COLECȚIA ROMANTIC

Dale Ketcham

332

FOC ÎNTUNECAT

VOLUMUL 1

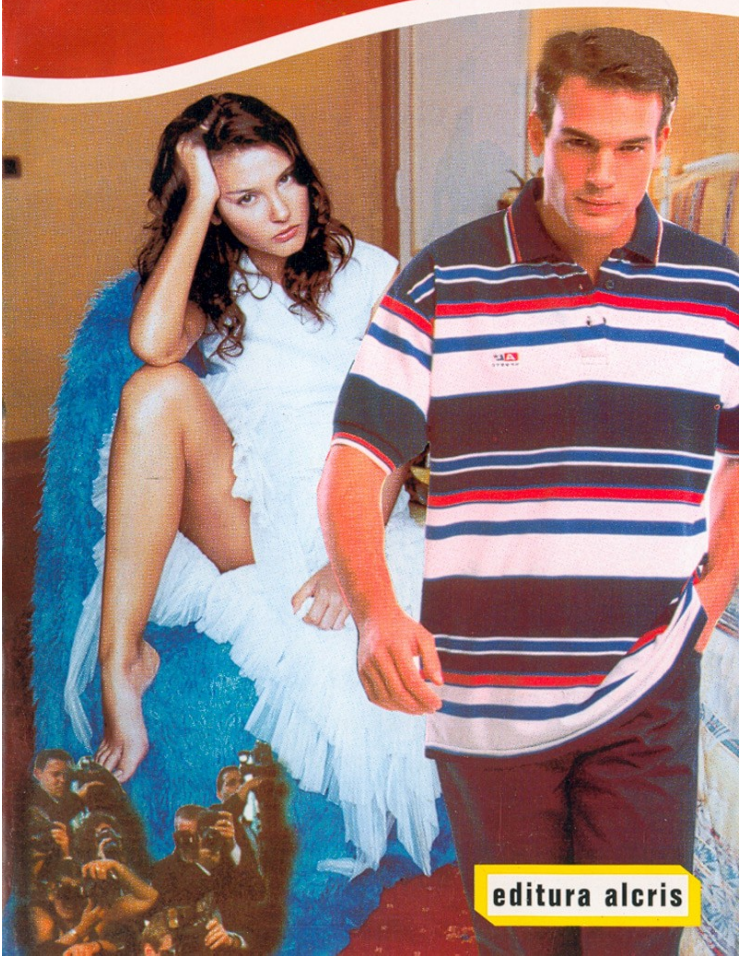

editura alcris

COLECȚIA ROMANTIC

333

Dale Katcham

FOC ÎNTUNECAT

VOLUMUL 2

editura alcris

Dale Ketcham

FOC ÎNTUNECAT

Vol 1 şi Vol 2

Traducere de
Mihnea Columbeanu

„Nu poţi fi în niciun caz îndrăgostită de Paul. Fiindcă vrei să te culci cu mine”.

Ce îl făcea pe Flint Jansen să presupună, cu atâta aroganţă, că Aura avea să-l aleagă pe el în locul lui Paul, prietenul lui şi fidelul ei logodnic? Sfărâmase lumea Aurei în momentul când se întâlniseră – ea îl găsea incontestabil şi

copleşitor de atractiv, astfel încât acum avea în faţă o luptă cu propria conştiinţă şi cu Flint: amândoi îi cereau să lase în urmă orice securitate şi să contramandeze nunta... dar se putea încredinţa Aura întunecatei seducţii a lui Flint?

— Cred că eşti cel mai încrezut om pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Dispreţul Aurei se simţea în fiecare silabă.

— Ce naiba te face să crezi că te-aş alege în locul lui Paul?

Zâmbetul lui Flint deveni feroce.

— Aura, dacă înţelegi cât de cât ideea de prietenie, ar trebui să poţi accepta faptul că aş face aproape tot ce-

mi stă în putere ca să-l scap din ghearele unei fâşneţe lacome care a fost educată să-şi folosească trupul sexy şi faţa frumoasă ca pe o marfă.

Capitolul 1

Când Paul a venit s-o ia, inima Aurei Forsythe a crescut de mândrie.

Arăta atât de bine, cu negrul şi albul costumului de seară scoţându-i în evidenţă culoarea blondă a părului şi a tenului. Aura, însă, nu pentru frumuseţea lui îl iubea. Ştia, mai bine ca oricine, că înfăţişarea plăcută şi trăsăturile regulate nu aveau mai nimic de-a face cu persoana de sub învelişul de carne şi piele.

Surâsul lui era acela care îi atrăsese cel dintâi atenţia, şi aerul de bună dispoziţie calmă, încrezătoare. Totuşi, la foarte scurt timp după ce-l cunoscuse pe Paul Meălpine, îşi dăduse seama că era un om absolut demn de încredere. Acest lucru îl făcea să fie irezistibil. În ultimele trei luni, ajunsese să-l înţeleagă foarte

bine pe bărbatul cu care urma să se mărite peste două săptămâni. Scăldată în căldura iubirii lui, căutarea turbulentă a unui liman de linişte în viaţa ei se transformase în seninătate. Niciodată nu mai fusese atât de fericită.

— Ne întâlnim cu Flint la restaurant, spuse Paul, în timp ce-i deschidea portiera maşinii lui scumpe. A zis că face un duş şi se schimbă, dar cred că va ajunge la Quaglino’s înaintea noastră.

Flint Jansen urma să fie cavaler de onoare la nunta lor, peste două săptămâni.

— Unde locuieşte?

— În Remuera, dar acum stă la mine.

— Aha. De ce?

— I se redecorează casa. Peste tot e vopsea umedă, aşa că va locui la mine cel puţin o săptămână, poate chiar până la nuntă.

Îi ridică mâna să-i sărute degetele suple. Gura Aurei se arcui într-un surâs.

— Eşti foarte drăguţă în seara asta, murmură Paul, în timp ce-i dădea drumul.

— Îţi mulţumesc. Îmi place mult rochia asta.

Deşi complimentele continuau s-o stânjenească, învăţase din experienţă să le primească elegant. Iar complimentele din partea lui Paul nu reprezentau nicio ameninţare.

Avea rochia de câţiva ani, dar mătasea bogată, de un verde discret, îi accentua culoarea părului, de vin Bordeaux ales, şi a pielii ca ivoriul, întunecându-i şi accentuându-i ochii verzi enormi.

— Deci, a venit faimosul Flint Jansen. Mi se pare ciudat că încă nu l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al tău, comentă ea,

stăpânindu-şi cu deliberare tremurul din voce, în timp ce schimba subiectul cu abilitate.

Paul râse încetişor:

— Şi el a spus acelaşi lucru. I-am răpuns că dacă insistă să stea în Indonezia luni de-a rândul, e firesc ca în lipsa lui să se întâmple fel şi fel de lucruri.

Deodată, prin intersecţia din faţa lor trecu fulgerător o maşină. Paul reacţionă rapid şi calm, dar Aura fu aruncată înainte, doar centura de siguranţă ţinând-o în fotoliu.

— Ai păţit ceva? întrebă el, alarmat.

Aura îi răspunse cu un zâmbet liniştitor. Felul cum îi purta de grijă, ca şi cum ar fi fost un bibelou de porţelan nepreţuit, o făcea să se simtă ocrotită şi admirată.

— Nu, n-am nimic. Ai reflexe foarte

rapide.

Gura lui se arcui la un colţ.

— Nu la fel de rapide ca ale lui Flint. El parc-ar fi un fulger uns. Odată, eram la vânătoare în Uraweras şi m-a prins când era să cad într-o prăpastie.

Tăcu o clipă, apoi încheie cu indivie:

— Mamă, ce mişcări! Iute ca o cobră regală şi mai tare decât un cal. Nici eu nu-s chiar categoria muscă, dar el m-a tras pe sus cu-o mână, de parc-aş fi fost făcut din lemn de balsa.

— Pare foarte macho.

Vocea ei era rece, indiferentă. Paul râse:

— Eu nu aşa l-aş descrie. „Macho” sună a insecuritate fundamentală, pe când Flint e cinstit până-n măduva oaselor. Şi complet stăpân pe viaţa lui.

— Cinstea, replică Aura cu cinism,

poate fi o calitate foarte supraestimată.

Surâsul lui Paul era tandru şi tolerant.

— Nu încerca să mă şochezi, iubito, îţi ştiu eu şmecheriile. Deşi trebuie să recunosc că deplina stăpânire de sine a lui Flint intră într-adevăr în conflict cu oamenii – şi mai ales cu cei care i-o invidiază!

— Mă rog, cu toţii invidiem lucrurile pe care nu le avem, fu Aura de acord, gândindu-se la numeroasele calităţi după care jinduia.

— De unde ştii? Tu ai totul.

Pufnetul în râs al Aurei fu urmat de un zâmbet.

— Mă bucur că aşa crezi. Voi doi nu păreţi să aveţi prea multe în comun.

— Nici nu avem, dar Flint e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Nu prea poate suferi fraierii – ba chiar deloc – e la fel de ferm ca o temelie de granit şi are acea răbdare ameninţătoare pe lângă care o pisică la pândă după şoareci pare apucată de pandalii. Dar îmi place aşa cum e, şi cred că şi ţie o să-ţi placă. Cu siguranţă, ai să-l impresionezi. Ştie să aprecieze femeile frumoase.

„Nici nu mă mir”, îşi spuse Aura, obosită. O presimţire rea îi irita nervii. Nu voia să-l cunoască pe Flint Jansen; ştia încă de pe-acum că n-avea să-l simpatizeze.

— N-a prea dormit în ultimele zile, continuă Paul. Are de rezolvat o situaţie foarte delicată din Indonezia şi când a coborât din avion, arăta cam ca un pirat feroce din Marea Chinei de Sud.

— Cred că e extenuat! Poate era mai bine să sărim peste seara asta şi să ne

întâlnim doar la petrecerea de mâine seară.

— E destul de rezistent ca să facă faţă, zâmbi indulgent Paul. Asta-i o calitate înnăscută la el. Ţin minte, imediat după ce a venit, în şcoala primară, a avut de furcă – puştii pot fi adevăraţi demoni, nu? – şi de-atunci am rămas prieteni.

Aura ştia deja că Flint Jansen şi Paul Meălpine învăţaseră la aceeaşi şcoală scumpă, cu internat. Restul, însă, o surprindea. Din cele câteva aluzii pe care le făcuse Paul la cel mai bun prieten al lui, şi-l imaginase ca pe un om născut să înfrunte tot ceea ce-i arunca lumea în faţă, un copil de oţel care crescuse, inexorabil, spre a deveni un tânăr de oţel, pentru ca apoi să se înăsprească şi mai mult, ca un bărbat de oţel.

— De ce i-au făcut zile fripte la

şcoală?

Paul ridică din umeri.

— Un scandal de familie. Tatăl lui şi-a luat tălpăşiţa cu o mare sumă de bani de-ai altora – a reieşit că-i cheltuise pe o femeie de moravuri uşoare, care era amanta lui. Ziarele au făcut un tapaj de-a dreptul scandalos, ajungându-se până la tribunal şi la o serie de dezvăluiri şi mai indecente. Unii dintre oamenii pe care îi escrocase tatăl lui aveau copii la aceeaşi şcoală cu noi. Toată situaţia a cam scăpat de sub control. Dacă nu ţi-e cu supărare, nici Flint n-a stat cu mâinile-n sân, dar a trecut prin doi ani foarte nefericiţi.

— Câţi ani avea?

— Abia opt. Destul de mare ca să înţeleagă ce se întâmpla, prea mic ca să se poată apăra de băieţii mai mari care-l chinuiau. Deşi încerca, râse el, amintindu-

şi. Doamne, cred că se lua la harţă cu toţi copii din şcoala aia care se uitau măcar pieziş la el. Puţin îi păsa cât de mari erau – şi i-a bătut măr pe destui.

Aura ştia prea bine ce însemna să nu-şi găsească scăparea de un torţionar. Împotriva propriei ei voinţe, un fior de camaraderie îi îmblânzi atitudinea. Şi ea avusese opt ani când tatăl ei îşi părăsise soţia şi fiica pentru a se duce ca doctor misionar în Africa. Chiar şi acum, după cincisprezece ani, simţea o umbră a acelei dureri şi nedumeriri de demult.

Oftând în sinea ei, îşi spuse că un prieten al lui Paul trebuia să aibă şi o latură blândă. Ea şi Flint urmau să aibă cel puţin un lucru în comun: afecţiunea faţă de cel care avea să-i fie soţ.

Dar, din prima clipă când îl văzu pe formidabilul Flint Jansen, îşi schimbă

complet părerea. Nu inspira niciun dram de blândeţe. Mai înalt cu cel puţin opt centimetri decât Paul, trebuia să aibă cam un metru şi nouăzeci, iar cicatricea subţire care i se încârliga sinistru de pe pometul obrazului stâng până pe bărbia repezită înainte, arogant, făcea ca imaginea lui să i se întipărească în creier cu fierul roşu, lăsând o urmă neagră, de neşters.

O zguduia un tumult de emoţii, făcând-o să tacă, derutată; treptat, numai, îşi dădu seama că le domina o stare turbulentă şi pătrunzătoare de recunoaştere.

Ceea ce era ridicol, pentru că nu-l mai văzuse niciodată pe acel om, nici măcar în vreo fotografie neclară, prin ziare. Dacă îl vedea, acum ar fi ştiut; nu era un om pe care să-l uiţi uşor. Pe sub materialul negru al sacoului de seară,

avea umeri laţi şi puternici. Cămaşa albă apretată contrasta cu pielea bronzată. Umerii aceia masivi şi picioarele lungi, cu musculatură robustă pe sub pantalonii croiţi fin, se combinau cu o graţie mlădioasă a mişcărilor, pentru a-l face să lase o impresie instantanee, ucigătoare.

Părul brunet închis, tuns convenţional, se ondula lucios sub luminile care-i urzeau în jurul capului o aureolă roşie, primejdioasă. Avea un chip cu trăsături aspre, de corsar, dur şi deloc chipeş, şi totuşi la Flint, nu la Paul, se uitau pe sub gene toate femeile din local.

Omul era teribil de bătător la ochi, puterea personalităţii sale fiind subliniată de o energie nervoasă, abia stăpânită, care parcă trosnea ca o sarcină electrică prin salonul cu mobilier elegant.

Indiferent cum o fi arătat la vârsta de

opt ani, îşi spuse cam buimacă Aura în timp ce Paul făcea prezentările, radios şi nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, era clar că acum Flint Jansen nu mai avea nevoie de compasiunea nimănui; era mai mult decât capabil să se descurce cu orice i-ar fi aruncat în faţă viaţa. Atâta numai că acest om nu „se descurca”; pur şi simplu cucerea. Flint Jansen impunea propriii săi termeni, obligând lumea să-i accepte.

Cu un zâmbet cam ţeapăn, Aura întinse mâna, simţind cum îi era cuprinsă între degetele lui lungi şi puternice. Avu nevoie de un efort de voinţă pentru a-şi convinge pleoapele îndărătnice să se ridice, iar când reuşi, privirea el fu capturată de doi ochi aurii, limpezi şi penetranţi că ai unui tigru, ai unei fiare ce-şi exprima fără niciun compromis puterea şi autoritatea, ochi aţintiţi asupra

ei cu o privire care-i înlătura masca superficială a frumuseţii, pentru a o scoate la lumină pe femeia ascunsă dedesubt. Prin trup şi suflet îi trecu o premoniţie, cu paşi iuţi, de gheaţă.

— Aura, rosti Flint cu un glas profund, subtil răguşit, care juca pe terminaţiile ei nervoase cu o precizie senzuală. Paul mi-a spus de mai multe ori că eşti frumoasă, dar credeam că era doar extazul unui om îndrăgostit. Acum, cred că-l înţeleg.

Trecută cu mult de vârsta când laudele la adresa frumuseţii sale îi trezeau mai mult decât o plăcere moderată, Aura tresări sub efectul unui junghi de dezamăgire prostească.

Se părea, îşi spuse ea cu ironie, că în pofida acelui magnetism neînfrânat, a ferocităţii pătrunzătoare şi nelegiuite din

privire, Flint Jansen nu era mai perspicace decât alţi bărbaţi. Accidentul fizic al trăsăturilor ei, moştenire rămasă de la strămoşi, îl amăgea la fel ca pe majoritatea celorlalţi, făcându-l să creadă că singura ei calitate era frumuseţea, şi nimic mai mult.

Sperând să nu i se vadă amărăciunea rebelă, zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea, pe un ton cam distant.

Mâna lui Flint era fermă, caldă şi dură, iar preţ de-o clipă strânsoarea convenţională păru un fel de cucerire, o declaraţie de proprietate, o provocare. Aura avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu tresară, retrăgându-se.

În clipa următoare, totul se sfârşi. Mâinile li se relaxară, reveniră la loc; Flint rosti un comentariu care-l făcu pe Paul să

râdă, iar Aura rămase întrebându-se dacă nu cumva fiorii care-i înfrigurau pielea erau cauzaţi pur şi simplu de gerul serii de iarnă şi faptul că nu-şi luase pe sub rochia de mătase verde, cu o vanitate tipic feminină, decât strictul necesar.

Sigur că asta era explicaţia.

Şi totuşi, în timp ce mergeau spre masă, simţea privirea iscoditoare a lui Flint şi din nou acel sentiment neliniştitor de dislocare îi risipi calmul obişnuit.

Aruncând o privire grăbită în sus, spre faţa chipeşă şi binevoitoare a lui Paul, se întrebă ce Dumnezeu putea avea în comun logodnicul ei, un om atât de bun, serios şi de nădejde, cu individul acela înfumurat şi intolerant; probabil că era unul dintre misterele prieteniilor bărbăteşti, pe care femeile nu erau în stare să le desluşească.

Cu excepţia anilor de şcoală, singurele atribute pe care le împărtăşeau în comun păreau să fie inteligenţa şi ambiţia. Poate că acestea erau de ajuns pentru a întreţine o prietenie.

Paul se îndrepta cu repeziciune spre vârful ierarhiei profesionale, iar oamenii spuneau că Flint Jansen avea mari şanse să primească postul de prim director executiv al firmei Robertson’s, marele conglomerat unde lucra. Paul, partener într-un important birou de avocaţi din Londra, ştia multe despre capitală şi-i spusese că actualul preşedinte avea în el o încredere deplină.

Aura putea înţelege de ce. O singură privire fusese de ajuns pentru a o convinge că Flint avea destulă autoritate concentrată şi dezinvoltă pentru a prelua conducerea oricărei organizaţii, chiar şi

atât de mare ca Robertson’s, dirijând-o cu forţa decisă şi neînduplecată de care avea nevoie o asemenea întreprindere.

Când ajunseră la masa lor, era zguduită de tensiune, cu procesele cerebrale tulburate şi întreaga făptură crispată. Îşi păstră îndeajuns prezenţa de spirit pentru a le zâmbi diverselor cunoştinţe, dar întreaga atenţie i se concentra asupra bărbatului care mergea pe lângă ea. Deşi nu putea să-l vadă, ştiu când dădu din cap, de vreo două ori, spre nişte oameni care-l salutaseră cu un interes străveziu.

Mulţumindu-i cu un zâmbet ospătarului, Aura îi permise s-o ajute să se aşeze. În timp ce se aşezau şi cei doi bărbaţi, uşoara rumoare a saluturilor care le întâmpinaseră trecerea scăzu din nou la nivelul normal. Aura trase adânc aer în

piept, impunându-şi cu hotărâre să-şi calmeze bătăile nebuneşti ale inimii, cu un considerabil efort de voinţă pentru a-şi controla reacţiile atât de nepotrivite. Din păcate, nu avu mult timp ca să înalţe din nou barierele stăpânirii de sine.

Abia se terminaseră formalităţile comandării specialităţilor de mâncare, când Flint o întrebă, cu un zâmbet care nu i se citea şi în ochi:

— Şi tu ce faci, Aura? Din ce trăieşti, vreau să zic?

Şi să mai vorbeşti despre aruncarea mănuşii! Era clar că Flint, la fel ca majoritatea prietenilor lui Paul şi ca mama lui, credea că Aura îl privea pe viitorul ei soţ mai degrabă cu lăcomie, decât cu iubire în suflet.

Preţ de-o secundă fugară, îşi dori să fi avut o slujbă importantă, de mare

prestigiu, pe care să i-o arunce în faţă.

Dar nici vorbă de aşa ceva, şi n-avea niciun rost să joace pe cartea compasiunii. Flint Jansen era prea dur, prea dinamic, prea stăpân pe propriul lui destin, ca să înţeleagă obligaţiile care o legau de mâini.

Nu era vina ei că nu avea nicio slujbă. În ciuda împotrivirilor şi a ridiculizărilor, muncise pe brânci ca să-şi obţină dubla licenţă şi, în împrejurări mai generoase, s-ar fi aflat deja pe primele trepte ale carierei pe care şi-o alesese. Cu toate acestea, expresia lui Flint dezvăluia că n-ar fi ajuns nicăieri mizând pe înţelegerea lui.

Aşa că, doar cu o inocenţă limpede pe faţă şi în voce, îl privi drept în ochii clari şi tăioşi ca două cristale aurii şi răspunse:

— Nu fac nimic.

Sprâncenele lui negre se ridicară, sever.

— Deci, nu eşti o femeie de carieră.

În cuvintele sale nu se simţea dispreţ, nimic mai mult decât un interes moderat, dar tensiunea bruscă făcu firişoarele invizibile de păr de pe pielea Aurei să se zbârlească.

Paul interveni vesel, dar totuşi cu o undă prevenitoare în glas:

— Ştiu că slăbiciunea ta, Flint, sunt femeile dinamice, puternice şi dedicate profesiunii, dar Aura a fost crescută în stil vechi, aşa că n-o lua pe tonul ăsta când îi vorbeşti. Până la sfârşitul anului trecut, a studiat la universitate. Din nefericire, are şi… anumite responsabilităţi.

Schimbă o privire cu Aura. Paul nu numai că înţelegea situaţia cu mama ei, ci îi şi aproba felul cum proceda.

— Responsabilităţi?

Flint zâmbea, dar genele negre şi dese i se coborâseră peste ochii de tigru, astfel încât era imposibil să se vadă ce emoţii ascundea acea faţadă colţuroasă.

— O mamă, spuse cu nepăsare Aura, şi dacă-ţi închipui că eu am fost crescută după moda veche, aşteaptă numai s-o cunoşti pe Natalie. Ea parc-a debarcat direct de pe Arca lui Noe.

Gura i se strânse, înţepată.

— A fost foarte ocrotită. Tatăl ei consideră că femeile sunt funciarmente incapabile să înţeleagă probleme mai complicate decât cusutul unei mâneci, aşa că nu s-a deranjat s-o înveţe nimic mai mult decât obişnuitele isprăvi femeieşti, cum ar fi cântatul la pian şi organizarea de dineuri cu fler şi eleganţă. În consecinţă, e fermecător de neştiutoare în privinţa

aspectelor practice ale vieţii, mai naivă decât un bebeluş în scutece.

— Pare o responsabilitate considerabilă, îi dădu dreptate Flint, cu glasul său uşor cam gâjâit. Va locui cu voi după… după nuntă?

La vederea expresiei de oroare care se ivi pe chipul lui Paul, Aura izbucni în râs.

— Nu, spuse ea, cu pudoare.

Regăsindu-şi calmul, Paul îl informă:

— O să stea aproape de noi, aşa că vom putea avea grijă de ea.

— Înţeleg.

Flint părea închis în sine şi cam plictisit.

— Şi dumneavoastră, domnule Jansen, îl întrebă Aura, cu ce vă ocupaţi în Indonezia?

— Flint, o corectă el, zâmbind cu un

magnetism sigur pe sine şi tulburător, care-i făcea pe toţi ceilalţi bărbaţi din luxosul salon să se topească în desenele tapetului de pe pereţi. Am rezolvat nişte încurcături.

— Aşa?

— Nu-l întreba, o sfătui binevoitor Paul, aruncând o privire spre bărbatul din faţa lui. Oricum n-o să-ţi spună. Munca lui Flint e strict confidenţială.

Complet iritată de conspiraţia tacită dintre bărbaţi, Aura bătu din gene, gângurind:

— Ce fascinant. Şi e şi periculos?

— Uneori, replică Flint, intensificându-şi nuanţa voalată şi misterioasă a glasului. Te incită pericolele, Aura?

Privea, pe sub pleoapele parţial coborâte, felul cum îi scânteia lumina în

păr. Stânjenită, Aura clătină din cap; în josul stomacului îi palpită o senzaţie necunoscută. Poate că, în loc de a-şi lăsa părul liber în jurul umerilor, ca un nor strălucitor, ar fi fost mai bine să şi-l strângă într-o pieptănătură mai severă.

— Nu, departe de mine gândul, răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton firesc şi nepăsător. Sunt întruchiparea laşităţii.

— Aurei nu-i place riscul, interveni Paul, atingându-i mâna o secundă.

În timp ce întorcea capul spre a-i adresa un surâs scurt şi tandru, Aura zări cu coada ochiului mişcarea ironică a buzelor lui Flint.

— Şi totuşi, te măriţi, spuse el, speculativ. Întotdeauna am considerat că ăsta e riscul cel mai mare din lume, să-i acorzi altei persoane o asemenea putere în

viaţa ta. Doar dacă nu cumva, desigur, cealaltă persoană e prea îndobitocită de dragoste ca să mai reprezinte vreo ameninţare.

— Aha, mi-ai ghicit secretul, i-o întoarse Paul, cu ochii săi albaştri mângâind cald faţa Aurei.

Fără niciun motiv, pe Aura o izbi un val de profundă nelinişte. Privirea ei stărui un moment asupra ochilor lui Paul, apoi lunecă lateral, în timp ce li se aduceau băuturile.

Paul începu să discute despre un scandal politic care izbucnise cu câteva săptămâni în urmă. Ascunzându-şi o uşurare absurdă, Aura asculta glasurile bărbăteşti profunde, sorbind din vin o idee mai repede decât de obicei, întrucât ceva o ţinea cu nervii întinşi la limită.

Nu, nu ceva; *cineva*, iar acel cineva

stătea chiar lângă ea. Dacă-şi cobora ochii, putea să vadă degetele lungi ale lui Flint pe tăblia rotundă a mesei, pielea sa bronzată contrastând şocant cu damascul alb, apretat, al feţei de masă. Avea o mână frumoasă, suplă, masculină şi puternică.

Fără îndoială, trebuia să petreacă mult timp sub razele fierbinţi ale soarelui, pentru a se fi bronzat astfel, îşi spuse ea, vag. Desigur, tocmai se întorsese de la tropice, însă chiar şi aşa, avea un ten mult mai închis decât al ei sau al lui Paul. Era unul dintre motivele pentru care ochii aceia aurii scânteietori erau atât de spectaculoşi, încadraţi de genele negre, sub sprâncenele drepte şi dese.

Murmurul conversaţiilor se estompă, acoperit dintr-odată de bătăile inimii ei în urechi. Pe sub gene, privirea Aurei urmări mâna care ridica paharul cu vin, pentru a

sorbi puţin din lichidul gălbui-pai palid. Când o salutase, asprimea bătăturilor în palma ei cu piele fină îi tăiase respiraţia, stârnindu-i o senzaţie stranie şi fierbinte, de topire, la baza şirei spinării. Aceasta se risipise întrucâtva, dar acum o lua de la început.

Nu ştia ce i se întâmpla, deşi instinctul o avertiza că era ceva periculos. Cu o încercare hotărâtă de a nu-i da atenţie, se alătură conversaţiei.

Nu era o noutate să ia masa cu un om care avea o părere foarte proastă despre ea; se obişnuise să aibă de-a face cu ura.

Dar Flint Jansen o dispreţuia. O singură privire îi aruncase şi, preţ de-o înfricoşătoare secundă, în adâncurile ochilor lui pâlpâise sila, ca o flacără albastră rece. În momentul când ochii Aurei se îndreptaseră spre acel chip aspru

şi poruncitor, o intuiţie datând încă de pe vremea celei mai îndepărtate înaintaşe a ei de sex femeiesc o prevenise că acel om nu-i era prieten, că niciodată n-avea să-i fie. Din cine ştie ce motiv, erau hărăziţi să fie duşmani.

Iar Paul nu observase.

Ridică privirea spre el, ascultând fără prea mare atenţie cum îi expunea celuilalt nişte aspecte legislative interesante. Cu excepţia vărului ei, Alick, Paul era cel mai inteligent bărbat pe care-l cunoscuse, şi totuşi credea că ea şi Flint se înţelegeau bine.

Glasul gâjâit al lui Flint îi atrase privirea într-o parte. Zâmbea – dar, când Aura încercă să-şi desprindă ochii dintr-ai lui, aceştia i-i ţinură captivi.

O fracţiune de secundă, privirea ochilor verzi şi a celor aurii se ciocniră

într-un duci. Gura lui se arcui într-un zâmbet feroce, de tigru jucându-se cu o vietate mică şi nevrednică de atenţia lui.

O întrebare a lui Paul risipi tensiunea, glasul său drag intervenind ca un scut. În timp ce Flint îi răspundea, Aura trase adânc aer în piept.

„Încetează!” urla o voce în mintea ei. Dar nu avea idee cu *ce* să înceteze. Era o reacţie complet inedită; se părea că trupul ei era posedat de o altă persoană, o renegată neliniştitoare, o femeie pe care n-o cunoştea.

Trebuia să se calmeze, să impună un soi de control asupra reacţiilor care i-o luaseră razna.

O remarcă a lui Paul aduse un surâs pe chipul lui Flint, dezvăluindu-i dinţii albi şi sănătoşi care aveau noi efecte neplăcute în golul ei din stomac. Înhăţându-şi cu

dinţii autocontrolul care-i scăpa, se concentră intens asupra cuvintelor, nu asupra omului; asupra situaţiei, nu asupra reacţiilor ei.

Avea nişte maniere excelente. O distra cu un umor sec, cinic şi spiritual. Când vorbea, o asculta atent, doar cu un interes leneş în ochii cu pleoapele căzute, şi totuşi îi simţea privirea cutreierându-i pielea ca nişte mici fuioare de fum. Şi-i simţea dispreţul.

A, era abil, şi-l ascundea bine; sentimentele lui stăteau prizoniere în cuşca unei voinţe feroce. Dar Aura îşi petrecuse prea mulţi ani observând semnalele ascunse, subliminale, ca să se lase amăgită. Nu era dispreţul nepăsător al bărbatului care are în faţă o femeie pornită să-şi căptuşească moale cuibul. Furia lui Flint Jansen o ardea cu o

intensitate de fier înroşit, care-l făcea să fie mai mult decât periculos. Şi toate acele emoţii sălbatice îi erau adresate ei.

O nedumerea şi o tulbura, dar cel mai uluitor era că, în cine ştie ce mod obscur, o fascina. Privi peste masă, spre chipul umbrit şi inteligent, brăzdat de cicatrice, exprimând o forţă şi o putere aproape primitive, iar pe şira spinării o străbătu un fior atroce, declanşându-i semnale de alarmă prin toată fiinţa, scântei de lumină şi căldură sărind de la o celulă la alta.

Răscolită, la discreţia acelor senzaţii interzise şi echivoce, Aura reuşea să-şi camufleze reacţiile cu hohote de râs vesel şi replici amuzante, în timp ce Paul o privea cu mândrie şi o infimă undă de înfumurare posesivă. În mod uluitor, curentul secret şi clocotitor de emoţii

ambigue părea să se învolbureze în jurul lui fără să-l atingă.

Nu-i reproşa sentimentul de mândrie; ştia că toţi bărbaţii doreau să se impună în ochii prietenilor. Reprezenta una dintre puterile lor, fiind în acelaşi timp o apucătură înduioşător de copilărească.

— Paul mi-a spus că mâine seară avem o petrecere, spuse rece Flint, în timp ce-şi aşteptau desertul.

Natalie insistase că, în calitate de mamă a miresei, le datora prietenilor şi rudelor o recepţie. Fără ştirea Aurei, îl convinsese pe vărul ei, Alick Forsythe, s-o plătească, şi întrucât refuza să primească musafiri în mica locuinţă unde stăteau acum ea şi Aura, recepţia avea loc în apartamentul lui Paul.

Aura dădu din cap, sperând să nu i se vadă iritarea.

— Da, confirmă ea, cu o privire piezişă spre Flint.

Ochii acestuia se strânseră ca două fante întunecate şi, o secundă, o privi ca şi cum ea ar fi început să se dezbrace în faţa lui. Apoi, genele îi ascunseră ochii reci şi sclipitori ca focul din inima unui diamant.

Aurei i se uscă gura.

— Le vei cunoaşte pe mama mea şi pe domnişoara de onoare, plus diverse alte persoane. Cred că va fi distractiv.

— Nu mă îndoiesc.

Tonul lui obtuz o nemulţumea, dar tresărirea sardonică a buzelor, care-l însoţea, era şi mai neplăcută. Deşi se opusese cu îndârjire ideii acelei petreceri nenorocite, acum când era inevitabilă se pregătea să facă tot posibiul pentru a fi reuşită.

Când începu să se anunţe sfârşitul

mesei, Aura se bucură din toată inima. Toţi nervii din trup îi erau sensibilizaţi la maximum, capul o durea surd şi i se părea că niciodată în viaţa ei nu-şi dorise mai mult să se vâre în pat.

Ştia, însă, că n-avea să-l placă niciodată pe Flint Jansen, şi se pomeni dorindu-şi cu înverşunare ca obligaţiile profesionale să-l reţină cât mai departe de ei. Cu cât îl vedea mai rar pe individul acela ca o brută, cu atât mai bine. Din fericire, sentimentul era reciproc, aşa că nu risca să fie deranjată prea mult de prezenta lui, după ce se mărita cu Paul.

Se aştepta să fie condusă direct acasă dar, în timp ce Flint îi deschidea portiera maşinii, cu un zâmbet trufaş şi studiat, Paul întrebă:

— Te-ar deranja să trecem mai întâi pe la mine, iubito? Aştept un telefon de la

Londra şi aş dori să fiu acolo când îl primesc.

— Da, desigur.

Pe la jumătatea drumului, începu să caşte. Imediat, Paul spuse:

— Sărăcuţa de tine, eşti frântă şi nici nu-i de mirare. Uite, ce-ar fi să cobor eu acasă, iar Flint să te ducă mai departe? Aşa, ai să bagi cornu-n pernă la o oră rezonabilă.

— A, nu, nu e…

Răspunsul grăbit, necugetat şi îngrozit al Aurei fu întrerupt de glasul amuzat al lui Flint, de pe bancheta din spate.

— Mi se pare o idee excelentă, spuse el alene. Unde locuieşte Aura?

Nemulţumită, dar ştiind că protestele ei n-ar fi făcut decât ca antagonismul să devină şi mai evident, Aura îi dădu adresa.

— Serios?

Aluzia abia ascunsă din tonul lui o făcu să se crispeze.

— Da, confirmă ea, înţepată.

— Ştiu drumul.

Insolenţa aproape nedisimulată a răspunsului îi pârjoli pielea, făcând-o să se dea de gol printr-o roşeaţă neaşteptată. Degetele ei încordate se încleştară pe materialul bătut în paiete al poşetei victoriene cu franjuri. Nici în ruptul capului nu voia să rămână singură cu Flint timp de douăzeci de minute, sau cât ar fi durat drumul până acasă. Totuşi, neavând încotro, nu-i mai rămânea decât să se descurce cum putea.

— Noapte bună, iubito. Încearcă să nu te oboseşti prea mult mâine, mai spuse Paul, după ce îi făcu loc lui Flint la volan. Ne vedem mâine seară.

Îl privi cum se îndepărta pe alee şi intra pe uşa elegantului bloc de apartamente unde aveau să locuiască până la naşterea primului copil.

Aura îşi muşcă buzele. Întotdeauna îl găsise pe Paul înalt, dar pe lângă Flint Jansen părea cumva mai scund.

Cu o bruscheţe care o luă prin surprindere, Flint porni maşina. Aura întoarse capul, pentru a privi drept înainte, izbită de un ridicol sentiment de deznădejde, de panică aproape.

Căută o remarcă uşoară, inofensivă, sofisticată. Mintea i se încăpăţâna să rămână golită de orice gânduri.

Bărbatul de lângă ea, conducând cu pricepere şi calm, deşi puţin cam prea repede, nu vorbea nici el. Aura evita să-i privească mâinile pe volan, însă simplul gând la ele îi transforma măruntaiele în

argint-viu. O şocă imaginea care-i fulgeră prin minte – acele mâini suple şi bronzate peste paloarea translucidă a pielii ei.

Se străduí să se uite la casele de pe marginea străzii. Ardeau lumini la ferestre, la porţi, în grădini ce prezentau semnele unor îngrijiri atente şi costisitoare. Deşi era iarnă, florile îşi ridicau inocente capetele spre discul strălucitor al lunii: narcise timpurii, margarete, aristocraticele cupe ale crinilor. La stânga, un zid din roci vulcanice împrejmuia un parc unde delicatele frunze ascuţite ale măslinilor se mişcau uşor, cu dosurile lor argintii scânteind într-o briză vioaie, de scurtă durată. În spate se înălţa conturul unei coline.

— Nu ăsta-i drumul! exclamă Aura.

— Mă gândeam să urcăm până pe

One Tree Hill, ca să admirăm luminile oraşului, replică Flint, cu glasul său rece, imperturbabil.

Aura întoarse brusc capul spre el. Pe fundalul luminilor de pe stradă, profilul lui se desena ca o siluetă riguros-autocratică, frunte înaltă şi nas autoritar, gură definită precis, bărbie şi maxilare dăltuite după linii ale puterii şi ale forţei.

Cu voce stăpânită, Aura spuse:

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar aş prefera să mergem direct acasă.

Văpaia de lumini a faţadei unui cinematograf îi dezvălui jumătatea de zâmbet şi, un moment, linia îngustă şi sălbatică a cicatricei. Părea calculat şi inaccesibil.

— Păcat, răspunse el calm. N-am să te reţin mult.

Aura simţi primii fiori de teamă.

— De fapt, sunt foarte obosită, mărturisi ea, continuând să simuleze că refuza fără tragere de inimă o mică plăcere, în încercarea de a polei cu un lustru civilizat o situaţie care o speria fără rost, de a-şi ascunde sub calm şi autocontrol îngrijorarea şi revolta nejustificată. Pregătirea unei nunţi e mult mai epuizantă decât mă aşteptasem.

În zâmbetul lui lipsit de amuzament se distingaa clar o lucire feroce.

„O, Doamne!” îşi spuse ea înnebunită, „priveşte lucrurile în perspectivă, Aura, nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna. Individul e un barbar, dar n-o să-ţi facă niciun rău. La urma urmei, este cel mai bun prieten al lui Paul”.

— Sunt convins, spuse el, mai ales pe termen atât de scurt, dar câteva minute petrecute privind cel mai frumos oraş din

lume n-au să-ţi strice cu nimic. Cine ştie, s-ar putea chiar să-ţi reîncarce bateriile.

— Acolo, sus, ar putea fi periculos, replică repede Aura, deşi nu auzise niciodată de vreun incident neplăcut care să se fi întâmplat pe One Tree Hill.

Flint râse scurt, fără veselie:

— N-aş crede.

Nici ea nu credea. Pentru alţii, poate, dar în niciun caz pentru abilul şi necruţătorul Flint Jansen.

Deschizând gura ca să continue cu obiecţiile, Aura aruncă o privire revoltată spre acel profil inexorabil, apoi o închise la loc. Era un om care, dacă lua o hotărâre, nu mai lăsa pe nimeni să i-o schimbe.

Exact opusul mamei sale, îşi spuse ea caustic, încercând să-şi înfrunte spaima care se încolăcea într-însa ca o ameninţare

sinistră. Mintea lui Natalie era ca un pai purtat de vântul verii, învârtit încoace şi-ncolo de cele mai mici vârtejuri, cu o singură direcţie clară, aceea a propriului său interes.

Flint Jansen era ca granitul, neclintit, autoritar, impenetrabil, un pericol pentru liniştea sufletească a oricărei femei. Chiar şi a unei femei îndrăgostite de alt bărbat.

Aura se prefăcu că privea în jur, pe când urcau în serpetine panta vulcanului cu terase şi cornişe înguste. De secole întregi, locuitorii maori ai Noii Zeelande cultivaseră kumara în fertilul sol vulcanic al micilor cratere de jos, dar răzoarele de cartofi dulci dispăruseră de mult, iar acum în acele locuri oile păşteau iarbă englezească.

Parcarea de maşini din vârf era pustie. Nimeni nu admira covorul înstelat

al luminilor oraşului, nimeni nu privea obeliscul de lângă bradul singuratic, de lângă statuia băştinaşului maori, de lângă mormântul pionierului care le dăruise acea oază verde oamenilor din Auckland, nimeni nu privea împreună cu ea nemărginirea neagră care o durea în adâncul inimii, întinderea de neînchipuit a spaţiului.

Oprind motorul, Flint se întoarse spre Aura. Dogoarea devoratoare a privirii lui îi ardea pielea, şi totuşi izgoni imediat sentimentul de izolare, de nimicnicie, pe care-l avea ori de câte ori privea cerul, noaptea.

Tensiunea i se furişa printre omoplaţi, îi încorda toate tendoanele trupului, îi îngreuna respiraţia şi pulsul, îi făcea ochii să se dilate şi pielea să se zgârcească. La auzul vocii lui, se smuci

înapoi, pradă unui şoc nervos.

— Presupun, începu el, cu glas tărăgănat, că ştii ce faci.

Aura îşi umezi cu vârful limbii buzele uscate.

— Şi eu presupun. În ce privinţă?

— Într-a căsătoriei cu Paul.

Asta trebuia să fie, sigur că da. Atunci, de ce avea senzaţia că discutau despre două subiecte diferite? îi făcea jocul. Calmă, şi cu o încredere în sine care părea sinceră, răspunse:

— A, da, ştiu perfect de bine ce fac.

— Sper, domnişorico. Spre binele tuturor. Fiindcă, dacă-i faci şi lui ceea ce le-ai făcut celorlalţi doi şi-l tragi în piept, ai dat de dracu'. O fi Paul atât de îndobitocit încât să nu se ocupe de tine aşa cum se cuvine, dar eu nu sunt.

Un moment, Aura rămase fără grai.

Apoi, i-o întoarse de sus:

— Presupun că ţi-ai băgat nasul prin viaţa mea.

— Exact.

Vorbea de parcă naivitatea ei l-ar fi amuzat.

Aura simţi că-i venea rău, dar reuşi să-şi păstreze vocea fermă.

— Domnule Jansen…

Zâmbetul lui fu rece şi lipsit de veselie.

— Toată seara m-ai numit Flint. Revenirea la numele de familie, tocmai acum, nu va face ca distanţa dintre noi să crească.

— Atunci, Flint, acceptă ea, sec. N-am să-i fac lui Paul niciun rău, dacă de asta te temi. Îl voi face foarte fericit. De data asta, e ceva serios.

— Cred că fiecare dintre ceilalţi bieţi

nătărăi cu care ai fost logodită credea şi el că era ceva serios.

Tăcu un moment, iar când Aura nu răspunse, adăugă:

— Şi presupun că şi pe ei voiai să-i faci foarte fericiţi.

Vizibila aluzie sexuală o îngreţoşa. Rămase cu privirea drept înainte, în gol.

— Paul ştie despre ei.

— Deci, nu mă priveşte?

— Exact.

— Nici chiar când va afla – lucru inevitabil – că nu-l iubeşti?

— Îl iubesc foarte mult, replică Aura, furioasă.

Flint râse încetişor, cu un imens cinism nuanţându-i tonul.

— A, trebuie să te admir pentru privirile lascive, zâmbetele şi atingerile blânde. Dar mie nu mi s-au părut deloc

iubitoare, iar dacă Paul n-ar fi atât de amorezat de tine încât nu mai poate judeca limpede, şi-ar da seama că ceea ce simţi pentru el nu e genul de iubire care să ducă la o căsnicie fericită.

— Ceea ce pentru tine nu mai are nicio taină, cred…

Străduindu-se să-şi recapete controlul, Aura îşi trase respiraţia.

— Îl iubesc, repetă ea în cele din urmă, dar convingerea din voce îi era subminată de un sentiment de zădărnicie. O singură privire rapidă spre profilul neînduplecat al lui Flint fu suficientă ca să ştie că, orice-ar fi spus, pe acel om nu-l putea convinge.

— La fel cum l-ai iubit şi pe fratele tău mai mare, cu respect şi admiraţie, şi chiar un strop de recunoştinţă, îi dădu el dreptate, fără patimă. Dar în căsnicie nu

despre aşa ceva e vorba, frumoasă, seducătoare şi sexy Aura. În căsnicie e vorba de a te culca în acelaşi pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere şi entuziasm.

Mica ei exclamaţie răsună reverberat în maşina întunecoasă. Căută un răspuns, dar mintea îi era ţinută prizonieră de impersonalitatea sumbră şi studiată din tonul lui.

După o clipă, Flint continuă:

— Când Paul se uită la tine, în ochi i se citeşte dragostea, dar într-ai tăi nu văd mult mai mult decât satisfacţia de a obţine ceea ce ţi-ai dorit: un soţ îngăduitor şi comod.

Împietrită, Aura spuse:

— Vreau să mă duc acasă.

— Nici nu mă mir.

Părea amuzat, aproape leneş de amuzat, şi mulţumit, ca şi cum reacţia ei ar fi fost tocmai aceea la care se aşteptase.

— Dar vei rămâne aici până termin.

— Ce-ţi dă dreptul să vorbeşti aşa cu mine?

Cuvintele i se rostogoliseră din gură, fierbinţi de indignare, ruşinos de sfidătoare, trădând mult mai mult decât ar fi fost înţelept. Aura încercă disperată să-şi potolească temperamentul scăpat din frâu care o băga în atâtea belele, înainte de a găsi căi de a şi-l înfrâna.

— Paul e prietenul meu, spuse rece Flint. Ţin la el şi la fericirea lui. Şi aş detesta să-l văd legat de o mică fâşneaţă interesată, când cu câteva cuvinte aş putea să-l salvez. Pentru asta există prietenii, nu?

Ultima întrebare fusese rostită tărăgănat, batjocoritor.

Nu avusese de gând să-l lovească. Ba chiar, nici măcar nu-şi dădu seama că o făcea, până când relieful înalt al obrazului lui îi opri mâna cu o bruscheţe atât de implacabilă, încât impactul îi zgâlţâi toate oasele braţului.

Icnind de şoc şi durere, îşi trase mâna înapoi, cuprinzându-şi-o cu cealaltă, în timp ce-i spunea cu o voce pe care sperase să nu şi-o mai audă niciodată:

— Să nu mă faci fâşneaţă. În viaţa *ta* să nu mă mai faci fâşneaţă.

Flint nu se clintise. Un răstimp lung, încărcat, amprenta mâinii ei, albicioasă în întuneric, se desluşi cu o precizie dizgraţioasă.

Atât de rece încât îngheţa până şi îndreptăţita ei indignare, Flint replică:

— De ce nu? I te vinzi. Asta fac fâşneţele. Oferă servicii sexuale pe bani.

— *Nu* mă vând lui Paul…

Vocea i se frânse, dar Aura se repezi înainte, azvârlind spre el cuvintele:

— Şi nu e numai sex, fir-ai al dracului, porc ignorant ce eşti, e mai mult…

— Nu mult mai mult. Pentru tine, e securitate – pentru el, dragoste. Tu ai nevoie de banii lui, el vrea să-şi petreacă tot restul vieţii făcându-te fericită. Şi, nu prea incidental, culcându-se cu tine. Dacă ăsta-i târgul, e destul de cinstit, cred. Numai să nu-l încalci, Aura, când va intra atât de adânc sub vraja ta, încât bietul nenorocit n-o să se mai poată târî înapoi.

Aura avu nevoie de un efort titanic pentru a-şi modera tonul şi a-i imprima acea cadenţă răspicată a sofisticării

plictisite, dar spera că reuşise.

— Paul are treizeci şi doi de ani – e destul de mare, nu crezi, ca să se îndrăgostească şi fără a avea nevoie de cineva care să-i confirme alegerea?

— Paul e un romantic, replică Flint, fără emoţie. Şi Dumnezeu e martor că tu, după cum arăţi, poţi face terci până şi creierul omului cu cea mai limpede minte. Eu, însă, nu sunt câtuşi de puţin romantic. Am văzut destule femei care arătau ca nişte îngeri şi se purtau ca scursorile străzilor, ca să pot să nu iau în seamă nişte ochi verzi imenşi, spuziţi cu firişoare aurii şi o gură cu buze pline şi bosumflate, căptuşită cu făgăduieli de plăceri erotice intangibile. Chiar şi aşa, ţi-am aruncat o singură privire şi m-am pomenit că mă făceai să mă întreb.

— Să te întrebi ce?

În momentul când cuvintele tremurătoare i se desprinseră de pe buze, ştiu că făcuse o greşeală.

— N-are niciun’s…

Flint, însă, o întrerupse cu o precizie blazată:

— Să mă întreb dacă, în pat, te-ai ridica la înălţimea promisiunilor pe care le sugerezi.

Aura îngheţă, cu gâtul înecat de greaţă. Cuvintele sexy, vorbele senzuale şi seducătoare pe care le foloseau bărbaţii când voiau să ademenească o femeie în pat, o făceau să tremure de o frică necruţătoare.

Avea abia paisprezece ani, când soţul unei prietene de-a mamei sale îi vorbise despre fanteziile lui unde ea juca rolul principal în toate, în timp ce o aducea cu maşina acasă de la locuinţa lui, a soţiei şi

a celor trei copii ai lor. Păruse să creadă că frumuseţea ei îi dădea dreptul de a-i spune concret ce anume voia să-i fac, în pat şi nu numai în pat. Cuvintele sale fuseseră detaliate şi obscene, evocând scenarii care o îngheţau până-n adâncul sufletului.

Nu făcuse nicio încercare de a o atinge, nici atunci şi nici altă dată, dar plăcerea lui perversă de a-i vedea pe faţă spaima şi şocul îi distrusese complet inocenţa.

Scârbită şi dezgustată, petrecuse următorii trei ani evitându-l, până când, în cele din urmă, îşi găsise curajul de a-l ameninţa cu dezvăluirea hărţuirii lui sexuale.

De-atunci, alţi bărbaţi o acuzaseră că-i tachinase, că se comportase provocator, crezând că faţa ei îi oglindea

caracterul, că intensitatea dorinţei lor o obliga să le răspundă asemenea.

A, învăţase să le facă faţă; ştia când era necesară o uşoară atingere şi când erau mai indicate ameninţările şi scandalizarea. Dar rămăsese marcată, cu adâncurile sufletului la fel de mutilate ca pielea sfâşiată de pe obrazul lui Flint. Şi încă mai simţea acea neputinţă bolnăvicioasă când un bărbat o privea cu complicitate speculativă, când în glas începea să i se simtă o anumită îngroşase. Detesta să fie nutreţ pentru fanteziile lor.

În chip destul de straniu, cu toate cuvintele pe care i le adresase Flint, pentru el nu simţea acel gol greţos în stomac.

Unul dintre lucrurile care-i plăceau atât de mult la Paul era atingerea lui uşoară, amuzamentul plin de auto-ironie

răutăcioasă. Niciodată n-o făcea să simtă că ar fi dorit prea mult de la ea, iar când o privea, în ochi nu i se citea lăcomia, ci tandreţea. Cu Paul, se simţea în siguranţă.

De la acea primă experienţă, interpretase complimentele privitoare la înfăţişarea ei ca pe nişte preliminarii ale unor cereri pe care nici nu se gândea să le satisfacă, dar acum, ascultând glasul grunjos al lui Flint Jansen în timp ce-i cataloga nepăsător atributele fizice, fierbinţeala o năpădea într-un potop de senzaţii ce îneca totul.

Copleşită, mortificată, spuse în şoaptă:

— Domnule… Flint, ştiu că eşti cel mai vechi prieten al lui Paul, şi mai ştiu că tu şi el ţineţi foarte mult unul la altul, dar nu se cade să-mi vorbeşti aşa. Îl voi face pe Paul foarte fericit. Te rog, du-mă acasă.

— Sper că vorbeşti serios, răspunse el, cu fiecare silabă răsunând ameninţătar, limpede şi mătăsos, peste bătăile inimii ei, că de nu, frumoasă Aura, dacă într-o bună zi vei găsi un bărbat mai bogat decât Paul şi te vei hotărî să te lepezi de el ca de o haină veche, am să vin după tine. Şi când am să te găsesc, te voi face să-ţi pară mai rău decât ai crezut vreodată că se poate.

Capitolul 2

Fără a aştepta răspunsul, porni motorul şi întoarse maşina, după care o luă în josul pantei, pe când Aura purta cea mai grea bătălie din viaţa ei. Niciodată până atunci, nici chiar în copilărie, când fusese notorie pentru crizele ei temperamentale, nu o mai cuprinsese o

furie atât de incandescentă, o mânie cu atât mai dificil de înfruntat, cu cât se întindea ca o mantie firavă peste teama care o paraliza.

Ce ticălos arogant, brutal, ţanţoş şi încrezut! O, cât i-ar mai fi plăcut să-i distrugă viaţa lui Flint Jansen, tare i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la ea milogindu-se în genunchi, ca să-l poată alunga cu un zâmbet trufaş. S-ar fi răsucit scurt pe călcâie şi ar fi plecat, l-ar fi făcut să se *târască*…

Tremurând de frustrare şi furie, îngrozită de propriile ei gânduri, trase cu greu aer în plămânii îndureraţi, apoi îşi impuse să analizeze situaţia calm şi raţional.

În cele din urmă, după un enorm efort de voinţă, reuşi.

Într-un fel, atitudinea lui Flint era

mai degrabă înduioşătoare. Aât de des, singurele sentimente pe care bărbaţii îşi permiteau să le exprime erau înrudite cu furia. Cel puţin, suspiciunile lui Flint demonstrau că ţinea sincer la binele lui Paul.

Şi, privind obiectiv lucrurile, o femeie care fusese angajată de două ori nu putea să nu reprezine un risc în miza matrimonială. Dacă nu cunoşteai împrejurările, un asemenea trecut părea într-adevăr să denote o anumită lipsă de consecvenţă.

Din păcate, gândurile ei eminent de raţionale nu reuşeau să alunge cu nimic furia care clocotea pe sub stăpânirea de sine falsă şi impusă. Flint *nu cunoştea* împrejurările; nu făcuse decât să se repeadă la concluzii, şi-atunci cum îndrăznea s-o acuze că ar fi fost o

fâşneaţă, că nu-l iubea pe Paul, că se mărita cu el pentru bani?

Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-l frece cu mutra în fiecare cuvânt pe care-l rostise, să-l oblige să-şi recunoască greşeala…

După ce mai inspiră încă o dată, ca să se calmeze, încercă să se convingă că nu avea altceva de făcut decât să-i dăruiască lui Paul fericirea. Dacă reuşea, Flint ar fi fost nevoit să recunoască ce amarnic greşise. Privind orbeşte prin parbriz, îşi imagină un scenariu viu şi extrem de satisfăcător, la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a căsniciei ei cu Paul, când Flint, cu mândrul său cap plecat în piept, era nevoit să se căiască. Îi distingea atât de clar chipul, vedea zâmbetul graţios cu care ea îi primea scuzele mizerabile…

Mult mai târziu, îşi dădu seama că în acel vis imens de mulţumitor Paul nu apăruse nicăieri. Scena care se contura complet detaliată din adâncurile creierului ei nu conţinea decât două personaje – ea şi Flint Jansen.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, până ajunseră la ea acasă. Aura dădu să deschidă portiera, dar Flint spuse scurt, în timp ce oprea motorul.

— Te conduc.

— Nu e nevoie, replică ea, răspunsul scurt umplând tăcerea îngheţată.

Fără s-o ia în seamă, Flint coborî şi ocoli prin faţa maşinii. În acel timp, pe când luminile de pe stradă îi conturară cu aur silueta preţ de câteva momente, păru un soi de vânător neguros ieşit direct dintr-un mit, mlădios şi zvelt şi supranatural de mare, o prezenţă

ameninţătoare, primejdioasă, hotărâtă, în tăcerea străduţei suburbane.

Menţinându-şi o înfumurare rigidă, Aura îşi coborî din maşină picioarele lungi şi se ridică, după care îl urmă pe alee. O lumină aprinsă în casă dădea de înţeles că mama ei încă nu se dusese la culcare.

Ultimul lucru pe care-l dorea Aura în acel moment era ca Natalie şi Flint să se întâlnească. Emoţiile îi erau prea crude şi contradictorii pentru a şi le controla normal, aşa că, la uşă, se întoarse şi spuse – cu aplomb, din câte spera:

— Îţi mulţumesc că m-ai adus. Noapte bună.

Din păcate, înainte ca Flint să poată răspunde, uşa se deschise.

— Paul, gânguri Natalie, cu acea voce pe care i-o rezerva numai lui, dragă băiete, *poftește* te rog! Vreau să-ţi vorbesc

despre apartamentul cel nou – mă gândeam că cel mai mult are nevoie de…

— Nu Paul m-a adus acasă, se grăbi Aura s-o întrerupă.

Mama ei privi pe alături, făcând ochii mari.

— Într-adevăr, spuse ea.

Aura o privi reculegându-se, în timp ce-l observa pe Flint. Apoi, pe faţa mamei sale se aşternu celebrul zâmbet care redusese atât de mulţi bărbaţi la umilă supunere.

— Iubito, toarse ea galeş, nu sta aşa lăsându-mă să mă fac de râs, prezintă-ne te rog.

Cu o furie resemnată, Aura se conformă, o auzi pe mama ei invitându-l pe Flint în casă, iar pe el acceptând imediat. Degeaba se încrunta la Natalie, care era invulnerabilă la sugestii, însă îi

aruncă o privire dispreţuitoare bărbatului care-i zâmbea mamei ei cu o admiraţie cinic-amuzată.

Ca şi cum expresia ei fulminantă ar fi avut un impact fizic asupra lui, Flint înălţă capul, răspunzându-i cu o privire lungă, analitică, în ochii îngustaţi care o sfidau să-i aducă vreo obiecţie.

Spre mânia şi disperarea ei, Aura nu-i putu susţine privirea. Întorcând capul, îşi lăsă geanta pe masă cu o mişcare scurtă, brutală.

— Ce frumos din partea ta că ai adus-o pe Aura acasă, Flint. Trebuie să te tratez cu un păhărel înainte de a pleca, îl invită dulce Natalie, jucându-şi expert genele, în timp ce-l introducea în salonaşul aglomerat. Un whisky, fără îndoială? Pari băutor de whisky. Cred că ne-a mai rămas pe undeva.

Expresia lui îi amintea Aurei de rânjetul unui tigru.

— Nu beau, vă mulţumesc.

Aura îşi muşcă buza. Ar fi trebuit să fie mulţumită de acel interes neobişnuit. În urma morţii lui Lionel şi a dezvăluirilor ulterioare despre tenebroasa lui viaţă secretă, pe mama ei o cuprinsese o apatie periculoasă, care evoluase spre un colaps nervos total, când îşi dăduse seama că singura avere care-i mai rămăsese era o mică rentă anuală pe care Lionel nu putuse pune mâna. Abia dacă-i furniza atâţia bani cât să aibă din ce trăi.

Pentru prima oară în viaţă, Aura constatase că mama ei avea nevoie de ea. La început, nu înţelesese cât de bolnavă era Natalie, dar când venise acasă de la un interviu pentru o slujbă pe care şi-o dorea enorm şi o găsise fără cunoştinţă, în

urma unei supradoze de somnifere şi tranchilizante, îşi dăduse seama că, pentru moment, trebuia să renunţe la orice ambiţii de a-şi face o carieră în marketing.

Chiar şi atunci, sperase că urma să aibă timp pentru a termina proiectarea unui program de cercetări ale pieţei, pe care-l începuse la universitate. Din nefericire, Natalie avusese nevoie de atenţia ei continuă şi, întrucât ţăcănitul tastelor de computer părea s-o scoată din minţi, Aura renunţase pentru un timp.

Trecuseră şase luni nenorocite. Singurul lucru care o energizase era întâlnirea cu Paul. Aceasta o ajutase şi pe mama ei. Natalie îşi devenea încet la starea de spirit normală.

După cum dovedea, îşi spuse posomorâtă Aura, reacţia rapidă în faţa lui Flint Jansen.

Îi era dificil să înţeleagă ce se întâmpla dincolo de licărirea limpede şi dură a ochilor lui Flint, însă n-ar fi ezitat să parieze că era admiraţie. Tenul deschis la culoare şi ochii verzi senzuali, pe care Natalie îi transmisese şi fiicei sale, aproape că nu purtau urmele anilor. În pielea ca ivoriul începeau să se graveze mici riduri capricioase şi auto-indulgente, trăgând în jos colţurile gurii lascive, cu buze pline. Însă chiar şi aşa, Natalie era superb de frumoasă.

— Nu? repetă ea cu un zâmbet de flirt complice. Ei, atunci o cafea, şi până se face te rog să iei loc şi să-mi spui cum de ai adus-o pe Aura acasă.

— Paul trebuia să primească un telefon din Marea Britanie, interveni scurt Aura, fără a-i păsa dacă Flint o găsea nepoliticoasă, aşa că Flint a avut

amabilitatea de a se oferi să-l înlocuiască.

— Numai până aici, precizează el, cu un glas lin şi unsuros ca smântâna.

Obrajii Aurei se umplură de pete roşii.

— Evident, se grăbi ea cam prea tare să confirme.

— Locuiesc cu Paul, până la nuntă, o informă Flint pe Natalie, aşa că, dacă doriţi să-i trasmit un mesaj, o fac bucuros.

Sprâncenele Aurei se îmbinară, în timp ce-şi privea semnificativ mama, impunându-i să tacă. Dar Natalie învăţase că mijlocul cel mai bun de a obţine ceea ce dorea era folosirea unui amestec de ademenire şi sexualiate asupra celui mai puternic bărbat pe care-l avea în faţa ochilor, şi era prea târziu ca să înveţe noi tactici.

— Nu, nu, spuse ea, zâmbindu-i lui

Flint de parcă ar fi fost cel mai fascinant bărbat pe care-l întâlnise vreodată, nu era vorba decât de noul apartament. Nu-mi puteam da seama ce anume nu-mi plăcea la el, şi acum câteva minute abia, când stăteam privind hidoşenia asta de-aici, mi-am dat seama că era vorba de mochetă. E prea burgheză şi demodată. Trebuie s-o schimbăm, dar nu-ţi face griji, voi discuta cu Paul data viitoare când ne vedem. Şi-acum, ia loc te rog, şi vorbeşte-mi despre tine. Aura, nu ne faci şi nouă nişte cafele, iubito?

Convinsă că Flint era prea perspicace ca să se lase amăgit de cochetăria calculată a mamei sale, Aura îl privi uimită cum îi adresa încet lui Natalie un zâmbet curtenitor şi se aşeza.

Natalie, care adora să flirteze şi se pricepea de minune la asta, îi privea

chipul dur şi lipsit de frumuseţe cu un interes în care se citea o anume aviditate, în timp ce începea să-i demonstreze cât talent avea la acel sport.

Flint îi răspundea la cochetăria sofisticată cu un farmec leneş şi periculos, care-o făcu pe Natalie să-i mănânce din palmă cât ai zice peşte. Fierbând, Aura fu nevoită să prepare cafelele şi să ascule cum mama ei era interogată de un expert în materie. În cinci minute, Natalie divulgase netulburată că dragul, scumpul şi *atentul* de Paul nu numai că-i cumpărase un apartament viitoarei sale soacre, ci-i oferise şi o maşină.

— Numai pentru ca Aura să i-o arunce înapoi în faţă, oftă ea. Ce gest burghez, plicticos şi îngâmfat din partea ei! Mi-ar fi făcut viaţa incomparabil mai puţin stresantă, în special acum. Aşa stând

lucrurile, dacă prietenii nu sunt destul de generoşi ca să se sacrifice pentru noi, trebuie să folosim transportul în comun.

În voce i se auzea genul de oroare pe care majoritatea oamenilor îl rezervau mersului târâş peste scoici sparte. Sprâncenele lui Flint se ridicară.

Foarte încurajată de această reacţie, Natalie continuă:

— Şi ce diferenţă e între a ne muta înainte de nuntă şi a ne muta după aceea? Nu mă plâng, dar ne-ar fi uşurat enorm viaţa tuturor dacă aveam la dispoziţie noul apartament, care e de patru ori mai mare cât chichineaţa asta oribilă, ca să primim musafiri. Dar nu, Aura a venit cu ideea că nu se face. De parcă cu n-aş avea cap să judec! Nu că ar conta cu adevărat, dar asta înseamnă că am să rămân închisă aici până se întorc ei din luna de miere. Am

fost bolnavă, aşa că nu pot face faţă unei mutări de una singură.

Ori ce câte ori părea pe cale să se potolească, Flint îi punea încă o întrebare aparent inofensivă şi iarăşi o apuca, turnând fel şi fel de lucruri pe care Aura ar fi dat orice ca Flint să nu le afle. Răsfăţată şi adorată toată viaţa, Natalie fusese preţuită numai pentru înfăţişarea ei, pentru stilul ei plăcut. Era firesc să graviteze spre bărbaţii care arătau ca şi cum ar fi fost capabili s-o apere. Flint corespundea perfect tiparului.

Dacă-ţi plăcea acest gen de autoritate masculină deschisă şi agresivă. Cu degete tremurătoare, Aura puse tava pe masă. Ştia că era nedreaptă; aerul competent şi autoritar al lui Flint, acea siguranţă înnăscută de a fi un om stăpân pe sine şi pe lumea lui, nu avea nimic

prefăcut. Era o parte integrantă din el, la fel de firească precum îi erau zâmbetul şi semnele complexe de pericol care vibrau în jur.

Aura ştia că nu era cazul să-şi manifeste enervarea şi revolta, dar când apăru cu tava, luă cu multă fermitate conversaţia sub controlul ei, conducând-o cât mai departe de subiectele personale, pentru a se concentra asupra bărbatului aşezat în faţa ei, cu chipul slab, inteligent şi impresionant ascunzând orice gând cu excepţia celor pe care accepta să le dezvăluie.

Din fericire, Natalie ştia că bărbaţii adorau să vorbească despre ei înşişi. Ceru detalii despre viaţa lui, astfel încât aflară că era un fel de agent care rezolva problemele speciale ale firmei sale, călătorea mult în străinătate, se născuse

în Wairarapa şi continua să se întoarcă acasă cât putea de des, şi avea treizeci şi unu de ani, cu unul mai puţin decât Paul.

Ceea ce, îşi spuse Aura în timp ce sorbea din cafea, probabil explica atitudinea protectoare a lui Paul faţă de el, în şcoală. Cu siguranţă, acum nu mai avea nevoie de nicio protecţie. Ar fi fost greu de imaginat un om mai încrezător şi mai invulnerabil decât Flint Jansen. Şi-l imagina rezolvând probleme pe tot globul, cu inteligenţa sa ascuţită întărită de energia disciplinată şi autocontrolul încrezător, carisma sa masculină, tăioasă, prevenindu-i pe toţi cei ce i se puneau împotrivă că aveau de-a face cu un om pe care trebuia să-l ia într-adevăr cât mai în serios.

Şi avea talente de povestitor. În timp foarte scurt, le făcu pe amândouă să râdă,

dar cu toate că părea absolut deschis, Aura îşi dădu seama că dezvăluia foarte puţine despre ocupaţia lui, ca şi despre sine însuşi. Le prezenta o versiune cenzurată abil a vieţii sale, pe care era clar că o mai folosise.

O privire rapidă şi neobservată spre ceasul de la mână o informă că se afla acolo doar de treizeci de minute. Păreau să fi trecut câteva ore. Nervoasă, îşi spuse că niciodată n-avea să mai poată privi cămăruţa mică şi cam sordidă, ce părea şi mai înghesuită din cauza mobilei pe care Natalie reuşise s-o salveze din naufragiul vieţii sale, fără a şi-l aminti pe Flint în acel decor. Cumva, reuşise să-şi imprime pecetea personalităţii sale focos-tenebroase, într-un mod cum Paul n-o făcuse niciodată.

Cel puţin, ei nu-i acordase prea multă

atenţie; se concentrase exclusiv asupra mamei sale.

Ceea ce o îngrijora pe Aura. Ştia să recunoască iscodelile abile când le auzea şi, graţie lui Natalie, Flint ştia acum că nu aveau niciun ban pe lângă anuitatea ei jalnic de mică. Natalie îi povesti până şi despre generozitatea lui Alick de-a lungul anilor, astfel confirmând, îşi spuse disperată Aura, părerea lui Flint despre cele două Forsythe ca fiind lacome şi pornite să apuce tot pe ce puteau pune mâna.

Totuşi, de fapt nu avea nicio importanţă. Paul ştia că ea nu era aşa, şi n-o interesa decât părerea lui Paul.

Probabil observase privirea ei furişată spre ceas, căci se ridică aproape imediat. Aura trecu peste protestele mamei sale, spunându-i răspicat că Flint

zburase cu avionul toată ziua şi desigur era frânt de oboseală.

— Nu pari obosit, murmură Natalie. Arăţi… foarte viguros.

Aura se foi, neliniştită. Era deprinsă cu aluziile mamei sale, dar cochetăria ei o zgâria pe nervi insuportabil.

Cu amuzamentul ascuns sub un zâmbet, Flint răspunse:

— Aura are dreptate, mi-ar prinde bine un pui de somn.

— Mă rog, bine, atunci ne vedem mâine, replică dulce Natalie, privindu-l pe sub gene.

Îi întinse mâna. Aceasta fu înghiţită de a lui, dar în loc de a i-o strânge, Flint îi sărută cu un aer afectat degetele.

Natalie râse, se umflă în pene şi, lucru uimitor, roşi.

Aura interveni scurt, pe un ton

auster:

— Noapte bună.

Nu-i întinse mâna.

Zâmbetul lui Flint era măsurat, cu o răceală destul de vizibilă.

— Pe curând, spuse el, şi, cumva, aceste cuvinte, rostite de acel glas înăsprit senzual, îi trimiseră fiori pe şira spinării.

Când în sfârşit plecă, iar Aura putu respira din nou, spuse sec:

— Mă rog, nici nu mai are nevoie să pună alte întrebări. I-ai spus tot ce ar avea nevoie vreodată să ştie despre noi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Aura, încearcă să nu mai fi aşa de nesuferit de burgheză.

În tonul plat şi obosit al mamei sale se strecură o notă ce putea fi de pizmă, când adăugă:

— Nu cumva eşti un piculeţ geloasă

că nu ţi-a arătat niciun dram de interes, ce zici?

Din cine ştie ce motiv obscur, aceste cuvinte o durură. Buzele Aurei se despărţiră, gata să dea o replică promptă, apoi se închiseră la loc, strâns, fără a le da prilejul cuvintelor tăioase să izbucnească. De-a lungul anilor, învăţase cum să trateze cu mama ei, iar un răspuns furios era modul cel mai neinspirat. Probabil că incidentul neplăcut de pe One Tree Hill îi zguduise stăpânirea obişnuită.

Cu un zâmbet răutăcios, spuse:

— Nu, câtuşi de puţin. N-ai decât să-l iei tu pe irezistibilul Flint; probabil că prietenele tale vor râde de diferenţa de vârstă, dar cred că au să te invidieze. Oricum, eu nu l-aş mai plictisi cu alte detalii din viaţa noastră personală, altfel ai să-l vezi dând fuga la cineva cu o

conversaţie mai interesantă.

Îşi dădu seama, din expresia mamei sale, că nimerise drept la ţintă. Dacă Flint Jansen o mai lua la descusut pe mama ei, probabil că i-ar fi fost destul de uşor să afle tot ce dorea – era acel gen de om – dar, cu un dram de noroc, de-acum încolo Natalie n-avea să se mai repeadă cu amănunte necerute de nimeni.

Fusese o zi ciudată. Ghemuindu-se în patul din camera ei înghesuită, închizând ochii ca să se apere de lumina felinarului de pe stradă care reuşea să-i găsească faţa în fiecare noapte, prin spaţiul dintre oblon şi cerceveaua ferestrei, Aura încercă să adoarmă, folosind o incantaţie care nu dădea greş niciodată.

În două săptămâni, avea să se mărite cu Paul, cu Paul cel iubit, blând, bun şi înţelegător, şi urma să se poată relaxa,

pentru a trăi viaţa senină şi fericită după care jinduise dintotdeauna.

Sigur că aveau să existe probleme, dar le puteau învinge împreună. Mama ei, pe de o parte, urma să pretindă întotdeauna atenţia necontenită despre care considera că i se cuvenea. Dar, căsătorită fiind, principala loialitate a Aurei avea să-i revină lui Paul. Scumpului de Paul. Intenţiona să-l facă atât de fericit, la fel de fericit cât avea s-o facă şi el pe ea.

Două săptămâni. O jumătate de lună. Doar încă paisprezece zile.

Izgonindu-şi cu îndârjire din minte chipul cizelat feroce al lui Flint Jansen, întoarse capul pe pernă şi adormi.

A doua zi dimineaţă, se trezi cu o uşoară durere de cap şi nervoasă ca o

pisică mângâiată în răspăr. Cerul senin din seara trecută fusese acoperit cu un plafon greu de nori negri; ploaia lovea insistent în geamuri.

Ascultând traficul de dimineaţă fâşâind pe asfalt prin faţa casei, Aura se întrebă de ce avea senzaţia că stătuse toată noaptea într-o cameră plină de fum. Nu putea fi din cauza vremii. Plouase aproape pe tot parcursul toamnei, aşa că se împăca uşor cu gândul nunţii într-o zi umedă.

Şi toate erau sub control. Revăzu în minte lista. Furnizorul ştia că nu trebuia să dea atenţie instrucţiunilor lui Natalie; rochia de mireasă era croită după un model simplu şi curgător, potrivit cu silueta ei şi cu neformalismul ceremoniei, nu complicat şi pretenţios, aşa cum propusese Natalie. Iar florarul nu-şi făcea

iluzii cu privire la genul de flori pe care le dorea.

O nuntă, chiar şi una mică aşa ca a lor, era un eveniment deosebit. Acea nuntă avea să fie perfectă, de la marşurile nupţiale până la cavalerul de onoare…

Flint Jansen.

Ca explozia unei nove, amintirea serii trecute îi scăldă într-o lumină orbitoare toată mintea, însoţită de o ruşine care o îngreţoşa, când îşi aminti visul ce-o trezise din somn pe la jumătatea nopţii. Explicit, senzual, mult prea viu, cu ei doi înlănţuiţi într-un pat înfăşurat în plase albe. Prin ferestrele largi intrau sunetele slabe ale mării. Mirosuri cu iz tropical pluteau prin aerul încins, toropitor.

Încercă să se convingă că bărbatul din patul acela lat fusese Paul, dar deasupra ei văzuse chipul bronzat şi cu

trăsături aspre al lui Flint. A lui Flint era gura care o sărutase cu atâta pasiune şi un asemenea erotism îndrăzneţ, Flint era cel ce-o atinsese aşa cum Paul nu încercase niciodată.

— O, Doamne, şopti Aura, îngropându-şi faţa în perna încinsă.

Cumva, Flint Jansen se strecurase prin barierele ei de apărare şi îi cucerise cea mai nestăpânită parte a minţii, zona ascunsă care fabrica visuri şi simboluri, sursa secretă a imaginaţiei. În viaţa ei nu i se mai întâmplase o asemenea trădare.

Poate că acel răzbunător vis cu ochii deschişi, în drum spre casă dinspre One Tree Hill, îi dăduse eului ei lăuntric permisiunea de a-şi face fantezii? Oare forţa furiei o împinsese până în subconştient, unde din cine ştie ce motiv fusese trasmutată într-o pasiune pe care

încă n-o cunoscuse?

În cele din urmă, după ce meditase prea mult timp la toată încurcătura, fu nevoită să accepte că, dintr-un motiv sau altul, era atrasă pe plan fizic de Flint.

Desigur, asta nu avea nicio legătură cu dragostea, nu era decât o simplă reacţie chimică. O fi fost Aura relativ nesofisticată, dar ştia că o asemenea explozie a simţurilor se stingea, de obicei, la fel de repede pe cât se inflamase. Văzuse ce păţiseră acele prietene ale ei care se crezuseră îndrăgostite. Descoperiseră că, într-un timp înfricoşător de scurt, după ce dorinţa era astâmpărată, nu le mai rămânea decât gustul amar al unei aventuri ratate.

Jessica Stratton, cea mai bună prietenă a ei şi domnişoara de onoare, nimerise într-o asemenea groapă cu doar

un an în urmă. La amintirea deziluziei care urmaşe, Aura se ridică în capul oaselor, tremurând în frigul umed din cameră, şi întinse mâna după halat.

— Nici măcar nu-mi *place*, se văicărise Jessica. Am crezut că era cea mai mare poveste de dragoste de la Romeo şi Julieta încoace, îl găseam minunat, şi pe urmă, într-o dimineaţă, când m-am trezit din somn lângă el, n-am mai văzut decât un mitocan înnebunit după sport, cu păr pe degetele de la picioare şi grav bolnav de egotism. Nici măcar nu era bun la pat; o făcea la număr! Ce Dumnezeu oi fi găsit la el?

— Chimia, replicase ţanţoşă Aura, destul de mândră în sinea ei că nu căzuse niciodată pradă acestui fenomen.

Era clar că mândria nu avea sorţi de izbândă. Căci, în momentul când îl privea

pe Flint Jansen, se întâmplau ciudăţenii cu picioarele ei şi cu şira spinării, iar măruntaiele i se topeau într-un chip straniu, pătruns de însufleţire şi nerăbdare.

Atingerea lui Paul era plină de căldură, dragoste şi fericire. Ceea ce simţea când se uita Flint la ea era excitaţie sexuală fierbinte, pofta elementară a unei femei după cel mai potent bărbat din preajmă.

Gura cu buze gingaşe şi pline i se crispă de dezgust, în timp ce-şi lua halatul pe ea şi înnoda cordonul. Poftă, asta era şi nimic mai mult, o atracţie primordială la nivelul simţurilor, un imbold biologic direct care nu avea nimic în comun cu iubirea sau încrederea. Femelele de animale îi simţeau forţa şi, din această cauză, se împerecheau cu cel mai puternic

mascul.

În pofida chipului său frapant, dar nu frumos, şi a expresiei neînduplecate, Flint era un bărbat foarte sexy, înconjurat cu o aură de pericol pe care unele femei o găseau torid de senzuală. Totuşi, Aura era imună la ceea ce-i oferea ei.

Oricât de incomodă şi tulburătoare îi era reacţia faţă de Flint, îi putea face faţă. Nu trebuia decât să ţină minte că urma să treacă. N-avea de gând să schimbe aurul curat al sentimentelor ei pentru Paul, afecţiunea şi prietenia, faptul că îl respecta, îl admira şi îl iubea, pentru tot lustrul şi sclipiciurile ademenitoare ale dorinţei sexuale, oricât de puternic ar fi strălucit în lumina lunii.

Încurajată de raţiune, Aura făcu un duş şi se spălă pe dinţi în baia lor mică, după care pregăti cafeaua şi îi duse mamei

sale paharul de apă minerală cu o felie de lămâie care constituia prima ei masă din zi. După aceea, se aşează să-şi mănânce pâinea prăjită la masa de sufragerie dintr-un capăt al salonului.

Aproape imediat, sună telefonul.

— Bună, iubito, o salută Paul. E totul în regulă pentru diseară?

— Până acum, totul, zâmbi Aura, privind spre vremea mohorâtă de afară. Nu mă îndoiesc că azi au să mai fie câteva crize, dar pentru moment sunt stăpână pe situaţie.

Îi auzi în glas zâmbetul.

— Perfect. Cum te-ai înţeles cu Flint aseară?

Visurile o iritau atât de tare, încât imediat se întrebă dacă nu cumva Paul ştia…

Ei, na, bineînţeles că nu ştia nimic!

— Bine, răspunse ea, maşinal. A fost destul de înduioşător, de fapt. M-a dus în vârf la One Tree Hill şi a încercat să se convingă că nu-ţi doresc decât binele.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Paul să răspundă, pe un ton amuzat:

— Nu zău? Şi crezi că l-ai convins? Sau i-ai spus să-şi vadă de treburile lui?

Aura râse încet.

— Mă cunoşti prea bine. Sinceră să fiu, puţin îmi pasă ce gândeşte. Pe tine să te conving, numai asta mă interesează. Şi am mult timp la dispoziţie ca să reuşesc; cel puţin şaizeci de ani.

Cu o nemărginită tandreţe, Paul spuse:

— Draga mea, te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Nu atât de mult pe cât urmează, replică el calm, aproape ca şi cum ar fi

depus un jurământ; înainte ca Aura să poată răspunde, continuă: dar, de-ajuns cu astea! Nu-mi pot petrece toată dimineaţa schimbând vorbe dulci cu tine, am destule treburi. Azi după-amiază ai să te ocupi de flori, nu, aşa că vei fi aici când sosesc furnizorii, la trei?

— Da. N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră ca să aranjez florile, iar cu furnizorii nu am altceva de făcut decât să le-arăt unde sunt diversele lucruri din bucătărie. Îmi rămâne timp destul ca să mă întorc acasă şi să mă schimb până vii tu să mă iei.

— Bine. Deşi ar dura incomparabil mai puţin dacă te-ai da jos de pe caii ăia mari şi ai accepta o maşină. Bine, am mai discutat asta, dar cred că eşti cea mai încăpăţânată şi mai exasperantă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Acum

trebuie să te las, iubito, îl aud pe Flint cum iese la suprafaţă şi trebuie să plec în trei minute, dacă vreau să nu întârzii.

Aura închise telefonul, întrebându-se dacă în acea după-amiază Flint avea să fie în apartament.

Evident că nu, se dojeni ea, în vreme ce-şi termina pâinea prăjită şi bea o ceaşcă de cafea. Avea slujba aia a lui importantă, cu o sonoritate cam sinistră; urma să fie la serviciu, de să le treacă fiorii pe toate femeile de-acolo.

După ultima probă a rochiei de mireasă, luă prânzul cu o veche prietenă, acasă la bunica ei, înainte de a porni spre apartamentul lui Paul, cu autobuzul. Parcurse ultimele câteva sute de metri pe jos, prin ploaia torenţială care ameninţase toată ziua. Umbrela îi salvă capul şi umerii, dar umezeala rece de pe picioare

şi pantofi o făcu să se strâmbe. Dacă o mai ţinea mult aşa, trebuia să-şi ia un impermeabil.

Ba nu, îşi spuse ea în timp ce ultimele frunze ale toamnei pluteau ca nişte paraşute cafenii ude, spre a ateriza într-un strat îmbibat de apă pe alee. După ce se căsătorea urma să aibă o maşină, iar viaţa avea să fie mult mai comodă. Însă tot nu regreta că acceptase oferta lui Paul.

Cel puţin, Flint n-o putea acuza de rapacitate.

Până şi cameliile perfecte, pline de viaţă, păreau să se ofilească sub atacul necontenit al ploii, în timp ce margaretele albe cu galben şi roz erau strivite în noroi. Într-o grădină, daliile dintr-un rond mare aveau tulpinile încă verzi şi înfrunzite; numai capetele unde crescuseră florile viu colorate, spre soare, erau ţepene,

înnegrite.

Pe Aura o cuprinse o melancolie acută şi neaşteptată, o oboseală sufletească încătuşându-i inima. Din cauza vremii, îşi spuse ea, scuturându-şi umbrela înainte de a tasta codul care deschidea uşa de la stradă a complexului de apartamente. Luna iunie era adesea frumoasă, dar în anul acela se hotărâse să se repeadă direct în plină iarnă.

Peste două săptămâni, avea să fie măritată cu cel mai drăguţ om pe care-l cunoscuse în viaţa ei şi urmau să zboare cu avionul spre o insuliţă luxuriantă din arhipelagul Fiji, în luna de miere, unde n-avea altceva de făcut decât să se desfete la soare, în ambianţa tropicală, şi să înveţe cum să-l mulţumească pe Paul.

Parcă invocat de un înger al răului, glasul lui Flint îi răsună batjocoritor în

minte: „E vorba de a te culca în acelaşi pat cu el, a face dragoste, a i te dărui, a-i primi trupul, sexualitatea, cu deplină încredere şi entuziasm…”

Sub mâna ei dintr-odată nesigură, uşa se deschise. Aura străbătu grăbită holul, dând din cap în semn de salut spre portar, cu tocurile bocănind sonor pe marmura netedă, lucioasă. În lift, apăsă butonul etajului trei.

Of, ce proastă era, să-l lase s-o domine aşa. Sigur că dorea să facă dragoste cu Paul; îi plăceau sărutările lui, mângâierile, o făceau să se simtă încălzită, iubită şi în siguranţă. De-asta desfăcuse primele două logodne. Deşi amândoi bărbaţii îi plăcuseră foarte mult, nu-i putuse lăsa s-o atingă dincolo de nivelul celor mai ponderate mângâieri.

Paul era cu totul altfel. El îi

înţelesese prudenţa, frica nesigură pe care niciodată nu şi-o învinsese cu adevărat, şi nu încercase s-o zorească spre o relaţie sexuală înainte de căsătorie.

Desigur, Flint nu avea nici cea mai vagă idee că încă mai era fecioară! Alungându-şi cu forţa din minte tonul neînduplecat cu care o acuza că nu era cu nimic mai virtuoasă decât o târfă, deschise uşa apartamentului lui Paul.

Florile sosiseră deja. În bucătărie, buchete mari de trandafiri, garoafe şi crini peruvieni stăteau în găleţi, garnisite cu mici orhidee din Singapore, toate în nuanţe de roz, bronz şi verdelăptos. După ce-şi agăţă haina în cuier, Aura încercă să-şi alunge ciudata oboseală pornind încet prin camerele mari ale apartamentului, în căutarea locurilor unde să pună vazele.

O oră mai târziu, aranja trandafirii

într-o vază enormă de pe masa din hol când, în sunetele vocii magnifice a lui Kiri Te Kanawa cântând Gerswhin, auzi uşa de la intrare deschizându-se. O privire scurtă peste umăr îi dezvălui silueta zveltă a lui Flint Jansen intrând agale pe uşă, ca la el acasă, cu un zâmbet absolut detestabil care nu-i îmblânzea deloc chipul arogant.

Ochii Aurei îi evitară pe ai lui, săgetând spre obrazul pe care i-l pălmuise. Nu mai rămăsese aproape nicio urmă a loviturii, cu excepţia unei roşeţi uşoare a pielii în jurul cicatricei subţiri. În sufletul ei se răzvrătiră neplăcut remuşcările şi dezgustul de sine.

— Bună, îl întâmpină ea, alungând nervoasă imaginile fragmentate ale visului din timpul nopţii care ameninţau să iasă la suprafaţă din locul unde le îndesase.

Zâmbetul se lăţi, pe când Flint o

studia în voie. Aura îşi scosese pantofii uzi şi stătea desculţă într-o fustă bej strâmtă şi un pulover auriu, exact în nuanţa din inima marilor crizanteme crem; baticul maro închis cu bronz îi stătea puţin răsucit într-o parte. Sub studiul ochilor îngustaţi ai lui Flint, se simţea ca un copil al străzii.

— Spiritul toamnei, comentă el indiferent, închizând uşa în urma lui, pentru a avansa în hol. Nu te întrerupe pentru mine.

— Nici n-aveam de gând.

Era un răspuns scurt şi mult prea revelator, dar Aura avea senzaţia că cineva înclinase toată lumea stabilă pe care stătea. O stranie stare de sufocare îi îngreuna vorbirea. Întorcându-se spre flori, împinse la locul lui un splendid boboc trandafiriu-bronzat.

— Îmi pare rău că te-am pălmuit

aseară, spuse ea, brusc.

Tăcerea dintre ei se prelungi, încordată. Aura îşi menţinea privirea spre florile din vază.

— Zău? Nu ţi-am prea dat de ales.

În tonul lui nu se simţea nicio emoţie, nimic care să-i sugereze ce gândea de fapt.

Aura ridică din umeri.

— Totuşi, spuse ea ursuză, înfigând încă o tulpină mare în partea din spate a aranjamentului, de obicei nu lovesc oamenii aşa, când îmi vine.

— Scuzele se acceptă.

Era clar că-l durea în cot.

Cu coada ochiului, îl văzu luând unul dintre bobocii de trandafir cu tulpină lungă. Se grăbi să-şi ferească privirea, straniu afectată de imaginea florii fragile ţinută cu atâta grijă în mâna lui suplă şi

puternică, pe când o ridica în dreptul feţei.

— Nu are miros, comentă el pe un ton detaşat.

— Într-adevăr. Majoritatea florilor cultivate pentru piaţă şi-au pierdut mirosul. Până şi garoafele miros foarte slab.

Îndruga verzi şi uscate, aşa că trase adânc aer în piept, ca să-şi revină. Dacă mai avea mult parte de prezenţa lui, îşi spuse ea cu o uşoară isterie, urmau s-o apuce sufocaţiile.

— Mare păcat. Aş fi preferat o coadă cu câteva degete mai scurtă, dar un miros mai puternic.

— Nu toţi trandafirii au miros.

— Îi prefer pe cei care au.

Aura dădu din cap.

— Şi eu.

Flint îi întinse floarea. O luă, evitându-i cu grijă degetele.

— Se vor deschide? o întrebă el.

Ridicând din umeri, Aura puse trandafirul în vază.

— Nu ştiu. Uneori da, alteori aşa mor.

— Sărmanele. Nu miros, nu înfloresc, nu fac seminţe. Nici nu se pot numi flori. Mă întreb cui i-o fi venit ideea că astea sunt de preferat în locul realităţii.

Intră în salon, adăugând cu nepăsare:

— Îţi aduc ceva de băut.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie.

Când, însă, reveni, Flint avea într-o mână un pahar cu vin, iar în cealaltă unul cu whisky, completat din belşug cu apă.

— N-oi fi având, spuse el, dar eu am, şi nu beau niciodată singur, aşa că-mi poţi ţine de urât. După cum arăţi, nu ţi-ar strica. E doar vin alb, sec, cu un buchet

floral şi o notă deconcertantă de pasiune. Ai avut o zi grea?

— Nu tocmai, răspunse Aura, luând fără tragere de inimă paharul. Flint descrisese vinul într-un mod prea intim, prea personal, glasul său abraziv stăruind asupra cuvintelor ca şi cum la ea s-ar fi referit, nu la vin.

— Pentru ce bem? o întrebă, neîncercând să-şi ascundă nota de ironie din glas.

Ochii de culoarea şi limpezimea topazului îi cercetau faţa; parcă încerca să-i pătrundă sub piele, până la gândurile din creier şi emoţiile din inimă.

Hotărâtă să nu-l lase să observe cât de incomod se simţea, spuse cu nepăsare:

— Pentru viitor, întotdeauna e cel mai potrivit toast. Acoperă o zonă întinsă.

— Într-adevăr. Ei bine, Aura

Forsythe, pentru viitor. Fie să-ţi aducă tot ce-ţi va fi de trebuinţă.

Încurcată de formularea neobişnuită, Aura răspunse:

— Asemenea.

Şi înghiţi puţin vin, înainte de a lăsa paharul jos.

— Intenţionezi să ţi-l laşi în voia sorţii? întrebă el, cu aparent dezinteres, înclinând paharul astfel încât lumina refractată prin lichid să sclipească în mii de cristale scânteietoare, exact în aceeaşi nuanţă cu a ochilor lui.

— Ce altceva aş putea face?

Luând o frunză de in ca o sabie marmorată, o potrivi în vază, cu tot atâta grijă cu câtă îşi ferea faţa.

Flint râse încet.

— A, eu cred în a-mi făuri singur viitorul. Cumva, mă aşteptam ca şi tu s-o

faci.

— Nu cred că poate cineva asta, răspunse ea, atinsă de aluzia că ar fi fost o manipulatoare.

— Ba cum să nu poţi. Intervine întotdeauna şi neprevăzutul, dar noi stabilim regulile de bază.

— Ne facem planuri, replică ea scurt. Însă de multe ori, planurile noastre se dau peste cap.

— Ale mele, nu, insistă Flint cu atâta convingere, încât Aura îl crezu. Mai ales atunci când ştii ce faci. Şi eu am grijă să ştiu.

Aura se pricepuse dintotdeauna să descifreze rapid semnalele. Împrejurările în care fusese crescută îi cizelaseră talentul înnăscut, până la ascuţişul unui brici. Glasul lui Flint răsuna plat, fără inflexiuni, ochii îi erau pe jumătate

acoperiţi de pleoape, pe chipul imobil, cuvintele rămâneau laconice, dar ameninţarea se simţea între ei dezgolită, deschisă.

— Dar, încheie el aproape indiferent, desigur, trebuie să înţelegi ceea ce faci. Iar culesul informaţiilor poate dura câtva timp.

Aura mută o crizantemă cu câţiva centimetri mai la dreapta. Nu avea niciun motiv de teamă din partea lui Flint Jansen, pentru că acesta nu-i putea face niciun rău. Îl iubea pe Paul, Paul o iubea pe ea, iar atâta lucru era de ajuns ca să se simtă în siguranţă.

Întorcând capul, îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Mă tem că despre mine nu vei afla prea multe. Cu excepţia celor două logodne anterioare, am dus o viaţă destul

de plicticoasă. Burghezie cinstită, cum spune mama mea.

Pleoapele lui se coborâră şi mai mult, ascunzându-i licărirea orbitoare din privire.

— Dacă e ceva de descoperit, aflu eu.

Ar fi fost o prostie să fie alarmată de o declaraţie atât de simplă. Dar, în ciuda încrederii ei, Aurei i se încreţi pielea, firişoarele de păr zbârlindu-se de o spaimă atavică, lipsită de orice bază raţională.

Atentă să nu privească în direcţia lui, cu umerii drepţi şi mândri, făcu un pas înapoi, pentru a-şi studia opera. Poate că vaza mai avea nevoie de încă o crizantemă? începu să caute printre flori.

— Las-o-n pace, îi ordonă calm Flint, arată perfect. O lucrare îndemânatică, disciplinată, cu suficiente surprize ca să nu plictisească.

Neluând în seamă insinuarea, Aura ridică din umeri.

— Mulţumesc, spuse ea, infiltrându-şi în cuvintele politicoase o undă nu prea subtilă de ironie. Adună rapid cele câteva flori rămase şi porni hotărâtă spre bucătărie.

— Ţi-ai lăsat aici vinul, îi aminti îndatoritor Flint, urmând-o, pentru a pune paharul pe bufet.

— Oricum nu beau în timpul zilei, replică Aura, în timp ce începea să aranjeze bobocii într-un ulcior de ceramică.

— E un talent foarte feminin. Ai luat lecţii?

— Nu.

Flint stătea rezemat de bufet, sprijinindu-şi pe un şold trupul zvelt, cu coapsele la fel de tari ca abdomenul plat,

în timp ce învârtea paharul între degetele lungi şi bronzate, privind-o ca şi cum ar fi fost o noutate care-l intriga. Impactul ochilor lui o ţinea la limita tensiunii, stârnindu-i o nervozitate pe care Aura nu şi-o bănuise niciodată. Afară, ploaia, vestitoare mohorâtă a iernii, bătea trist în ferestre, spălând urmele verii şi amintirea zilelor calde şi a nopţilor reci de toamnă.

— Mă surprinzi.

Glasul lui scăzut îi străbătea trupul cu senzaţii ca nişte labe de pisică.

— Ai o siguranţă atât de lustruită, atât de cizelată, perfectă şi finisată, încât am presupus că ai fost la una din şcolile alea din Elveţia unde te învaţă cum să gospodăreşti un conac, să le uimeşti pe moştenitoare şi să-i intrigi pe toţi bărbaţii care-ţi ies în cale.

— Mama mea a învăţat la o şcoală

din asta, răspunse ea cu nepăsare, dar eu, nu.

— De ce?

— Tatăl meu vitreg considera că ar fi stricat orzul pe gâşte.

La optsprezece ani, Aura fusese încleştată într-o bătălie deschisă cu Lionel Helswell, fiind gata să plece oriunde, numai să scape de el. Lionel, însă, se opusese planului, deşi şcoala ar fi fost plătită din contul ei deschis.

Îi putuse interzice banii, pentru că Natalie declarase indiferentă că ea nu se pricepuse niciodată la cifre, aşa că îi predase sub semnătură lui Lionel toate responsabilităţile, inclusiv administrarea contului. Iar acel om puritan, mărunt şi îngust la minte, cu probitatea şi aerul său autoritar şi cu ideile lui rigide despre disciplină, cheltuise totul pe o viaţă

secretă sordidă, cu jocuri şi femei uşoare.

Aura luase măsuri ca *ea* să se priceapă la cifre, precum şi la plictiselile burgheze ca declaraţiile bancare şi balanţele de plăţi.

— N-a ieşit la lumină adoratorul tău văr?

Umerii Aurei se îndreptară.

— Alick n-a avut nicio legătură, replică ea, crispată.

— Dar ţi-a plătit studiile universitare, nu?

Glasul lui Flint era lipsit de grabă, dar neînduplecat. Aura îşi muşcă buza.

— Ba da, confirmă ea, fără tragere de inimă.

Ca întotdeauna, Lionel refuzase să-i acorde sprijinul, aşa că Aura îl lăsase pe Alick s-o finanţeze, înţelegând că urma să se achite cândva. La un colegiu politehnic

din zona ca un parc aflată în vestul oraşului Auckland, începuse să studieze contabilitatea, ca să nu mai fie din nou la discreţia financiară a vreunui bărbat. Spre uşoara ei surprindere, descoperise că-i plăcea să lucreze cu cifrele şi cu banii; cel puţin, astea nu-i impuneau trăiri emoţionale.

Totuşi, nu peste mult se lăsase ademenită să-şi ia o dublă licenţă în sisteme informaţionale şi marketing, ceea ce-i făcuse o plăcere imensă.

— Deci, ai petrecut acolo cât de mult timp ai putut, continuă rece Flint. Patru ani ai stat – te-ai distrat prea mult ca să-ţi obţii diploma în trei, cum se obişnuieşte?

Aura îl privi lung. Nu ştia că studiase pentru dublă specializare? Nu, era clar că nu ştia. Lăudatul lui sistem informativ îl lăsase baltă – rău! Probabil credea că se

zbenguise prin universitate, în căutarea unui soţ. Şi, cu siguranţă, n-avea de gând să-i spună că îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului cu burta pe carte.

— M-am simţit bine, recunoscu ea.

Fuseseră patru ani ocupaţi, fericiţi şi demni de efort, plini cu distracţii şi muncă grea. Locuise într-o serie de apartamente mici din apropierea campusului, împreună cu alte studente, iar în timpul vacanţelor muncise cu program prelungit pentru a-i rambursa lui Alick datoria, aşa că nu-l mai văzuse prea des pe Lionel.

Acesta turba de furie că-i scăpase de sub control. Gândul îi făcu buzele să se arcuiască.

— Înnebunitor zâmbet mai ai, remarcă Flint, într-o doară. Tainic, periculos şi infinit de insinuant. Nu-i de mirare că Paul s-a îndrăgostit până peste

cap.

— Ne iubim.

Vocea ei era calmă şi lipsită de orice emoţie, cu excepţia încrederii. Flint Jansen era o brută, iar singura cale de a trata cu brutele era aceea de rămâne calmă şi detaşată.

— Dar sunt convinsă că dosarul pe care mi l-ai făcut conţine informaţia aşa.

— Deloc, replică el, cu ochii îngustaţi pătrunzător prin paravanul genelor. Conţine informaţia că fiecare bărbat cu care ai fost logodită era mai bogat decât cel dinainte, şi că fiecăruia i-ai dat papucii după ce l-ai cunoscut pe următorul neghiob. Ultimul fost încă îşi mai linge rănile. Tu şi drăgălaşa aia intrigantă şi bună de nimic de maică-ta aţi rămas pe jantă, fără niciun ban care să vă amortizeze căderea în dizgraţie, deci îmi

închipui că Paul a fost o mană cerească. Bogat, de adora şi era gata să se încarce şi cu parazita de maică-ta.

— Nu sunt obligată să suport aşa ceva, răspunse Aura, cu voce îngheţată.

Zâmbetul lui rămase la fel de rece.

— Ba eşti, spuse el cu o siguranţă arogantă, fiindcă n-am să te las în pace până nu asculţi tot ce am de spus.

Furia o rodea adânc, însoţită de o teamă sfâşietoare care-i risipea stăpânirea de sine atât de greu clădită de-a lungul anilor. Cu o voce care tremura uşor, spuse:

— Nu ştiu de ce mă antipatizezi aşa, dintr-odată…

Flint râse, cu un sunet scăzut, aspru, care o zgâria pe nervi.

— Nu minţi, Aura. O ştii; numai că nu recunoşti.

Ochii ei verzi se repeziră spre ai lui.

Însemna… da, o privea cu o înţelegere dispreţuitoare, ce-i arcuia colţurile gurii dure.

— Din exact acelaşi motiv pentru care şi tu m-ai antipatizat dintr-odată, continuă Flint, susţinându-i fără efort privirea, înecând-o în focul ochilor lui. Când m-am uitat în ochii ăştia mari şi verzi cu dansul firişoarelor lor de aur, şi am văzut zâmbetul fals care-ţi stătea atât de uşor pe gura asta delicioasă, mi-am dat seama că nu poţi fi în niciun caz îndrăgostită de Paul. Fiindcă vrei să te culci cu mine, Aura.

Capitolul 3

Aura tresări, ca şi cum ar fi pălmuit-o la rândul lui.

— Cred că eşti cel mai încrezut om

pe care l-am cunoscut în viaţa mea, spuse ea, cu dispreţul simţindu-i-se din fiecare silabă. Ce naiba te face să crezi că te-aş alege în locul lui Paul?

Îşi lăsă ochii să-l măsoare cu o privire înceată şi plină de desconsideraţie, atât de absorbită în nevoia de a-l convinge, încât nu observă tensiunea neaşteptată şi periculoasă a acelui trup masiv pe care-l dezbrăca insolent cu privirea.

— Oi fi tu mai înalt decât el, continuă, necruţătoare, dar forţa brută nu m-a interesat niciodată prea mult. Altceva caut eu la bărbaţi.

— Bani, după cum zice maică-ta.

Aura încremeni.

— Ce…?

— Azi am luat masa cu Natalie.

Flint vorbea încet, gânditor, dar glasul său acoperea sunetul ploii de-afară,

tunetele inimii Aurei în urechi. Însă nu şi uimirea. Pe lângă câteva prânzuri alese pe sprânceană, cu prietene apropiate, Natalie nu ieşise niciodată din apartament, de când se mutaseră. O străbătu un junghi scurt, aflând trădarea mamei sale. Of, Natalie, îşi spuse ea, obosită.

Acel fior pătrunzător de emoţie o făcu să-şi piardă complet calmul.

— Se pare că ai plăcerea de a iscodi, a descoase şi a-ţi băga nasul în vieţile altora, replică ea, tot mai furioasă, cu scântei verzi scăpărându-i în ochi.

Cel puţin, nu mai era vorba de reacţiile ei neînfrânate faţă de masculinitatea lui fizică.

În zâmbetul lui Flint se citea o batjocură pură.

— Sunt o fiinţă omenească, cu griji şi sentimente.

— Spre cinstea ta, nu mă îndoiesc, îl privi ea drept în faţă, stăvilindu-şi emoţiile. Ce te îngrijorează, de fapt? Pierderea prieteniei lui Paul? Dar nu se poate să nu fi ştiut că avea să se însoare într-o bună zi. Doar dacă nu cumva sperai să aibă alte înclinaţii.

Nepărând deloc tulburat de insinuarea ei sarcastică, zâmbetul lui deveni feroce.

— Sunt heterosexual, Aura, la fel ca Paul. Cum spuneam aseară, dacă înţelegi cât de cât ideea de prietenie, ar trebui să poţi accepta faptul că aş face aproape tot ce-mi stă în putere ca să-l scap din ghearele unei fâşneţe lacome care a fost educată să-şi folosească trupul sexy şi faţa frumoasă ca pe o marfă pe care o oferă în exclusivitate pentru bani şi siguranţă.

Era clar că intenţionat folosise din

nou cuvântul „fâşneaţă”, dar de astă dată Aura refuză să reacţioneze. Flint se afla la o oarecare distanţă, dar nu suficient de departe. Îl vedea chiar şi când nu se uita la el, îi simţea prezenţa la un nivel adânc, celular, şi se temea de acea stare intensă. Şi de amărăciunea sumbră care-i cotropea legendarul temperament.

Împingând ulciorul albastru de ceramică spre perete, spuse scurt:

— Dacă asta e părerea ta despre mine, degeaba aş încerca să te conving de contrariu. Acum mă duc.

Bătea în retragere. În mod laş, dar totuşi ştia că făcea ceea ce se cuvenea. Prezenţa lui Flint îi făcea toţi nervii din trup să joace un dans nebunesc. O ameninţase, iar ea urma să fugă; niciodată în viaţa ei nu se mai dăduse bătută, dar instinctul o prevenea că, în confruntarea

cu acest om, se afla în dezavantaj.

Cu ochii întredeschişi lucind ca două aşchii aurii, Flint spuse:

— Credeam că trebuie să vină furnizorii, pentru petrecerea de diseară.

Aura îşi muşcă buzele.

— Poţi să le deschizi tu.

— Aş putea, zâmbi el arogant, dar sunt sigur că au nevoie de instrucţiuni.

Evident că aveau. Cu gura strânsă, Aura dădu din cap.

Doar cu o undă de amuzament cinic în ton, Flint urmă:

— Termină-ţi vinul şi, după ce le spui ce au de făcut, am să te duc acasă.

Noroc că apărură chiar atunci şi, după o consultare de zece minute, Aura putu să plece. Spre deznădejdea ei, Flint insistă s-o ia cu maşina, dar cel puţin nu mai iniţie nicio conversaţie. Nu că tăcerea

lui i-ar fi calmat cu ceva nervii întinşi mai-mai să plesnească, sau ar fi alungat fiara obscenă a panicii care i se târa pe sub calmul prefăcut, dar era totuşi recunoscătoare, cu atât mai mult cu cât descoperi că Natalie încă nu se întorsese acasă.

Flint nu intră, iar Aura închise uşa cu o uşurare care o lăsa vlăguită şi zguduită. Ţârâitul ascuţit al telefonului o făcu să tresară; cu mâna tremurătoare, ridică receptorul, iar glasul profund şi plăcut al vărului ei aproape că-i aduse lacrimi în ochi.

— Pari cam agitată, observă el. Iarăşi a apucat-o pe Natalie?

— Nu.

Aura îşi înghiţi cuvintele furioase de nemulţumire pe care-i venea să le rostească. Era femeie în toată firea de-

acum, iar Alick avea alte obligaţii.

— Cred că mă complac în acel bine cunoscut sindrom, nervozitatea miresei, spuse ea, încercând să pară veselă.

— Ai tot dreptul. Ai vrea să vină Laurel pe la tine?

— Nu, sunt o proastă, atâta tot. Ai sosit, sau eşti tot în Kerikeri?

— Acum zece minute am intrat pe uşă. La ce oră vrei să te iau?

Automat, Aura începu să refuze, dar Alick era obişnuit să-şi impună punctul de vedere şi, în cele din urmă, acceptă să meargă împreună cu ei la petrecere.

Aproape imediat după aceea intră Natalie, veselă şi zâmbăreaţă. Aurei îi venea să se repeadă la ea şi să-i ceară să înceteze întâlnirile cu Flint, să nu-i mai vorbească atât de deschis, dar evident că n-o făcu. Natalie avea tot dreptul să

meargă unde voia şi să se vadă cu cine dorea.

Oricum, prânzul fusese o piatră de încercare. În sfârşit, Natalie ieşea din lâncezeala căreia îi fusese victimă atât de multă vreme.

Aura, însă, nu-şi putea alunga sentimentul de teamă. Reuşise să schimbe direcţia gândurilor lui Flint, după-amiază, dar numai fiindcă el i-o permisese. Avea să-i strice cele două săptămâni dinaintea nunţii cu insinuările lui nesuferite şi înţelegerea abilă, mult prea exactă, a felului cum funcţiona mintea ei.

Totuşi, îi făcuse faţă lui Lionel Helswell; îi putea face faţă şi lui Flint Jansen. Acest gând n-o prea înveselea, dar îi aduse totuşi în ochii verzi o luminiţă bătăioasă.

Mult prea curând, sosi vremea să se

pregătească. Îşi alese o fustă neagră de voal pe care o avea de ani de zile, şi o bluză de mătase neagră cam din aceeaşi perioadă. Le adăugă o jachetă verde ca ochii ei şi o pereche de cercei Chanel.

— Nu ştiu de ce nu-ţi cumperi ceva nou, se plânse Natalie. Cinstit acuma, Aura, întreci măsura cu mania asta a economiilor. E pur şi simplu ridicol. Când vei fi măritată, Paul îţi va plăti el hainele – de ce n-ar începe încă de pe-acum?

— Fă-mi hatârul… replică Aura, cu un zâmbet încordat.

— Of, eşti imposibilă, se tângui mama ei. Cel puţin pentru astă seară ar fi putut să-ţi cumperi ceva.

— Am haine noi…

— Nimic cu adevărat şic!

— Şicul nu prea are căutare pe plajele tropicale.

Natalie oftă ostentativ. Sunetul unei maşini care sosea în faţa casei n-o făcu deloc să se lumineze la faţă. Natalie nu-l simpatiza pe Alick, iar pe Laurel, soţia lui, nu putea s-o sufere.

Totuşi, nu dădu niciun semn de neplăcere când intrară şi, după un schimb de saluturi, porniră cu toţii, în culmea bunei dispoziţii. Cu excepţia faptului că pe sub râsul Aurei se ascundea un nor negru, care se instalase în prima clipă când Flint Jansen o privise în ochi.

În pofida relelor ei presentimente, petrecerea păru să înceapă destul de bine. Paul era fermecător şi ospitalier ca de obicei, toţi erau hotărâţi să se distreze şi domnea deja acea atmosferă greu de definit care deosebeşte o simplă petrecere reuşită de una care va fi ţinută minte ani de zile.

Pentru Aura, ar fi trebuit să fie o ocazie fericită; acum i se întâmpla pentru prima oară să joace rolul de gazdă împreună cu Paul şi era hotărâtă ca totul să iasă perfect. Dar efortul de a-l evita pe Flint în timp ce acesta umbla prin încăpere şi teama că ar fi putut să-i simtă cumva interesul aproape avid o făceau să rămână încordată. Surâsul şi saluturile ei aveau ceva mecanic, o tensiune ascunsă şi nefericită care nu se lăsa alungată.

Totuşi, Flint o ocolea, nici măcar nu se uita în direcţia ei, iar după vreo jumătate de oră Aura aproape că începu să se relaxeze. Până când sosi domnişoara ei de onoare. Aceasta aruncă o singură privire prin cameră şi încremeni, arătând leit, îşi spuse Aura răutăcioasă, ca o căţea de vânătoare la vederea prăzii.

— O, Doamne, gemu Jessica, cine-i

malacul?

— Cavalerul de onoare. Flint Jansen.

Răspunsul Aurei era sacadat şi inexpresiv.

— Adică voi avea ocazia să merg prin naos pe lângă el? Norocoasa, norocoasa de mine! transformă Jessica scurta frază într-un mârâit lasciv. Of, mor după tipii ca el.

— Cum, adică?

— Adică periculoşi de mama dracului. Genul de bărbat care te duce cu gândul la piraţi, aventurieri curajoşi şi haiduci aroganţi şi îngâmfaţi din perioada Regency. Un om care aşteaptă ca lumea să-şi potrivească pasul după al lui, şi-i merge, fiindcă pur şi simplu nu le putem rezista celor cu autoritatea asta firească, înnăscută. O, ce mi-ar mai plăcea şase luni cu el pe-o insulă pustie!

— Nimeni, observă blajină Aura, n-ar crede că eşti logodită cu un bărbat pe care dai toate semnele că l-ai iubi. Sam ce zice când îţi lasă aşa gura apă după alţii?

Jessica râse.

— Nimic. Ştie că niciodată nu fac pasul de la privit la pus mâna.

Şi se uită la Flint cu o admiraţie destul de speculativă.

— Nu se teme că ai putea-o face?

Prietena ei pufni.

— Când aş avea timp? Construirea unei agenţii de modeling nu-mi lasă răgaz să-mi fac de cap, crede-mă. În plus, îl iubesc pe Sam, chiar dacă e plecat mereu în călătorii de afaceri. Flint Jansen nu e genul de bărbat pe care să-l iubeşti în linişte, nici măcar să te joci cu el. Are o înfăţişare vizibil neîmblânzită şi pariez că e ca un diavol cu femeile.

— Mă înclin în faţa cunoştinţelor tale superioare, se răsti Aura.

Jessica o privi pătrunzător.

— Paul ştie că eşti fată mare?

— Da.

— Bun.

Ezită, apoi spuse cu prudenţă:

— Ştii că nu întotdeauna iese bine de prima dată, da?

Mişcată, Aura râse.

— Da, mămico. Ştiu multe despre asta, de fapt. Nu mi-am prea ţinut capul ascuns în nisip, de când am crescut destul de mare ca să citesc ziare şi reviste.

— Cunoaşterea teoretică nu e totuna cu realitatea, dar o să fie bine. Paul e un scump, n-o să-ţi sfâşie hainele de pe tine, nici n-o să te posede într-o furtună de patimă necontrolată.

Ochii ei se mutară dinspre chipul lui

Paul către cel al bărbatului de alături.

— Dar cavalerul de onoare pariez că aşa ar face, dacă i-ar veni cheful.

În abdomenul Aurei palpită o senzaţie de dorinţă feroce. Copleşită de trădarea propriului ei trup, spuse:

— Mie mi se pare foarte stăpânit. Nu e genul care să-şi piardă capul.

— Mda, da' iamginează-ţi, dacă ai putea sparge barierele astea. Mamăăă!

Brusc, Aura spuse:

— Uneori, îndrugi o droaie de prostii.

— Adevărat.

Parcă traşi cu sfoara, ochii lui Jessica urmăreau mişcările lui Flint.

— Ştii, e pur şi simplu trăsnet. Cicatricea aia e de mare efect, nu-i aşa? Mă întreb de unde o are. Nu că ar conta – e teribil de sugestivă, ca a unui corsar. Mă întreb dacă l-ar interesa modelingul. Şi

umblă ca un vis. Dacă e şi fotogenic, ar fi perfect.

Din cine ştie ce motiv, ideea o irita pe Aura.

— E prea ocupat să alerge de colo-colo prin lume, salvând firma Robertson’s de tot felul de bandiţi care vor să pună mâna pe profituri. Haide, doamna Meălpine pare cam pierdută.

— Hmm. Pe-acolo cum merge treaba?

Aura ridică din umeri.

— Încă nu crede că sunt de nasul scumpului ei fiu, dar nu e nimic personal; pentru ea, nicio fată n-ar fi destul de grozavă.

Chiar dacă femeia urma să aibă rezerve până la sfârşitul zilelor ei, Aura nu-şi făcea griji. Ştia că-l putea face pe Paul fericit.

Peste o oră, dansa în braţele lui,

aşteptând sentimentul de securitate, profunda mulţumire interioară pe care i-o dăruiau întotdeauna atingerea, prezenţa şi tandreţea lui Paul.

Nu soseau. A, se simţea în siguranţă, da. Dar se simţea şi goală, singură.

Un moment, dinţii i se înfipseră în carnea buzei de jos. Sigur că era încordată; toate miresele treceau prin asta. Era un lucru inevitabil. Ar fi fost de-a dreptul indecent să nu se întrebe dacă nu cumva făcea o greşeală.

De-asta nu putea reacţiona faţă de Paul atât de rapid ca de obicei. Impunându-şi să se relaxeze, îşi lăsă pleoapele să coboare până când toată camera se pierdu într-o ceaţă de lumină, culori şi mişcare.

Un râs scăzut, intim, îi scrâşni în ureche. Când ridică genele cu o câtime,

văzu silueta zveltă a lui Jessica în braţele lui Flint. În pofida absenţei lui Sam, Jessica se distra de minune. Sau, poate, punea de-o afacere pentru agenţia ei.

După expresia de pradă din ochii lui Flint, acesta nu găsea că era greu deloc s-o ţină pe Jessica mult prea aproape de el. Nu că mulţi bărbaţi ar fi făcut-o. Arăta exact aşa cum era, o femeie de afaceri abilă şi sofisticată, dar pe lângă frumuseţe mai avea şi inteligenţă, generozitate şi umor.

Pe Aura o străbătu o emoţie atât de intensă, încât părea o lance străpungându-i carnea. Spre oroarea ei, îşi dădu seama că era vorba de gelozie.

— Da’ ştiu c-ai oftat, îi mângâie urechea glasul lui Paul, în care se simţea un zâmbet.

— Mmmm, se cuibări ea la pieptul

lui, ridicând bărbia puţin cam sfidător, când surprinse privirea doamnei Meălpine.

— Mâine vei putea dormi cât vrei. Iar peste două săptămâni, iubito, ai să poţi lenevi în pat oricât de mult.

Glasul său era scăzut, semnificativ.

Dintr-odată, Aura se pomeni regretându-şi hotărârea de a nu face dragoste până în noaptea nunţii. De fapt, nici nu le aparţinuse amândurora. Însă Paul, când îşi dăduse seama cât de tare se temea, îi spusese înţelegător că putea să aştepte.

Acum se întreba dacă, după depăşirea acelui obstacol, avea s-o chinuiască vreodată dorinţa interzisă după un alt bărbat. Aproape cu siguranţă, actul dragostei avea să le pecetluiască angajamentul reciproc, iar ea urma să se

simtă plină de încredere şi fără pic de ruşine, fără a fi chinuită de o nevoie desfrânată care scurma în secret pe sub suprafaţa lustruită a respectului de sine însăşi.

Îi veni în minte o poezie a lui Blake; parcă ar fi scris-o anume pentru ea:

O, Roză, bolnavă eşti!
În noapte zboară
Viermele cel neaflat.
Când furtuna urlă-afară.
Al bucuriei roşii pat
El ţi-l găseşte
Şi-amoru-i tainic neguros
Viaţa-ţi nimiceşte.

Atracţia pe care o simţea pentru Flint îi rodea urzeala iubirii ca un vierme, întinând totul.

— Mmm, murmură ea senzual, ştiind că minţea. Sună delicios.

— Iubito, va fi mai mult decât delicios, îţi dau cuvântul meu.

O sărută pe păr, dar Aura nu se putea concentra decât asupra râsului lui Jessica, sufocat, complice. Gelozia şi o amarnică revoltă contra femeii pe care şi-o considera prietenă de-o viaţă îi devorau calmul.

Apoi, slavă Domnului, melodia luă sfârşit. Aura se desprinse de Paul şi, fără a privi spre cei doi, porni spre combina stereo.

— Lasă-l, pune vărul tău altă bandă, o opri Paul, cuprinzând-o cu un braţ pe după mijloc.

Aura înţepeni; instinctiv, se închise în sine, cu ochii întunecaţi şi un nod în gât. Alick alesese o piesă lentă şi sentimentală,

o baladă cântată de o soprană cu vocea precum ciocolata amăruie. Impunându-şi să se relaxeze, Aura reveni în îmbrăţişarea lui Paul.

Acesta însă, zâmbind pe deasupra capului ei, spuse:

— Cred că ar fi cazul să schimbăm partenerele, Flint. Vreau să descopăr şi eu de ce are parte Sam.

Coborî privirea spre Aura prea târziu ca să observe deznădejdea febrilă ce-i fulgerase prin ochi, înainte de a şi-o ascunde sub genele lungi şi dese.

Nu putea să clatine din cap, nu putea striga la el că era atât de obtuz, nu putea să bată din picior, să scrâşnească din dinţi şi să urle, aşa cum făcuse în copilărie; trebuia să zâmbească, şi iar să zâmbească, şi să-l lase pe Flint Jansen s-o ia în braţe.

Fu o revelaţie, o explozie a simţurilor.

Graţia lui lină, animalică, şi vitalitatea controlată, făceau din el un dansator superb, dar nu asta îi însufleţea ei trupul. Avea impresia că o străbătea o lumină, umplând-o cu scânteile stârnite de razele soarelui din diamantul ei, ridicând-o într-o zonă cu aer rarefiat unde gravitaţia nu-şi mai făcea efectul.

Reacţiile îi deveneau mai agere, mai acute. Nările-i erau sâcâite de o subtilă aromă masculină, nemărginit de excitantă, infinit de ispititoare. Materialul sacoului sub degetele ei era dintr-odată *prezent;* înainte, abia dacă-l observase, dar acum textura sa netedă îi intriga vârfurile degetelor. Iar mâna lui Flint ţinând-o pe a sa era caldă, fermă şi puternică, degetele lungi înlănţuite larg printre ale ei inspirând totuşi o siguranţă care-i trimitea fiori de senzaţii în lungul nervilor.

Căldura din josul abdomenului izbucni în flăcări, trezindu-i pe loc trupul la viaţă, la o stare de conştiinţă barbară în intensitatea ei, violentă şi miraculoasă.

Ochii ei erau orbiţi de albeaţa cămăşii lui, în contrast cu materialul negru şi fin al sacoului de seară. Cât de bine stătea acel costum auster pe trupul lui viguros şi zvelt; ar fi trebuit să-i îmbrace în convenţionalism carisma bărbătească, dar în schimb contrastul nu făcea decât s-o accentueze şi mai mult.

— Eşti foarte tăcută.

Glasul său era scăzut şi amuzat, cu o asprime senzuală care-i irita toţi nervii şi toate celulele din trup.

— Sunt obosită.

Era singura scuză care-i putea trece prin minte. Ar fi murit, dacă Flint îşi dădea seama ce efect avea asupra ei. Nu putea

decât să spere că putea să reziste se termina dansul, când urma să scape de el şi de reacţiile copleşitoare, înspăimântătoare de-a dreptul, pe care i le provoca.

— Te epuizează aranjatul florilor?

Zâmbi fără vlagă şi nu-i răspunse.

— Sau, poate, prea multele nopţi nedormite?

Sarcasmul tăios ca un brici din glasul lui o surprinse. Chiar în timp ce-şi spunea să n-o facă, înălţă capul.

Flint o priviea cu un foc mocnit arzând în adâncurile cristaline ale ochilor săi, o flacără ce se stinse imediat, dar totuşi Aura o recunoscute, căci acelaşi foc întunecat se aprinsese şi într-însa când o auzise pe Jessica râzând în braţele lui.

Era gelozie sexuală, primitivă şi neînfrânată, la fel de aspră ca iarna în

Antarctica, fierbinte ca focul din soare.

O emoţie aprigă fu cât pe ce să-i desferece limba, dar se stăpâni. Mijloacele ei de apărare împotriva acelei reacţii distructive, cataclismice, erau puţine şi nevolnice. Nu avea la dispoziţie decât tăcerea, rezistenţa pasivă.

Şi onoarea. Îi jurase dragoste lui Paul. N-avea să-şi încalce acest jurământ, şi cu atât mai puţin pentru strălucirea amăgitoare a atracţiei sexuale.

— Nu, spuse ea distant. E firesc ca miresele să se epuizeze. Face parte din mistica nunţii.

— Nu mă prea pricep la mirese.

Vorbise ca şi cum ar fi avut un motiv de amuzament pe care nu voia să-l dezvăluie.

Totuşi, simţurile ei sensibilizate o înştiinţau că nu era imun, că apropierea

lor îl stimula la fel de intens ca pe ea.

— N-ai fost însurat niciodată? îl întrebă, cu voce sigură.

— Niciodată.

— Tu şi Paul aţi depus un fel de jurământ de burlăcie?

Folosise intenţionat numele lui Paul, încercând să înăbuşe tensiunea care vibra între ei.

Râsul ironic al lui Flint îi trimise un fior febril pe şira spinării.

— Nu. Sunt prea mult timp plecat ca să fiu un soţ bun.

Îi reveniră în minte unele dintre învăţămintele lui Natalie. Bărbaţilor le plăcea să vorbească despre ei înşişi, despre slujbele lor. Era posibil ca, acum, asta s-o salveze.

— Cu ce anume te ocupi?

Flint ridică din umeri.

— Dreg garduri. Dacă s-au stricat irevocabil, iau măsuri ca să nu cadă în prăpastie prea multe oi.

— Asta nu-mi spune nimic, decât că ai crescut într-o fermă, ceea ce ştiam deja.

— Nu discut despre munca mea. În plus, mă gândesc să renunţ.

Privirea ei ridicată surprinse o expresie stranie pe trăsăturile lui aspre. Ar fi fost gata să jure că Flint era la fel de surprins ca ea de ceea ce spusese.

— Ai de gând să arunci ancora? întrebă ea, cu nepăsare. Să-ţi iei o muncă de birou?

— Nu…

Ezitarea lui dură doar o fracţiune de secundă.

— Am să fac vinuri.

Aura tăcu un moment.

— Vinuri?

Părea o carieră ciudată pentru un bărbat care îşi câştiga existenţa în diverse puncte fierbinţi de pe glob, unele dintre ele foarte periculoase, dacă era să-i dea crezare lui Paul.

— Străbunicul meu a fost podgorean, spuse el. Cultiva struguri şi-şi făcea singur vinul. Vreau să produc un vin roşu la fel de bun ca acelea franţuzeşti.

Zâmbea, i se auzea în glas, iar pe Aura o cuprinse o dorinţă prostească şi irealizabilă de a-l vedea zâmbindu-i nu de complezenţă, ci deschis, sincer.

— Asta-i ambiţia oricărui podgorean, cu siguranţă, spuse ea, mai mult ca să-i audă răspunsul decât pentru a-l contrazice. Dacă Flint spunea că avea să-i provoace pe podgorenii francezi la duci, îl credea. Era acel gen de om. Succesul îi stătea scris pe faţă, în felul cum umbla, în

fiecare mişcare.

— Nu va fi la fel cu soiurile cultivate în Franţa, spuse el, înţelegând imediat ideea. Va fi altfel, pentru că solul şi clima sunt altele, dar va fi totuşi un vin de înaltă calitate.

— De ce roşu? întrebă ea, intrigată. Producem unele dintre cele mai bune vinuri albe din lume; de ce n-ai face unul din acelaşi soi?

Umerii laţi se înălţară puţin sub mâna ei.

— Adevărata provocare e să produci vinuri roşii.

Da, era firesc să-şi dorească o provocare.

— Ştiu că acum se cultivă vii superbe în tot felul de locuri din Noua Zeelandă, chiar şi în Otago, unde ai crede că e mult prea frig. Tu unde-ai să te duci?

— Am nişte pământuri la nord de Auckland, răspunse el, aproape indiferent. E o zonă ideală pentru cultivarea unei vii cu caracter. O sută de acri de teren, mărginit pe trei laturi de un estuar şi un râu, pe o peninsulă cu sol fertil, climă ideală, zile calde, nopţi răcoroase şi nişte geruri amarnice iarna, plus un lanţ de coline care să oprească în mare parte forţa vânturilor.

— Acolo nu plouă prea mult?

— După cum arată diagramele climaterice, nu.

Trufia din glas i se risipise, înlocuită de un entuziasm pe care nu şi-l putea ascunde.

— Şi ce ştii despre prepararea vinurilor? îl întrebă ea, cu interes.

— Destul de multe, dar am un prieten francez care vrea să scape dintr-o situaţie

de familie complicată, şi e expert. Împreună, vom demonstra lumii că nu numai australienii pot produce vinuri roşii bune în Pacificul de Sud.

— Sună fascinant.

— E muncă grea, răspunse Flint într-o doară, coborând privirea spre ea cu un amuzament sardonic. Şi vor ieşi foarte puţini bani, ani de zile – poate la nesfârşit. O viaţă pe uscat nu e deloc romantică. E caznă curată, uneori nedrept de frustrantă, când ai împotrivă vremea şi toate celelalte. Tu eşti o ambiţioasă, prea şlefuită, prea cizelată, ca să te poţi stabili la ţară.

Opinia lui jignitoare ar fi trebuit s-o lase indiferentă, dar o duru totuşi. Fu nevoită să surâdă forţat, privind cu o plăcere tainică, pătimaşă, cum i se întunecau încet ochii aurii şi-i tresărea un

muşchi mic, trădându-i nervozitatea, pe linia aspră a fălcii. Da, o simţea şi el, nevoia ca un foc în savană ce-i străbătea venele ca o apocalipsă mătăsoasă. O recunoştea şi îl nemulţumea la fel de mult ca pe ea.

În clipa următoare, slavă Domnului, muzica se opri, iar Aura se desprinse din braţele lui.

— Mulţumesc, murmură Flint, cu un zâmbet primejdios şi emoţiile ascunse sub pleoapele coborâte.

Peste zece minute, din nou la loc sigur, în braţele lui Paul, îl văzu dansând cu o verişoară a acestuia, al cărei nume nu şi-l mai amintea. Blonda înaltă şi fermecătoare îl privea în ochi cu o dorinţă vizibilă, posesivă.

Pentru a-şi ascunde junghiul obscur de durere care o sfredelea, Aura spuse, pe

jumătate râzând:

— Cavalerul tău de onoare pare să fi făcut o cucerire.

Paul râse şi el.

— M-aş fi mirat să nu facă niciuna. De când avea paisprezece ani, nu trebuia decât să intre într-o cameră, pentru ca jumătate din femeile prezente să-i facă ochi dulci.

— Din cauza aerului ăstuia macho al lui, comentă Aura, pe un ton expeditiv. Unor femei le e imposibil să-i reziste.

— Dar ţie, nu?

Îl privi cu sprâncenele înălţate.

— Mă rog, îmi dau seama de ce atrage interesul, spuse ea, încercând să pară obiectivă şi raţională. Şi Alick o are, duritatea asta interioară, un soi de tărie a caracterului şi a minţii. E interesantă, dar rare sunt femeile care-i pot face faţă. Eu

îmi doresc alte lucruri de la soţul meu.

Gura lui Paul se arcui într-un surâs. Aura simţea că îl dezamăgise, dar nu voia să-l mintă.

— Va trebui să-mi spui care sunt acelea, la un moment dat, murmură el, privindu-i buzele.

Zâmbi şi ea, pudic. O, îl iubea, îl iubea pentru toate calităţile pe care Flint nu le avea; îl iubea fiindcă era bun, fiindcă era tandru, atent şi sigur, şi pentru că o iubea şi el. În comparaţie cu toate astea, ce avea Flint de oferit, pe lângă un vuiet nebunesc al sângelui care ducea inevitabil la deziluzie? Bărbaţii ca Flint erau de o masculinitate prea arogantă ca să-i poţi îmblânzi în linişte.

— La un moment dar, dar nu prea târziu, îi promise ea, fâlfâindu-şi genele într-o parodie de flirt, am să-ţi spun.

Braţele lui Paul se strânseră în jurul ei. Era excitat şi, preţ de-o secundă paralizantă, Aura vru să se smulgă de lângă tăria bărbăţiei lui care-l dădea de gol. Ca şi cum ar fi înţeles, o mai ţinu doar un moment, înainte de a-i da drumul cu blândeţe.

— Abia aştept, spuse el încet, pe un ton de jurământ.

O oră mai târziu, Aura şi Jessica stăteau aşezate într-un colţ al camerei, discutând câteva amănunte neînsemnate, de ultim moment, despre nuntă.

— Cred că n-am uitat nimic, spuse Aura, cu un oftat. Sper numai să nu se întâmple prea multe accidente.

— O, va fi un succes răsunător, o asigură cu convingere Jessica. Întotdeauna ai fost eficientă şi raţională, şi ai talentul de a face ca orice ocazie să fie

amuzantă. Uite, seara asta, de pildă. Majoritatea petrecerilor dinaintea nunţii sunt nişte orori, cu ambele familii măsurându-se într-o atmosferă de uimire ofuscată şi prietenii întrebându-se cum Dumnezeu au s-o scoată la capăt. Dar aici toată lumea de distrează de minune, iar asta datorită ţie. Tu îi faci pe oameni să vrea să se simtă bine.

— Am avut de la cine să învăţ.

Privirea Aurei se îndreptă spre Natalie, care flirta cu unul dintre unchii văduvi ai lui Paul.

Doamna Meălpine îi privea şi ea, vizibil nemulţumită de situaţia creată. Îşi făcea sânge rău de pomană, reflectă Aura, cu cinism. Mamei sale îi plăceau toate preliminariile unui flirt, privirile piezişe, bătăile de inimă şi pauzele încete, semnificative, întâlnirile magice ale

ochilor. Marea ei frumuseţe o ajuta să se complacă adesea în asemenea jocuri erotice, dar niciodată nu mergea până la capăt. În esenţă, era o femeie frigidă. Dacă se recăsătorea, avea să-şi ia un bărbat pentru a-l avea în casă – bogat, evident, nu pentru plăcerea dragostei.

Bunicul ei pe linie maternă, conchise Aura, nu pentru prima oară, avea multe pentru care să dea socoteală.

Un timp, presupusese că adânc înrădăcinata răceală lăuntrică a mamei sale era ereditară. Apoi, îl cunoscuse pe Paul, iar grijile i se risipiseră aproape complet. Aproape, dar nu în totalitate.

Printr-o ironie amară, cel care îi trezea în ultimă instanţă temerile era tocmai cavalerul de onoare. În braţele lui Flint, nu era inertă; ba chiar, mai-mai că lua foc toată.

— Cine-i femeia care dansează cu Flint? Blonda aia înaltă, cu ochi hămesiţi?

Aura ridică din umeri, rămânând cu ochii aţintiţi spre mama ei.

— Verişoara lui Paul, Belinda şi nu mai ştiu cum.

— E clar că nu încearcă să-şi ascundă sentimentele, nu-i aşa? Mare minune că nu-l trânteşte pe jos, să-şi facă mendrele cu el acum, în faţa noastră.

— Aici? îşi ascunse Aura amoţiile crude sub un ton caustic. Nu fi proastă, doamna Meălpine ar dezmoşteni-o.

— Mie-mi spui! Cuviincioasă femeie, soacră-ta.

— Viitoare soacră.

Jessica aruncă o privire piezişă spre ea.

— O.K., consimţi ea, cu bunăvoinţă. Viitoare să fie.

Redeveniră tăcute. Fără voie, Aura o privea pe Belinda râzând cu Flint, lipindu-şi de el trupul longilin şi plin de curbe în timp ce se învârteau, şi din nou fu nevoită să-şi învingă un val de gelozie acidă. Vocea lui Jessica interveni ca o uşurare binecuvântată.

— Paul şi Flint nu par să aibă prea multe în comun, aşa-i? Ciudat că mai sunt atât de buni prieteni, spuse ea, îngândurată. Chiar şi după…

Se întrerupse, lucru straniu pentru Jessica, al cărei tact era notoriu.

— Chiar şi după ce? o privi Aura, nedumerită.

Jessica se foi, încurcată.

— Gura asta a mea spartă! Ai crede că m-am învăţat minte, nu? Of, la naiba, se pare c-o ştie toată lumea. Mie Drusilla Evans mi-a spus. Da, ştiu că e o bârfitoare,

dar trebuie să recunoşti că bârfele ei sunt de obicei corecte. A spus că, acum doi ani, Flint i-a suflat lui Paul, mai mult sau mai puţin, o iubită. Nu-ţi fie cu supărare, n-a putut fi ceva prea serios, din moment ce au rămas prieteni.

O mişcare din spate îi atrase Aurei atenţia. Îl recunoscu pe Paul şi se întrebă, deznădăjduită, dacă auzise. Se grăbi să spună:

— Bârfele rămân bârfe şi niciuna nu merită s-o crezi.

Dar, cu ochii minţii, îl vedea pe Flint ca pe un animal de pradă, luând fără grijă ceea ce poftea – ba nu, era o prostie, o minciună, fiindcă Flint ţinea foarte mult la Paul. Din mustrări de conştiinţă, poate? *Nu!*

Jessica îşi muşcă buza şi tăcu, în timp ce Paul se apropia, pentru a o cuprinde pe

Aura cu braţul de talie.

— Totul merge ca un vis, comentă el. Ai făcut minuni. N-am dreptate, Jessica?

— Tocmai i-o spuneam şi eu.

După ce aruncă o privire îngrijorată spre Aura, Jessica se lansă într-o povestire foarte comică despre o petrecere unde fusese în săptămâna trecută şi, nu peste mult, neliniştea se risipi în cel mai plăcut mod, printre hohote de râs.

Mai târziu, însă, în timp ce dansau din nou, Paul zise pe neaşteptate:

— Am auzit ce-ţi spunea Jessica şi să ştii că nu s-a întâmplat chiar aşa cum crede ea. Nu sunt atât de fraier încât să-l las pe Flint să scape cu una cu două, dacă-mi suflă o prietenă.

Sprâncenele Aurei se înălţară.

— V-aţi gândit vreun moment, unul dintre voi, întrebă ea, subliniindu-şi

cuvintele, că poate fata se credea stăpână pe acţiunile ei, nu doar un obiect care să fie furat sau păstrat?

Paul zâmbi, fără părere de rău.

— Mica mea feministă! De acord, dar Jessica a folosit prima cuvântul „suflat”. Oricum, Gemma s-a săturat de mine şi s-a îndrăgostit de Flint, pe care nu-l anima niciun interes pentru ea.

— Penibilă situaţie, comentă inexpresiv Aura. Ceva din tonul lui Paul, din felul cum punea problema, o încredinţa că trădarea Gemmei contase foarte mult.

— Într-adevăr. M-am purtat rece cu Flint – mă rog, nu era vina lui, dar până te-am cunoscut pe tine ea a fost singura femeie pe care credeam c-o iubisem. Şi nici nu cred că l-aş fi putut ierta pe Flint, dacă se îndrăgostea de ea. Mi s-ar fi părut

cea mai josnică trădare – ceea ce e o prostie, desigur.

— Mă rog, da, este cât de cât, fiindcă niciunul dintre noi nu e tocmai stăpân pe emoţiile lui, spuse cu blândeţe Aura, pentru prima oară în viaţa ei înţelegând cu o claritate acidă cât de adevărat era acest lucru, dar trebuie să te fi durut. În chip ciudat, şi eu am simţit acelaşi lucru când s-au căsătorit Alick şi Laurel. Alick îmi ţinuse loc de frate şi deprinsesem obiceiul de a mă baza pe el. Pe urmă a apărut Laurel şi, cu toate că el mi-a rămas alături, am ştiut că nimic n-avea să mai fie vreodată la fel ca înainte. Mă dispreţuiam pentru propria-mi gelozie, dar asta n-a făcut-o să înceteze.

Paul o strânse în braţe, scurt, spontan.

— Cât te mai iubesc! Îngeraşul meu

sensibil. Cumva, ai făcut ca toată povestea să nu mai fie atât de usturătoare.

Pe sub afecţiune şi respect, Paul ascundea o profundă invidie la adresa prietenului său, la adresa senzualităţii pure pe care o emana, a masculinităţii crude, fără niciun compromis, care reprezenta în acelaşi timp o ameninţare şi o provocare pentru toate femeile care-l vedeau.

Vulnerabilitatea neaşteptată a lui Paul o tulbura. În acel moment, Aura simţi că îl iubea mai mult ca oricând. Nu trebuia să afle niciodată despre acea nedorită şi sălbatică atracţie faţă de Flint, nici chiar după ce se risipea în neant, sub efectul timpului, al familiarităţii şi al adevăratului aur din iubirea ei pentru Paul.

O privire rapidă prin cameră i-l dezvălui pe Flint continuând să danseze cu

Belinda, în timp ce zâmbea spre faţa ei frumoasă, cu o admiraţie leneşă. Ca şi cum privirea Aurei ar fi fost tangibilă, Flint ridică ochii, străpungând-o cu focul aurit al privirii lui, după care întoarse deliberat capul. Îi spuse Belindei la ureche ceva ce o făcu să se zbârlească, înroşindu-se în obraji.

O turbare pură, neagră ca smoala, cum în viaţa ei nu mai simţise, ţâşni prin toată fiinţa Aurei, îngrozind-o cu puterea ei. Îi venea s-o smulgă pe Belinda din braţele lui Flint şi s-o azvârle afară din cameră, din apartament, în noaptea rece şi ploioasă, iar pe el îi venea să-l ia la palme până-l lăsa lat. Cum îndrăznea să-i zâmbească aşa altei femei?

Începu o luptă feroce împotriva dorinţei vulgare şi necugetate care o ţinea captivă. Încet, cu mari eforturi, folosindu-

şi considerabila voinţă, reuşi să izgonească sentimentul străin, lăsând raţiunea să se afirme din nou.

Deşi izbândise, avu nevoie de un efort şi mai mare pentru a se sili să zâmbească, să converseze şi să se poarte normal, prefăcându-se că nu era nimic în neregulă, că ea era aceeaşi dintotdeauna. Înăuntrul psihicului ei avusese loc o mutaţie fundamentală, o rearanjare a eului ei interior, şi nu ştia cum să se apere contra tarei ruşinoase şi dureroase care-i marca propria imagine la fel de sigur cum însemna cicatricea obrazul lui Flint.

Atâta numai că, îşi spuse ea caustică, el reuşise într-un fel s-o transforme chiar şi pe aceea într-o calitate. Urma crudă care pe oricare altul l-ar fi desfigurat, lui Flint nu făcea decât să-i accentueze atracţia diabolică.

Petrecerea se apropia de sfârşit. Pe la ora două noaptea, toţi plecaseră, până şi Alick cu Laurel, după ce Paul îşi anunţase intenţia de a o duce pe Aura acasă. Plină de sine şi suav-răutăcioasă, Natalie plecase de-o oră, cu unchiul lui Paul, iar doamna Meălpine fusese dusă acasă, complet fără tragere de inimă, de Belinda, care în ultimul moment îl sărutase pe Flint cu o plăcere vizibilă. O plăcere, îşi dădea seama Aura, cu auto-ironie scârboasă, întru totul reciprocă.

— Nu cred că întârzii mult, spuse Paul, privindu-şi ironic prietenul. Oricum, nu mă aştepta.

Dinţii lui Flint străluciră scurt, în acel zâmbet care o ducea pe Aura cu gândul la un tigru flămând, arătându-şi colţii în jungla tropicală. Aproape că tresări; numai zalele pe care şi le ţesuse din

îndârjire o făcură să rămână în aparenţă senină, deşi n-o apărau de vâltoarea emoţiilor pe care le dezlănţuise petrecerea.

Până când îl văzuse pe Flint zâmbindu-i Belindei în faţă, mai fusese cât de cât stăpână pe sentimentele şi pe viaţa ei. Era un autocontrol cucerit cu greu şi, în sinea ei, o făcea să se mândrească.

Dar acel surâs vădit sexual spulberase totul, îi smulsese pavăza stăpânirii de sine, dezvăluindu-i în toată sălbăticia şi lăcomia lor neîmblânzită dorinţele ce pândeau pe sub pojghiţa subţire de reţinere civilizată.

Instinctul o prevenea că nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Era prinsă într-o cursă de unde nu mai exista scăpare, cursa propriilor ei necesităţi şi dorinţe. A, îl iubea pe Paul,

dar pe lângă senzaţiile primitive pe care i le trezea Flint, dragostea nu părea să fie de ajuns.

Oricât ar fi argumentat că totuşi era, dăduse de necaz. Dacă Flint se întoarcea în Noua Zeelandă şi începea munca la vie, în nordul oraşului Auckland, aveau să se vadă destul de des. Deşi Paul îşi făcea uşor prieteni, loialitatea lui se îndrepta spre cei vechi, cu care se întâlnea cel mai des. Da, era clar că avea să-l mai revadă pe Flint, iar acelei jinduiri dureroase nu-i era dat să moară de inaniţie.

— Eşti foarte tăcută, îi murmură Paul, la ureche.

Aura ridică din umeri, privind prin parbrizul maşinii. Turna cu găleata, iar stropii de ploaie erau înlăturaţi de mişcările ritmice ale ştergătoarelor de parbriz. Lumina felinarilor dansa în

picăturile de apă.

— Nu pot să sufăr iarna, spuse ea cu voce surdă.

— Îţi iroseşti emoţiile de pomană. Cum vine, aşa trece. Şi, recunoaşte, iubito, nu întotdeauna e ca acum. Se întâmplă la fel de des să avem vreme frumoasă iarna ca şi în oricare alt anotimp. E doar mai rece, atâta tot.

— Mmm, oftă ea.

— Ce te frământă?

— Nimic.

Ce-ar fi putut răspunde? „Vreau să mă culc cu cel mai bun prieten şi cavalerul tău de onoare? Nu, nu-l iubesc, nici măcar nu-l prea plac, dar când se uită la mine, mă apucă nişte senzaţii ciudate prin tot corpul şi nu mai ştiu ce să fac”.

Un fior neaşteptat o străbătu pe şira spinării. Căscă.

— A ieşit bine, nu-i aşa?

— Da, dar mă aşteptam. Eşti o gazdă excelentă.

Îi acoperi scurt mâna cu a lui, i-o strânse, apoi şi-o retrase.

Frumoase mâini, îşi spuse ea, privindu-le cum stăteau pe volan, cu o detaşare înfricoşătoare. Era un om drăguţ, bine făcut, atrăgător, sexy într-un stil integru.

Dinţii i se înfipseră în buză, străpungând straturile superficiale subţiri ale pielii. Ce naiba avea să facă?

Ajunşi acasă, Paul intră, privind în jur cu un dezgust abia disimulat.

— Aş vrea să fi fost de acord să te muţi în apartamentul cel nou, comentă el.

Aura zâmbi.

— Şi mama zice la fel.

— Te cred. Îmi faci o cafea?

Discutară despre petrecere, despre alte lucruri, comod, relaxaţi, iar când termină de băut cafeaua, Paul o cuprinse în braţe. Aura ridică faţa, aşteptând cu nerăbdare sărutul, şi fu plăcut. O sărută blând, apoi o idee mai puţin blând, dar când se lipi de el chinuită, încercând să-şi provoace saltul carnal rapid pe care-l simţise în braţele lui Flint, nu se întâmplă nimic.

Buzele lui Paul zăboviră pe curbura delicată a umărului. Sărutul lui nu avea nimic depravat, şi totuşi Aurei i se zgârci pielea pe trup. Auzindu-i râsul scăzut, îşi dădu seama că îi luase fiorul de silă drept fior de dorinţă.

— Nu, spuse el, îndreptându-se la loc, sunt prea bătrân ca să fac dragoste pe-o canapea, cu mama ta în camera de-alături. Pot să mai aştept.

Pe jumătate, Aura era mulţumită, ca şi cum ar fi fost ameninţată cu ceva, apoi iertată. Pe de altă parte, era nenorocită. Avea nevoie de o încurajare. Dacă ar fi fost deja amanţi, acel fulger de poftă, acea furtună de senzaţii şi-ar fi primit satisfacţia, iar pe ea n-ar mai fi chinuit-o jinduirea ori de câte ori se gândea la Flint.

Dar, desigur, Paul avea dreptate. Nu era nici locul, nici momentul potrivit.

În noaptea aceea, Aura nu putu dormi. Din sfert în sfert de oră, bătăile pendulei greoaie care ocupa mult prea mult spaţiu în micul salon al apartamentului îi răsunau în urechi. În mod normal, nici nu le auzea.

După ce se iviră zorii, cenuşii, umezi şi deranjanţi, reuşi să aţipească nervoasă, pentru a fi întreruptă aproape imediat de

sunetul strident al telefonului.

Era Paul.

— Iubito, tocmai am primit un telefon de la firma aia din Samoa pe care o reprezint. Au intrat în panică, vor să mă duc o zi sau două până acolo, ca să rezolv o mică încurcătură.

— Dar tu eşti avocat! Credeam că Flint e omul care rezolvă încurcăturile, mormăi ea, frecându-şi ochii somnoroşi.

Paul râse.

— Aşa şi este, şi e incomparabil mai abil decât mine, te asigur. Partenerii respectabili din firmele de drept respectabile rezolvă problemele într-un cu totul alt mod. Trebuie doar să clarific un caz la care lucrez de câteva luni. Nu e nicio escrocherie sau pericol la mijloc. Flint ar găsi situaţia incredibil de plicticoasă. Atâta numai că lucrurile au

evoluat puţin mai repede decât ne aşteptaserăm şi acum au nevoie de ajutor.

— Dar e weekend!

— Motiv pentru care vreau să ajung acolo azi. Mâine e zi liberă, şi nu va vorbi nimeni. Nu te supăra, iubito. Voi fi acasă marţi, miercuri cel târziu.

Cât putea de veselă, Aura răspunse:

— Sigur, trebuie să te duci. Numai să nu-ndrăzneşti să răspunzi la vreun apel când vom fi în luna de miere!

— Voi avea grijă, replică el tandru. În două săptămâni şi nouă ore, iubita mea, vom fi căsătoriţi şi nimeni nu mă va mai putea smulge de lângă tine.

Aura simţi că i se forma un bulgăre de gheaţă în stomac. Avea senzaţia că fusese aruncată la lupi, ceea ce era complet ridicol, fiindcă nimic n-o obliga să-l vadă pe Flint Jansen în lipsa lui Paul.

Spuse cu vioiciune:

— Îţi urez să ai vreme cu soare.

— Fără tine, tot degeaba.

„Am nevoie de tine!” urlă ea în gând, pe când punea receptorul în furcă foarte încet, minţindu-şi propriile emoţii. „Lua-te-ar dracu’ să te ia! Cum poţi să pleci când eu am nevoie de tine aici?”

Capitolul 4

Era orb? Dacă o iubea, cum putea să nu simtă chinurile pe care le îndura ea?

Dar, desigur, era nedreaptă, întrucât chiar ea însăşi se străduia din răsputeri să-şi ascundă emoţiile de toată lumea. Chiar şi de sine însăşi.

Mai ales de ea însăşi.

Şi nici nu erau emoţii, nu era decât

un simplu fenomen hormonal. O atracţie fizică, îşi spuse ea amărâtă, ca o răceală: incomodă, dar nu fatală.

În drum spre bucătărie, aruncă o privire pe fereastră. Judecând după cer, care era mai luminos la răsărit, depresiunea care-i udase leoarcă în ultimele câteva zile era în sfârşit pe ducă. Această posibilitate ar fi trebuit să-i ridice moralul.

Făcu cafeaua şi mâncă o felie de pâine prăjită, alungându-şi cu deliberare din minte orice gând cu excepţia celor mai prozaice. Ziarul nu conţinea nimic interesant, dar ochii i se opriră asupra unui articol care o făcu să-şi muşte gura. O companie de operă australiană venise în turneu la Auckland cu „Pescuitorii de perle”, pentru două săptămâni, iar ea şi Paul aveau bilete pentru seara aceea.

Opera nu era stilul ei muzical favorit, dar aşteptase cu nerăbdare acest spectacol.

— Fir-ar să fie, bombăni ea, împăturind ziarul cu mişcări repezi, sălbatice.

Sperând ca soarele s-o binedispună, ieşi în grădină, unde începu să plivească de buruieni rondul cu flori din faţă. Era încă prea umed; bulgări mari de pământ se agăţau sfidător de fiecare rădăcină, dar lăncile verzi ale narciselor şi îşi croiau vitejeşte drum printre bălării, iar Aura nu mai putea să reziste chemării lor mute în ajutor.

La ora unsprezece, Natalie ieşi agale să ia corespondenţa.

— Ce faci, proasto? o certă ea. Îţi distrugi unghiile.

— Am mănuşi.

Totuşi, Aura se ridică în picioare.

Micul rond de flori era curat şi degajat de buruieni.

— Uite, apar tot felul de bulbi.

— Nu vom mai sta aici atâta timp cât să vedem florile, replică Natalie, fără a le învrednici nici măcar cu o privire.

Avea mania de a spune că-i plăceau grădinile, dar nu şi grădinăritul. Aura îşi dăduse seama de mult că mamei sale nu-i plăceau grădinile decât ca un fundal al propriei ei frumuseţi şi adora florile ca daruri, nu pentru ele însele, ci fiindcă o omagiau.

— Uneori, am impresia că anume încerci să complici totul, se plânse Natalie, peste umăr, în timp ce se apleca să ia poşta. Tot ţi se pot rupe unghiile, chiar şi prin mănuşi, să ştii. Cel puţin, ai să-ţi poţi permite un grădinar, când tu şi Paul vă veţi hotărî să cumpăraţi o casă.

Posibil, dar şi când urma să vină ziua acea fericită, Aura era ferm hotărâtă să lucreze personal în grădină cât putea de mult. Între timp, avea să se delecteze cu frumoasele spaţii verzi din jurul blocului.

Urmau să se mute când sosea vremea să aibă copii. În trecut, visase la copiii lui Paul, însă acum, chiar şi când zâmbea, copiii ce-i răsăreau în minte nu purtau nicio amprentă a bărbatului pe care-l iubea; aveau ochi de tigru, lucind aurii pe sub genele negre, şi piele bronzată de soarele verii ca şi cum ar fi purtat o patină străveche. În locul frumuseţii senine a lui Paul, trăsăturile lor erau obtuze şi puternice, cu guri late, pometi înalţi, proeminenţi, şi fălci masive. Prea energici pentru a fi copiii chipeşi pe care şi-i imaginase înainte de a-l fi cunoscut pe Flint, aveau o aroganţă înnăscută care li

se transpunea în umblet şi-n mişcări, chiar şi în înclinarea capetelor al căror păr lucea în lumina soarelui cu o nuanţă arămie desluşită.

Era aproape copleşită de durere. O smulse din gânduri un sunet scurt, tăios, al mamei sale. Natalie tocmai îndesa o hârtie în buzunar şi, deşi îşi ţinea capul întors în altă parte, Aura era convinsă că pălise.

— Ce este? întrebă ea cu voce repezită, amintindu-şi şi alte ocazii când poştaşul le adusese veşti proaste, când printre scrisorile de condoleanţe se amestecau alte şi alte note de plată.

— Nimic, oftă Natalie. Cel puţin, nimic care să aibă legătură cu tine. O veche prietenă din anii de şcoală tocmai a pierdut un… nepot. O, Doamne, nu pot să sufăr locul ăsta! Nu cred c-am să mai

suport vreodată să aud numele suburbiei ăsteia nenorocite fără să-mi amintesc cât de nefericită am fost aici.

— Ei bine, nu mai durează mult, spuse cu blândeţe Aura. Îi zâmbi cu compasiune mamei sale care o scotea din minţi, iar acum se baza pe ea ca s-o salveze din acele locuri. Toată viaţa, de Natalie avusese grijă altcineva; era firesc să se aştepte ca fiica ei să facă acelaşi lucru.

Cu toate că, îşi spuse Aura înverşunată, în timp ce o urma în casă, salariul pe care avea să-l primească după doar un an de la absolvirea universităţii nu putea satisface nici pe departe necesităţile lui Natalie.

Totuşi, dacă Aura ar fi lucrat, nu s-ar mai fi simţit atât de obligată faţă de Paul, care agitase bagheta magică a iubirii lui şi

rezolvase totul.

Şi mai existau şi alte dezavantaje. La fel ca prinţul din orice poveste, Paul era un om convenţional. Nu înţelegea de ce soţia lui ar fi trebuit să muncească. Aura avea în faţa ei o luptă, dar Paul, îşi spunea ea în timp ce se spăla pe mâini, era un om rezonabil. N-avea să treacă mult până urma să înţeleagă că ea ar fi înnebunit de plictiseală dacă nu făcea nimic. Ultimele luni fuseseră destul de neplăcute, dar cel puţin o avusese pe Natalie căreia să-i poarte de grijă. Acum, cu mama ei din nou pe picioare, Aura era gara pentru rigorile unei cariere.

— Seara trecută a fost un mare succes, declară Natalie, cu cea mai scorţoasă voce a ei. Bravo ţie! Sau mie, cred, pentru că eu te-am învăţat.

Nu era tocmai adevărat. Instructorii

ei în îndatoririle mondene fuseseră mătuşa Helen, care în realitate îi era verişoară îndepărtată, şi Alick, dar Aura nu era atât de meschină încât să-i amintească acest lucru.

— Mă bucur că te-ai simţit bine, spuse ea în schimb.

— Cumnatul ăla al lui Mary e o mare figură. Este din Dunedin. Ţin minte că am fost la nunta lui, cu tatăl tău, zâmbi trist Natalie, înainte de a lua ultimul număr din *Vogue*, pentru a răsfoi paginile. A, apropo, reluă ea după câteva minute, a sunat Flint.

— Flint?

— Mhm, murmură vag Natalie. Va fi plecat toată ziua, dar a spus că vine să te ia la „Pescuitorii de perle”, diseară pe la şase.

— A spus Flint asta? răsună prosteşte vocea Aurei în tăcerea din cameră.

— Da. Se pare că Paul l-a rugat.

Evident. N-ar fi vrut ca Aura să se lipsească de o asemenea plăcere. Gura i se strânse, crispată. Chiar şi de la distanţă, Flint era destul de periculos pentru liniştea ei sufletească; să petreacă o seară în compania lui ar fi fost inconştienţă curată.

Aşteptă câteva minute, până când mama ei intră în dormitor, înainte de a telefona la apartament. Destul de uşurată când nu-i răspunse nimeni, lăsă un mesaj pe robotul telefonic, refuzând amabila invitaţie a lui Flint de a-l înlocui pe Paul. Spera să nu i se distingă nota de panică din voce.

Soarele primăvăratic fu acoperit curând de încă un plafon de nori negri, urmaţi aproape imediat de ploaie. Natalie îşi petrecu aproape toată după-amiaza pe

pat, arătând la fel de deznădăjduită şi obosită ca în lunile de după moartea soţului ei, dar refuzând să recunoască altă cauză decât oboseala. Scrisoarea care o surprinsese nu se vedea nicăieri. Totuşi, când începu să se însereze, se dădu cu greu jos din pat, hotărâtă să facă o baie.

— Nu faci şi tu una, înainte de a pleca? întrebă ea, neliniştită.

Aura clătină din cap.

— Nu, am contramandat.

Natalie o privi un lung răstimp, apoi dădu din cap.

— Poate e mai înţelept aşa, spuse ea.

Aura se aşeză în fotoliu, cu o carte. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra cuvintelor tipărite, dar între ochii ei şi pagină dansa imaginea lui Flint, aducând cu sine acea surescitare febrilă, neînfrânată. Epuizată de conflictul

emoţional, cu mintea învârtindu-i-se în cercuri tot mai strânse, jinduia să-şi lase capul jos şi să se cufunde mulţumită în comă, o comă care să dureze până înceta toată acea situaţie oribilă.

Atâta numai că asta n-ar fi rezolvat nimic. Cum era posibil să iubească un bărbat şi să-l dorească pe altul?

— Iubito! strigă Natalie, din baie.

Mulţumită să fie chemată din pustiul întunecos al gândurilor ei, Aura răspunse mecanic:

— Da?

— Adu-mi, te rog, sticluţa de parfum de pe masa mea de toaletă, vrei?

Era un parfum nou şi foarte scump. Ştiind că degeaba ar fi protestat, Aura luă flaconul. Natalie era incapabilă să reziste luxurilor pe care ajunsese să le considere necesităţi.

Portiera trântită a unei maşini, în faţa casei, o făcu să ridice capul.

— Mă întreb cine-o fi?

— Cine ştie?

Natalie părea emoţionată, ca un copil în faţa unei trataţii neaşteptate.

Obişnuită să primească mereu musafiri, adora petrecerile şi ceremoniile, dar trecuseră luni de zile de când nu mai arătase niciun interes pentru viaţa mondenă. Însufleţirea de acum arăta că starea i se ameliorase. Un progres, recunoscu Aura cu groază crescândă, care începuse odată cu relaţia dintre ea şi Paul.

Cu aşchii de gheaţă pe şira spinării, privi încruntată Jaguar-ul mare ce se oprise la bordură. Da, din maşină cobora Flint – l-ar fi recunoscut de la o poştă, îşi spuse ea, cu o sinceritate dureroasă.

Un moment, cochetă prosteşte cu

ideea de a refuza să deschidă uşa, dar toate luminile din casă erau aprinse. Iar ciocănitul autoritar care se auzi pretindea un răspuns.

— Bună, salută ea rece, încercând să-şi păstreze cât de cât calmul.

Flint o domina, înalt, neînduplecat şi incomparabil de impresionant; toate celulele din trupul ei luau cunoştinţă de prezenţa lui.

— Ai de gând să porţi hainele astea diseară?

Îşi privi pantalonii şi puloverul.

— Ce nu merge la ele? întrebă ea, cu voce amorţită.

— Nu mare lucru, cred.

Privirea lui scânteietoare îi urmărea contururile trupului cu mult prea mult interes.

Aurei i se opri în gât respiraţia.

Trupul ei se trezi la viaţă într-o clipă, aproape cutremurându-se de o nerăbdare vibrantă.

— Dar nu crezi, continuă el senin, că opera cere puţin mai mult formalism? Mai ales de vreme ce mai întâi mergem să cinăm?

— Nu mă…

— Ba te. Doar nu trebuie să-l dezamăgim pe Paul, nu-i aşa?

Sfâşiată între o dorinţă atât de intensă încât îi simţea gustul, dulce, sălbatic şi îmbătător, şi o teamă care-i stingea lumina ochilor şi-i ştergea culoarea din obraji, Aura spuse cu voce răguşită:

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, Flint.

Privirea ei ruşinată îl ruga să nu insiste, dar Flint o întrebă totuşi:

— De ce nu?

Furia la adresa opacităţii pe care o ştia că fiind intenţionată se răzvrăti pe loc. Replică răspicat:

— Nu vreau să merg cu tine. Nu sunt pregătită…

— Atunci, pregăteşte-te! îi ordonă el.

Aura îţi dădu seama că o pedepsea. Fulgerul de emoţie se stinse într-un fatalism nelinişit. Părea absolut capabil s-o ia în braţe şi s-o ducă pe sus ca şi cum ar fi fost o prizonieră neputincioasă.

— Foarte bine, consimţi ea ţeapănă, dispreţuindu-se pentru această capitulare. Atunci, intră. Sunt gata în vreo douăzeci de minute.

Orice speranţă vagă că Natalie s-ar fi împotrivit se stinse când Aura reveni în salon. Flint îi zâmbea cu gura relaxată într-o expresie de amuzament, iar Natalie

arăta bine cum de luni de zile nu i se mai întâmplase, cu o culoare foarte atrăgătoare exprimându-i plăcerea. Când apăru Aura, îmbrăcată într-o rochie de dantelă neagră, cu granatele verzi rare ale bunicii sale şi părul strâns într-un coc de modă veche, mama ei zâmbi aproape cu nostalgie.

— Daţi fuga şi vă distraţi, îi expedie ea.

Creşterea lui Natalie, poate chiar firea ei, o izolaseră de tumultul violent al emoţiilor incontrolabile. Afecţiunile ei se îndreptau cu fermitate spre o singură persoană – ea însăşi. Niciun moment nu i-ar fi trecut prin minte că fiica ei se putea simţi obligată să contramandeze nunta din cauza unei pasiuni incomode pentru cavalerul de onoare. Paul era o partidă mult mai bună ca soţ, aşa că Natalie, în

felul ei inimitabil, i-ar fi fost credincioasă.

Aurei nu-i era atât de uşor să-şi compartimenteze viaţa şi înclinaţiile.

În maşină stătu tăcută, refuzând să risipească tăcerea cu conversaţii fără rost. Silind-o să iasă împreună cu el, Flint dezvăluise cât de puţin ţinea la obişnuitele convenţii sociale, aşa că n-avea să le onoreze nici ea.

Frontul atmosferic care adusese ploaia de după-amiază trecuse mai departe, iar cerul senin era spuzit de stele, licărind ceţos prin văzduhul oraşului. Fără îndoială, la nord de Auckland, unde se afla pământul lui Flint, stelele erau imense şi strălucitoare, scânteind ca nişte nestemate palide pe un cer întunecat şi nepătruns ca o catifea neagră.

Aura îşi potrivi brăţara edwardiană de aur cu sidef şi granate verzi. Forma şi

greutatea ei, familiare pe încheietura suplă a mâinii, ar fi trebuit s-o încurajeze, la fel ca şi căldura masivă a pietrelor asortate în montură de aur, la gât, dar nu reuşea să-şi găsească liniştea.

Anticiparea, interzisă şi îmbătător de incontrolabilă, i se infiltra prin vene ca alcoolul, înceţoşându-i gândurile şi stârnind emoţii pe care niciodată nu le mai trăise.

— Tatăl tău n-a contribuit prea mult la felul cum arăţi, nu-i aşa? comentă Flint.

— Într-adevăr, răspunse Aura, cu gândul la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Era înalt, negricios şi colţuros.

— Ce i s-a întâmplat?

Zâmbetul care-i arcui buzele era trist şi furios, dar vorbi cu un calm detaşat:

— A plecat în Africa.

— Şi te-a lăsat pe loc? De ce?

Aura ridică din umeri.

— Era medic şi voia să ajute oamenii care aveau într-adevăr nevoie de el. Când a plecat, eu aveam opt ani şi nu-mi mai amintesc mare lucru, decât că după aceea am plâns câteva săptămâni în şir. Şi de fiecare dată…

Se opri.

— Şi de fiecare dată…?

De fiecare dată când Aura plângea, Natalie se oprea din propriile ei văicăreli pentru a o informa că le părăsise şi n-avea să se mai întoarcă fiindcă ea fusese neascultătoare. Dar lui Flint nu avea de gând să-i spună şi asta.

Aşa că răspunse:

— A, nimic. Aveam un vis, dar nu era acelaşi cu visul mamei mele. Când ea n-a vrut să-l însoţească, a plecat singur.

— Părăsindu-te pe tine şi pe mama ta. Ce fel de om a fost, ca să-şi abandoneze aşa responsabilităţile?

Dispreţul din glasul lui profund îi indica limpede opinia despre asemenea oameni.

Aura zâmbi ironic.

— Era un bărbat de modă veche, ca Doctorul Livingstone, care considera că trebuie ca nevestele să-şi urmeze soţii chiar dacă asta ar însemna pentru ele mizeria sau moartea prematură.

— Păcat că nobilele lui idealuri nu i-au inclus şi soţia şi copilul.

Deşi Aura se gândise adesea la acelaşi lucru, n-avea de gând să-l asculte pe Flint terfelind memoria tatălui ei. Pe un ton prevenitor, spuse:

— Cine ştie de ce se comportă ceilalţi aşa cum o fac? Eu, cu siguranţă, nu-l

judec.

— Plecarea lui nu te-a afectat? Cu excepţia săptămânilor de plâns?

Întrebarea fusese rostită pe un ton nepăsător, care n-o păcăli deloc pe Aura. Ridică din umeri.

— Omul trece peste orice.

— Cât timp ai locuit la Alick Forsythe?

Spre surprinderea ei, Flint şi Alick se înţeleseseră bine la petrecere; amândoi erau puternici, încrezători şi aroganţi. Din cine ştie ce motiv, nu se aşteptase să-şi agreeze atât de mult compania.

Dar în întrebarea lui se simţea o tresărire de emoţie care-i atrase atenţia. Scrută profilul aspru, revenind cu privirea spre propriile ei mâini când îşi dădu seama că acesta nu trăda decât putere şi autoritate disciplinată.

Răspunse pe un ton rezervat:

— Am locuit în Kerikeri doi ani, de la zece până la doisprezece.

Fuseseră cei mai fericiţi ani din viaţa ei.

— De ce?

— Păi, după plecarea tatălui meu, am luat-o razna. Natalie nu mai putea să mă stăpânească.

Nici nu se prea străduise.

— Când s-a recăsătorit, n-am fost de acord cu bărbatul ales, continuă ea, caustică. Am făcut o serie de crize de toată frumuseţea, specializate în istericale cu un înalt nivel de decibeli. M-am purtat atât de urât, încât m-au trimis la o şcoală cu internat, dar a treia oară când am fugit conducerea şcolii a hotărât să aveam nevoie de îngrijiri specializate şi a propus să stau acasă până mi se acordau. Au ţinut

o consfătuire de familie şi s-a stabilit să mă duc la verii mei din Kerikeri.

— Şi ai fugit şi de-acolo?

Aura râse.

— A, nu, asta a fost cu totul altă mâncare de peşte. Eram o mică sălbatică necivilizată, dar ştiam ce voiam de la viaţă. Îl adoram pe Alick, pe părinţii lui şi mai ales pe bunici, care erau nişte scumpi, dar foarte severi. În curând, am învăţat că n-aveam să ajung nicăieri cu crizele şi m-am cuminţit, chiar când Alick şi-a pierdut calmul cu mine.

Până atunci, îl chinuise fără milă. Izbucnirea de furie a lui Alick o speriase, dar vărul ei n-o lovise şi nu folosise niciuna dintre metodele de terorizare psihologică în care tatăl ei vitreg era expert. Acel episod marcase punctul de cotitură; de-atunci începând, Aura avusese

încredere în vărul ei.

— Şi n-ai vrut să te întorci acasă?

Râse aspru.

— Nu. Niciodată. Îmi plăcea enorm la Kerikeri.

— Înţeleg.

Flint tăcu un moment, înainte de a o întreba:

— Când te-ai întors la şcoala cu internat, n-ai mai fugit?

— Nnţ. Eram un copil recuperat.

Era uluitor ce minuni puteau face iubirea necondiţionată şi disciplina fermă.

— Şi cu tatăl tău ce s-a mai întâmplat?

— A murit acum cinci ani, în Africa. Cred că a fost fericit.

— Nu ştii?

Aura ridică infim din umeri. Cu privirea drept înainte, spuse calmă:

— Nu ne-a scris, n-a mai luat legătura cu noi.

Ea îi scrisese ani de zile, dar niciodată nu primise niciun răspuns. Plecând, îşi eliminase din viaţă soţia şi fiica de parcă n-ar mai fi însemnat nimic pentru el. Poate că nici nu însemnaseră.

— Şi tatăl tău vitreg a murit recent, nu-i aşa?

În glasul lui nu se simţea nimic mai mult decât un interes oarecare, dar dacă ştia despre Lionel Helswell, însemna că aflase şi împrejurările morţii lui.

Poate că se aştepta ca obligaţia de a-i spune să-i facă o oarecare plăcere. Dacă aşa era, Aura avea să-l dezamăgească.

Replică uşor, cinic:

— Da. S-a încurcat într-un scandal financiar, a folosit cea mai mare parte din banii mamei şi toţi banii mei ca să scape,

iar când s-au terminat, şi-a băgat pistolul în gură. Cu mult succes. Era un zbir meschin şi, la fel ca toate brutele, laş în esenţă. Nu-mi lipseşte câtuşi de puţin.

— Atâta doar că ţi-a lăsat în cârcă responsabilitatea mamei tale. Când s-a întâmplat asta?

Ridică din umeri.

— Acum şase luni.

— Cu trei luni înainte de a-l fi întâlnit pe Paul.

Refuzând să reacţioneze faţă de tonul lui tăios ca oţelul, Aura răspunse senină:

— Da, chiar înainte de a-l cunoaşte pe Paul.

N-avea decât să înţeleagă ce voia. Îi spusese deja mai mult decât ar fi vrut, despre viaţa ei.

— Tu *ai* rude, sau ai fost scuipat pe pământ, gata sculptat în piatră? întrebă

ea, iritată.

Flint râse.

— Am părinţi şi diverse mătuşi, unchi şi veri.

Vorbiră puţin despre Wairarapa; câteva dintre fetele cu care învăţase la şcoală Aura erau de acolo, iar Flint le cunoştea familiile. Era o conversaţie inofensivă, fără sens. Ţinându-şi ochii drept înainte, Aura privea orbeşte drumul se străbătea suburbiile, spre oraş, pentru a se opri în cele din urmă sub spaţioasa intrare pentru vehicule a unui hotel bine cunoscut, cu un restaurant foarte select la ultimul etaj.

Flint rezervase o masă lângă fereastră, cu vedere spre port, dar Aura nu vedea decât o ceaţă de lumini în luciul ca de obsidian al apei, căci toată atenţia îi era atrasă de bărbatul care mergea lângă

ea.

Niciodată nu se mai simţise atât de absorbită, ca şi cum singurul lucru cât de cât important pentru ea pe lume ar fi fost omul acela. Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să-i reţină curgerea inexorabilă şi să captureze momentul ca pe o insectă în chihlimbar, sau ca strălucirea cristalină din inima unui diamant.

Şi totuşi, pe sub amestecul de plăcere şi durere pândea o vinovăţie profundă. În sfârşit, cu furie şi disperare, acceptase ideea că nu se putea mărita cu Paul. Ceea ce înainte fusese inimaginabil, devenise acum singurul mod onorabil de a se comporta.

Odată cu acest gând, se ivea şi perspectiva înfricoşător de îndrăzneaţă a contramandării nunţii.

Ironia crudă şi amară a întregii

situaţii era că, indiferent ce-ar fi făcut, era condamnată la singurătate. Cu Flint, n-ar fi avut niciun viitor. Nu avea încredere în el, nu-l plăcea; tot ce simţea pentru el era o dorinţă interzisă, atât de puternică încât învingea până şi dragostea.

Pentru că îl iubea pe Paul. Asta o durea cel mai mult.

Lumina lămpii scânteia în diamantul de pe deget, transformându-l într-o flacără albastră. „Paul”, îşi spuse ea cu tristeţe, conştientă că începuse deja să se gândească la el ca la un om din trecut, „o, Paul, iubitul meu, iartă-mă”.

Ridică privirea, pentru a surprinde ochii lui Flint, sălbatici, sfredelitori, aţintiţi asupra feţei ei coborâte. Un fior delicios o străbătu pe şira spinării, înmuindu-i oasele.

Începu o conversţie, cu uşurinţa

sofisticată a unei femei de lume. Acel *savoir-faire* nu era decât un scut, o barieră subţire, abia opacă, în faţa ochilor lui mult prea pătrunzători, dar numai acesta şi mândria erau singurele ei mijloace de apărare.

Pe la jumătatea delicioasei mese, un comentariu caustic al lui Flint despre unul dintre ceilalţi clienţi îi smulse un hohot de râs. Flint o privi cu ochi sclipitori şi gura aspră arcuită, iar Aura simţi acea privire până-n vârfurile degetelor de la picioare, înfierând-o prin toată făptura cu un stigmat de neşters.

Inima i-o luă la galop, cu iuţeală febrilă. Zâmbetul i se şterse de pe buze, în timp ce o foame necurată îşi ascuţea ghearele pe trupul ei şi era cuprinsă de o nevoie atât de acută, atât de înspăimântătoare, încât se albi la faţă. În

viaţa ei nu mai cunoscuse o asemenea pasiune, niciodată nu înţelesese cât de neputincioase erau împotriva ei raţiunea şi logica.

Bunul simţ îi spunea că, dacă mergea înainte şi se mărita cu Paul, ar fi avut o viaţă fericită şi împlinită. Paul o iubea, era clar că lui Flint puţin îi păsa de ea, şi totuşi nu voia decât să-l urmeze, în orice infern ar fi târât-o. Acel „amor tainic, neguros” din poemul lui Blake era înspăimântător, dar dacă Flint îi spunea *vino*, ar fi părăsit fără nicio privire în urmă tot ceea ce fusese atât de important pentru ea, urmându-l desculţă până la capătul lumii.

Numai că el n-avea să rostească niciodată acel cuvânt. O vedea ca pe o femeie pusă pe căpătuială. A, o dorea, dar era desul de puternic ca să facă faţă

acestui lucru. Sexualitatea n-avea să-i obstrucţioneze inteligenţa; acel creier rece, limpede şi incisiv era complet stăpân pe hormoni.

— Ce este? o întrebă el.

Aura ridică din umeri.

— A trecut o gâscă peste mormântul meu.

Apoi, se grăbi să adauge, în legătură cu cel mai recent scandal politic:

— Deci, crezi că vom avea într-adevăr întreruperi ale curentului electric, până la primăvară, când se umplu lacurile de acumulare din sud?

— Din păcate, aşa se pare.

Dacă-şi dădea seama că ocolea întrebarea, prefera să n-o iscodească, trecând în schimb la o critică extrem de tranşantă a celor despre care considera că aduseseră ţara în acel impas.

Adoptând rolul de avocat al diavolului, Aura îi ceru să-şi justifice fiecare declaraţie, încercând să savureze restul mesei, acut conştientă că teama şi remuşcările îi afectau cnversaţia, de obicei atât de spirituală. Fu uşurată când, în sfârşit, se aşezară pe locurile alese de Paul pentru plăcerea ei, în sala de spectacol.

Din păcate, în timp ce pe scenă se desfăşura povestea celor doi prieteni apropiaţi ca fraţii care iubeau aceeaşi femeie, abia dacă auzi muzica încântătoare. Cu oricare alt prilej, ar fi zâmbit la adresa naivităţii libretului. Acum, i se părea mult prea apropiat de realitate.

Şi totuşi, în pofida emoţiilor care o frământau, scufundându-i integritatea sub un val negru al dorinţei, niciodată nu se

mai simţise atât de dureros de vie; parcă în toţi acei ani ar fi dormit într-un cocon, privind lumea dar nefăcând parte din ea.

De la vârsta de paisprezece ani, îşi pierduse încrederea în bărbaţi. Violul verbal al agresorului ei o tulburase în moduri pe care abia acum începea să le înţeleagă, aşa că se apărase îngheţându-şi sexualitatea incipientă. Acest lucru, precum şi nefericirea unei vieţi trăite împreună cu o mamă prea slabă ca s-o apere de tatăl ei vitreg hotărât să-i strivească personalitatea, duseseră la cele două logodne care-l făceau pe Flint să fie atât de suspicios. Fuseseră două tentative de evadare.

Privind în urmă, putea chiar să înţeleagă de ce îl alesese pe fiecare bărbat. Primul, când avea doar optsprezece ani, apăruse la o lună după

naşterea întâiului copil al lui Alick şi Laurel. Vărul ei îi fusese întotdeauna refugiu şi ancoră, iar copilul semnalase irevocabil faptul că, de-acum, principala loialitate a lui Alick era acordată lui Laurel şi proaspetei lor familii. Aura fusese din nou exilată la periferie.

Iar a doua logodnă fusese o încercare zadarnică de a contrazice acuzaţiile de frigiditate ale primului logodnic.

Aura le regreta pe amândouă, pentru că se folosise de cei doi bărbaţi şi îi făcuse să sufere.

După acele eşecuri, refuzase să mai aibă relaţii serioase cu vreun bărbat, până când apăruse Paul, eroul ideal, cavalerul din visurile tuturor fecioarelor, oferind protecţie şi dragoste altruistă, lipsită de orice pericol. Paul inspira siguranţă. Şi o înţelegea. Când încercase să-i spună că

era frigidă, râsese încetişor.

— Nicio femeie cu pasiunea ta pentru culori, parfumuri şi texturi, nicio femeie care-şi foloseşte simţurile aşa ca tine, nu poate fi frigidă, spusese el. Poate ai avut unele experienţe neplăcute în trecut, dar cu bărbatul potrivit, un om în care să poţi avea încredere, dragostea îţi va veni de la sine.

Şi o sărutase, iar ei îi plăcuse şi, fiindcă era atât de demn de încredere, învăţase să-l iubească.

Paul avusese dreptate. Dar cel care-i dărâmase barierele era Flint. Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie, dar îl dorea din toată fiinţa, cu simţurile dureros de ascuţite.

Flint îi spulberase pavăza de gheaţă, i-o topise în dogoarea personalităţii lui şi îi lăsase personalitatea vulnerabilă şi

neprotejată expusă în faţa masculinităţii lui explicite, atât de puternice.

Când sosi pauza, era încordată la limită, aşa că bău prea repede paharul de vin alb pe care i-l oferi el. Din fericire, prietenii şi cunoştinţele îi tot puneau întrebări despre absenţa lui Paul, la care răspundea cu un amestec corect, spera ea, de regret pentru lipsa lui şi plăcere că se afla în compania lui Flint.

Dar era aproape convinsă că toţi cei care stăteau de vorbă cu ea şi o priveau îi descopereau prefăcătoria.

Partea a doua a spectacolului fu un adevărat infern. Aura încerca să se concentreze asupra reprezentaţiei, acest lucru fiindu-i mai uşor decât să se confrunte cu nefericirea şi auto-reproşurile, dar nu asimila nimic din ceea ce se întâmpla pe scenă. Prin faţa ochilor

ei treceau oameni în haine strălucitoare, cântând şi stând în poziţii teatrale, iar Aura nu vedea nimic, în timp ce creierul ei oscila febril între variante.

Nu se putea mărita cu Paul, când avea asemenea simţăminte.

Şi totuşi, aveau să moară; nişte stări atât de intense nu puteau dura prea mult. Paul era tot ce-şi dorea. Printr-o ironie seacă, în ciuda focului rebel pe care-l aprinsese Flint înăuntrul ei, nu voia să renunţe la securitatea iubirii lui Paul pentru îndoielnicul extaz al unei aventuri cu Flint – chiar şi presupunând că ar fi dorit-o. Iar incidentul cu Gemma făcea aşa ceva extrem de improbabil. Probabil, îşi spuse ea agitată, pentru el loialitatea era mai importantă decât satisfacerea unei nevoi sexuale.

Nu i-ar fi fost deloc greu; în pauză,

nu trebuise decât să arunce o privire prin foaier, ca să observe geloasă cu cât interes îl studiau numeroase femei. Combinaţia lui de sexualitate brută şi aere de om de lume era copleşitoare.

Dinţii i se înfipseră în buza de jos, frământând carnea fragedă. Epuizată, zdrobită de remuşcările amarnice şi o nevoie la fel de amarnică, se întreba de ce trebuise să i se întâmple tocmai ei una ca asta. Tocmai când îşi punea viaţa în ordine, când întrezărea la orizont o rază de linişte şi pace, îi fusese servit un joker ca Flint Jansen.

Dar îşi plângea singură de milă; de prea multe ori văzuse auto-compasiunea sleindu-i mamei sale puterile, ca să se lase pradă ei.

Flint apăruse ca o forţă a naturii. Şi, cumva, trebuia să-i facă faţă, lui şi

efectului pe care-l avea asupra vieţii ei.

După ultima cortină, Aura se opri din aplauzele politicoase şi se ridică, ieşind cu el în parcare. Era frig; se cutremură, iar Flint deschise imediat instalaţia de încălzire a maşinii. Şoseaua era surprinzător de aglomerată, iar pe alocuri domnea dezordinea. Aura văzu o maşină intrând drept în faţa lor, fără a se simţi deloc îngrijorată. Izolată de lume de către dilema ei, se străduia să rămână ascunsă după faţada bunelor maniere.

Aproape imediat, cealaltă maşină se înscrise pe banda alăturată. Flint mormăi ceva scurt şi tăios, dar mâinile îi rămaseră sigure pe volan, fără a da niciun semn vizibil de iritare.

— Cred că şoferul ăla e beat, spuse fără interes Aura.

— Cu siguranţă, aşa pare.

Glasul lui era dur, lipsit de grabă.

Maşina cealaltă pendula periculos prin trafic, apoi, pe neanunţate, se repezi iarăşi pe banda lor. Aura îşi acoperi gura cu mâinile, scoţând un ţipăt înăbuşit. Se auzi un scrâşnet îngrozitor de frâne, centura de siguranţă îi apăsă insuportabil pieptul, iar Aura îşi auzi propria voce strigându-l pe Flint pe nume. Când cele două autovehicule se ciocniră ţâşniră scântei, într-un coşmar de zgomot şi mişcare, apoi maşina din faţă acceleră din nou, pierzându-se în întuneric.

— Ai păţit ceva? întrebă Flint, cu un glas pe care nu i-l recunoştea.

— Nu…

Propria ei şoaptă, abia auzită, o alarmă, aşa că repetă puţin mai tare:

— Nu, n-am nimic.

— Trag pe dreapta, să mă asigur că

n-am suferit nicio avarie gravă la maşină.

Scrâşnind din dinţi, Aura se întrebă cum Dumnezeu putea fi atât de calm, cu mâinile aşa de sigure pe volan.

— I-am luat numărul, spuse ea amorţită şi îl rosti, înainte de a-l uita.

— Bravo, fetiţo!

Un compliment atât de mărunt, fără să însemne nimic, şi totuşi căldura cuvintelor lui i se infiltră în toate celulele trupului.

După ce încetiniră, pentru a opri pe acostament, Flint scoase un telefon celular şi formă numărul poliţiei rutiere, comunicând numărul autovehiculului în culpă, propriul său nume şi adresa, şi cerând imperativ ca un ofiţer de la circulaţie să-l intercepteze pe infractor înainte ca idiotul să se sinucidă, sau să-i omoare pe alţii.

Persoana de la celălalt capăt al firului întrebă ceva.

— A, da, răspunse Flint, cu un glas rece ca gheaţa. Voi fi martor cu toată plăcerea.

Pielea Aurei se îmbrobonă de o sudoare rece. Flint, închizând telefonul, îi ordonă:

— Stai aici!

Şi deschise portiera.

În lumina felinarelor de pe marginea şoselei şi a farurilor ce treceau în viteză, arăta aspru, ca un arhaic zeu al războiului, al luptei şi al morţii, cu trăsăturile conturate accentuat, în timp ce se uita sub capota Jaguar-ului.

Când reveni, Aura întrebă încet:

— E grav?

— Din câte văd, nu, dar miroase puternic a ulei. N-am de gând să merg mai

departe, tocmai până la tine acasă, în eventualitatea că mi-a scăpat ceva. Apartamentul meu e doar la o milă de-aici, aşa că mergem acolo şi dau telefon după un taxi să te ducă până acasă.

— Credeam că la tine în apartament se redecorează, comentă ea, prosteşte.

Aruncându-i o privire scurtă, Flint porni din nou maşina.

— Nu vom sta înăuntru destul timp pentru ca mirosul de vopsea să ne deranjeze.

Locuia la ultimul etaj al unui bloc înalt de apartamente, pe coasta Muntelui Hobson, altul dintre micii vulcani răspândiţi pe istmul Auckland. Acea clădire nu avea modernismul ostentativ al blocului lui Paul, iar sistemul de securitate era discret. Portarul ridică privirea la apariţia lor şi îi salută din cap, dar Aura

era sigură că, pe sub zâmbetul respectuos, se observa un interes frivol. În drum spre lift se înfioră din nou şi, o dată ce începu să tremure, nu se mai putu opri.

— Efectul şocului, spuse scurt Flint. Fac un ceai. Tu stai jos şi încearcă să te încălzeşti.

Neluându-i în seamă protestele, îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri. Cald şi puţin cam greu, purta mirosul parfumului lui masculin aparte. Frecându-şi obrazul, o secundă vinovată, de guler, Aura îl privi cum se mişca prin bucătăria luxoasă, cu o familiaritate stăpânită. În cămaşa albă, părea mai înalt şi mai masiv decât cu sacoul pe el.

Ochii îi stăruiră asupra umerilor laţi, braţelor prelungi, privind cum i se încordau muşchii în timp ce se apleca să toarne apa fierbinte în ceainic.

Întrucât era, probabil, singura ei ocazie de a se afla vreodată în apartamentul lui, încercă să se uite în jur, dar nu putu percepe nimic mai mult decât o impresie vagă de spaţiu şi eleganţă spartană. După vreo două minute, renunţă şi se concentră să-şi stăpânească tremurăturile care-i zguduiau tot trupul.

Număratul în timp ce respira regulat eşuă jalnic şi tocmai începea să se întrebe ce putea face pentru a-şi regăsi controlul, când Flint ieşi din bucătărie cu o cană de ceai, plină numai pe jumătate.

— Încearcă asta, spuse el.

Mâna pe care o întinse tremura atât de tare, încât şi-o privi deznădăjduită.

— Ţi-o ţin eu, se oferi Flint.

Aura se încordă, ţeapănă, în timp ce Flint se aşeza alături, pe canapea.

— Nu ţi-o pot duce la gură, dacă

întorci capul, observă el cu un amuzament care o făcu să se crispeze şi mai tare.

Toate instinctele îi strigau să apuce cana cu mâinile ei, dar degetele lui prelungi o ţineau strâns, iar Aura n-avea de gând să se preteze la o luptă nedemnă, care probabil n-ar fi dus decât la vărsarea poşircii ăleia nenorocite.

Cu un efort îndărătnic de voinţă, întoarse capul şi îl lăsă să-i ridice cana la buze. Lichidul dinăuntru era fierbinte, lăptos şi dezgustător de dulce.

Probabil se strâmbase, pentru că Flint spuse imediat:

— Ştiu că are un gust greţos, dar bea tot, îţi va opri tremuratul.

Dinţii începură să-i clănţăne pe porţelan.

Flint scoase un sunet de nervozitate, îi smulse cana şi o puse pe masă, după

care o luă pe Aura în braţe ca pe un copil, legănând-o la pieptul lui cald.

— Nu, nu te mişca, îi spuse încet. N-ai nevoie decât de puţină încurajare.

— Mă s-simt p-p-prost… izbuti ea să bâiguie, dar nu tocmai asta voia să spună. Pe lângă slăbiciune şi fragilitate, simţea şi o nevoie copleşitoare de a ceda, de a se lăsa în braţele lui şi în voia a tot ceea ce urma să se întâmple.

— De ce? E o reacţie perfect normală la şoc, spuse el grav, luând cana. Cu răbdare, i-o ţinu la buze până când bău tot ceaiul.

— Îmi p-pare rău, murmură ea. E o prostie, în mod normal nu mă pierd aşa…

— Ai tu un obicei să te tamponezi mereu pe şosea?

Zâmbetul ei fu strâmb, ca o grimasă.

— N-nu…

Inspiră adânc, întretăiat, încercând să-şi adune energia pentru a se ridică şi plecă.

Acum, când ceaiul fierbinte şi dulce începea să-şi facă efectul, Aura era mult prea conştientă de alte lucruri, muşchii încordaţi sub coapsele ei, tari ca oţelul, mişcările regulate ale pieptului lui sub umărul ei, un vag miros masculin, mai erotic de departe decât cel mai fin parfum. Bătăile ferme şi constante ale inimii lui i se propagau prin tot trupul, ca un contrapunct primitiv la propriul ei puls, haotic şi agitat. Căldura lui o învăluia, ca o mângâiere şi un avertisment în acelaşi timp.

Aura continua să tremure, dar acum dintr-un alt motiv. Ace de dorinţă, ascuţite şi nemiloase, i se înfigeau în josul stomacului, unde cine ştie ce vrăjitorie

misterioasă le transforma într-un foc care se trezea la viaţă furtunos, învăpăiat. Era asaltată de dorinţă, feroce, elementară, de neostoit; momentele când văzuse cealaltă maşină lovindu-i şi se întrebase dacă aveau să scape cu viaţă sau să moară îi ascuţiseră toate senzaţiile până la un nivel pe care n-avea cum să-l mai nege.

Şi totuşi, asta trebuia să facă.

Spuse cu voce subţiată:

— Acum mi-am revenit, mulţumesc. Cred că ar fi timpul să suni după taxi.

— Sigur că da.

Însă, când vru să se ridice, picioarele refuzară s-o susţină şi fu nevoită să se agaţe de umerii lui, pentru a-şi păstra echilibrul.

Surprinsă, îl privi în ochii unde se continuau flăcările ce-i pâlpâiau ei prin trup, ochi ce conţineau o făgăduială

dezgolită, fierbinte, ochi care cereau şi o ameninţau cu voluptăţi negrăite.

I se păru că şoptise un refuz dar, dacă aşa era, o făcuse mult prea încet şi mult prea târziu, pentru că Flint o sărută ca şi cum ar fi fost aurul de la capătul curcubeului său, încununarea tuturor ambiţiilor lui.

Gura îi era crudă, nu cerea, ci lua în stăpânire, iar Aurei îi venea să moară de atâta extaz. Şi totuşi, sărutul o şi speria, căci elibera sălbăticia pe care ani de zile încercase să şi-o stăpânească şi s-o controleze, acea sălbăticie care o îndemna să cedeze, să se lase condusă mai departe de sărut, să nu scape ceea ce i se promitea.

Ispita o devora cu momeala ei îmbietoare, sfâşiind-o în bucăţi. Aura trebuia să-i reziste cu ultima brumă de

curaj ce-i mai rămăsese.

Încercă să-l împingă la o parte, dar când mâinile ei ajunseră la gulerul cămăşii, se arcuiră împrejur, trăgându-l mai aproape. Închizând ochii în semn de capitulare, se lăsă pradă imboldului care-i mistuia voinţa.

După un moment, capul lui Flint se ridică. Buzele Aurei erau gingaşe, înroşite şi înfierbântate – şi se simţeau părăsite.

Acum, îşi spuse ea, cu încăpăţânare. Retrage-te, dă-te înapoi, capul sus, să vadă că nu mai vrei…

— Săruţi ca un vis, murmură Flint încet. Dar, de fapt, ştiam. Gura ta e ca un trandafir strivit, enigmatică dar totuşi senzuală, ascunzând secrete şi dulceaţă. Am vrut să te sărut de când ne-am întâlnit prima oară, când te-ai uitat la mine cu ochii ăia hămesiţi, surprinşi dar totuşi

plini de speranţă, ca şi cum m-ai fi aşteptat toată viaţa.

Clătinând din cap, Aura se desprinse, pentru a se retrage cu ochii aţintiţi spre faţa lui. Cicatricea ieşea în evidenţă, subţire şi albă pe pielea bronzată.

— Nu…

Totuşi, abia murmurase cuvântul.

— Ba da. Mă doreşti, Aura. Recunoaşte.

— Nu!

Încă un pas înapoi, încet şi tainic, susţinând privirea ferocelui ei răpitor cu a ei, ca să nu-i observe retragerea spre uşă şi salvare. În faţa unui asemenea pericol, nici nu mai gândea coerent; reacţiona ca un mic animal în prezenţa celei mai mari fiare de pradă, făcând ceea ce o îndemna instinctul.

Într-o secundă, avea să se întoarcă şi

s-o ia la fugă pe uşă, spre adăpostul liftului. Flint n-avea să alerge după ea prin holul blocului, de faţă cu portarul. Şi, o dată ajunsă afară, eliberată din vraja necugetată care-i tulbura minţile, avea să fie în siguranţă.

Flint spuse, cu glas îngroşat:

— Nu te mai uita aşa speriată la mine. N-am să-ţi fac niciun rău.

Părea mai indicat să nu-l contrazică. Dădu din cap, strecurându-şi încă o dată piciorul înapoi.

Iute ca un şoim prăvălindu-se năprasnic din înaltul cerului, cu graţia ucigătoare a unui vânător, Flint sări în picioare şi, înainte ca Aura s-o poată lua la goană, o apucă de braţ şi o răsuci înapoi, scuturând-o uşor.

— N-ai să fugi de-aici, continuă el destul de calm, dar cu o undă de hotărâre

inexorabilă în glas.

— Lasă-mă să plec! gâfâi Aura, încercând să-şi smulgă braţul.

Degetele lui se încleştară, făcând-o să ţipe de durere.

Înjurând, Flint slăbi strânsoarea, dar mâna cealaltă i se ridică s-o apuce de celălalt braţ, într-o cătuşă necruţătoare. Aura trase aer în plămânii torturaţi, măsurând din ochi distanţele, măsurându-l pe el.

Ar fi trebuit să-i ardă un genunchi între picioare. Niciodată în viaţa ei nu lovise atât de rău pe cineva, şi nu credea c-ar fi fost în stare să i-o facă nici lui, dar panica se dilata într-însa ca un balon, blocându-i gândirea logică, blocând totul în afară de conştiinţa faptului că acel unic sărut schimbase totul.

Foarte încet, Flint o preveni:

— Încearcă numai, Aura, şi-ai s-o regreţi mai mult decât ai regretat ceva vreodată.

— Flint, încercă ea, cu disperare, trebuie să plec acasă.

— Numai după ce recunoşti că mă doreşti.

— Du-te dracului, şopti Aura, lăsându-şi genele să coboare, pentru a-i ascunde privirea înnebunită.

— Recunoaşte, Aura. Vrei să te sărut – asta te sperie aşa de mult. Vrei să te culci cu mine, să te întinzi cu mine într-o harababură de cearşafuri pe când ne descoperim unul altuia misterele, şi apoi să ne pierdem în ele. *Mă doreşti,* Aura. Spune-o.

Pulsul ei se repezea spre stratosferă, cuvintele rapide ale lui Flint invocând în adâncurile ei un răspuns incandescent,

dar cu toate că fu nevoită să-şi umezească buzele uscate şi să înghită în sec, clătină din cap. Dacă-i recunoştea o singură dată puterea, nu-i mai rămânea niciun control asupra restului vieţii ei.

Flint râse, iar Aurei i se păru că în privirea ochilor lui aurii se zărea o strălufgerare de respect, împotriva propriei voinţe. Apoi, o trase spre trupul său arzător şi o sărută din nou, adânc, foarte adânc, iscodind mult dincolo de simplele bariere fizice ale rezistenţei.

Aura se încordă, dar pentru prima oară nu mai simţi unda slabă de dezgust, respingerea automată pe care trebuia să şi-o controleze de fiecare dată când se relaxa. Şi totuşi, nu avea de gând să cedeze.

Zbătându-se, începu să-şi întoarcă dintr-o parte în alta capul, încercând să-l

muşte cu dinţii ei mici şi ascuţiţi. Flint râse din nou şi o muşcă şi el, de buze şi obraz, pe sub linia fină a maxilarului şi în josul gâtului cu netezimea lui dulce, muşcături mărunte, la un pas de durere, care o stimulau insuportabil.

Şocul dinţilor puternici pe pielea ei îi seca toată rezistenţa. Aura spuse ceva, cuvinte pe care nu le recunoştea i se desprinseră de pe buzele uimite, iar Flint înălţă capul şi o sărută din nou.

Şi fu pierdută.

Capitolul 5

După asta tânjise, după această contopire intimă, explorarea cunoscătoare şi feroce a gurii, impulsul brusc care dădea naştere unor fiori zguduitori de

senzaţii. Fără voie, mâinile îi alunecară în sus, trecând peste umerii lui laţi precum cerul, pentru a i se agăţa în cele din urmă de gât. Flint o trase sălbatic spre trupul său deja rigid de dorinţă.

Aura nu mai avusese niciodată o senzaţie atât de firească. Se simţea ca prima femeie din lume, oferindu-i tot ceea ce era ea celui dintâi bărbat.

Flint o dorea. Nu putea ascunde acest lucru; nici măcar nu încerca. Omul acela, care-i putea fura sufletul cu o sărutare, era la discreţia ei, la fel cum şi ea era la a lui. Înjunghiată de plăcere, de începutul extazului, se lipi de el, încercând disperată să se apropie cât mai mult de vigoarea şi potenţa masculină care o chemaseră din prima clipă când îl văzuse.

Flint râse gros, din adâncul gâtlejului.

— Da, îţi place, nu-i aşa? Îţi place asta? continuă, în timp ce-i cuprindea în căuşul palmei curba plină a sânului.

Aura şovăi, dar reacţia instantanee, excesivă, când degetul lui mare îi trecu peste sfârcul sensibilizat, îi opri protestul încă nenăscut.

— Văd că da, observă Flint şi din nou o sărută, pecetluindu-i gura în timp de o ducea în braţe prin cameră, spre a se aşeza amândoi pe canapeaua lungă, unde îşi îngropă faţa în gâtul ei înmiresmat, cu degetele frământându-i masa grea de păr, pentru a desface agrafele. De îndată ce valurile lucitoare se revărsară peste încheietura mâinii lui, înălţă capul pentru a privi intens mătasea ce se agăţa de degete ca şi cum ar fi fost însufleţită.

Fascinată, Aura îl privi cum îi răsfira un val lat de păr peste gât. O privea cu o

poftă feroce în adâncurile aurii scânteietoare ale ochilor.

— La început, am crezut că ţi-l vopseşti, spuse el, cu glasul răguşit. E ca un vin transformat în mătase, foc solidificat…

Îndepărtă uşurel şuviţele, apoi îi sărută gâtul alb printre flăcările încolăcite care-l lingeau lacome.

Cuvintele lui şi mângâierea neaşteptată o afectau insuportabil. Cutremurându-se, îi şopti numele, reacţionând neputincioasă când contururile feţei lui Flint se înăspriră şi mai mult, în linii sale dorinţei care ar fi trebuit s-o înspăimânte.

Dar pentru asta se născuse: pentru ca Flint să-i descheie rochia şi să-i urmărească blând cu degetele relieful sânului, smulgându-i tremurături ce

înteţeau arşiţa lăuntrică din josul trupului.

Pierdută într-o ceaţă senzuală, abandonând orice principii, logica şi raţiunea, Aura îi atinse gâtul cu buzele, lingând locul unde i se simţeau pulsând bătăile inimii. În aceeaşi clipă, explorările lui lente, seducătoare, încetară.

Zgomotul aspru ce-i izbucni din adâncul pieptului o făcu pe Aura să-l privească; încremeni, dar Flint spuse, printre dinţi:

— Continuă.

Cu degete întrebătoare, îi descheie cămaşa şi, în timp ce respiraţia i se oprea, găsi pielea fierbinte a pieptului. Pe sub firele de păr, era netedă şi fină ca satinul.

Răspunzând instinctiv unui puternic val de dorinţă, îşi încordă muşchii, cu spatele arcuit. Flint îi cuprinse sânul în palmă, modelându-l după forma mâinii lui,

se aplecă şi îl sărută, închizându-şi gura peste piscul implorator.

Aura se arcui de surprindere, iar o jinduire feroce, neîmblânzită, o străbătu pornind de pe culmea dorinţei îndelung reprimate ca un vârtej de furtună, purtând-o cu sine. Gemu, micul sunet gutural auzindu-se surprinzător de tare în tăcerea din cameră.

Sub limba lui Flint, sfârcurile ei îşi cereau drepturile cu o sensibilitate nemiloasă, pe care numai mângâierile lui ar fi putut s-o astâmpere, dar totuşi fierbinţeala şi umezeala gurii nu reuşeau decât să intensifice dorinţa.

Aura nu ştia când îi trăsese Flint rochia în jos, astfel încât acum nu mai avea sânii acoperiţi decât de dantela subţire, ştia numai că o privea cu o foame atât de violentă, încât invoca o jinduire la

fel de profundă ca răspuns. Acum înţelegea de ce puteau muri oamenii din dragoste, de ce căzuseră împărăţii, se răsturnaseră guverne şi vieţi întregi fuseseră distruse de acea sălbatică plăcere.

Flint ridică faţa. Din ochi i se ştersese aproape orice culoare, astfel încât numai două cercuri de aur pur, arzător, îi mai înconjurau pupilele dilatate. Aprinsă de focul întunecat al privirii lui, Aura nu protestă când el îi coborî rochia în talie şi-şi desfăcu brutal cămaşa. În schimb, se lăsă dornică în îmbrăţişarea lui dură şi finală ca însăşi soarta, cu sânii striviţi pe zidul tare al pieptului lui. Flint o sărută, iar ea răspunse cu aceeaşi tărie aprigă, unduindu-şi şoldurile sub rigiditatea ce-l dădea de gol, arătând că o dorea la fel de mult pe cât îl dorea şi ea pe

el.

Apăsarea îi potolea şi în acelaşi timp îi exacerba nevoia. Înlănţuindu-şi braţele împrejurul lui, se îndesă încă o dată, desfătându-se cu tunetele crescânde ale inimii lui, lăsându-se pradă unui abandon pe care abia dacă-l înţelegea.

Flint se întoarse, trăgând-o după el, şi din aceeaşi mişcare îi împinse spuma de dantelă a mătăsii până jos, cu furou cu tot, astfel încât nu mai rămaseră pe ea decât portjartierul, chiloţii franţuzeşti şi ciorapii negri ce-i învăluiau picioarele lungi şi suple.

Mâinile Aurei tresăriră, într-un efort instinctiv de a se acoperi.

— Nu, murmură el răguşit, cutreierându-i cu mâna suprafaţa uşor curbată a abdomenului. Degetul lui arătător se îndesă încet în mica adâncitură

a ombilicului şi, spre uimirea ei, găsi şi acolo un punct al plăcerii; atingerea îi lansă prin tot trupul unde de excitaţie.

— Credeai că se putea întâmpla asta? o întrebă Flint, cu acelaşi glas îngroşat. Te-ai îmbrăcat anume pentru mine astă seară, Aura?

Tremurând înfiorată, încercă să-şi adune o brumă de indignare când clătină din cap, dar zâmbetul lui îi arăta că n-o lua în serios, iar degetele acelea tandre, iscoditoare, inexorabile, se strecurară sub materialul chiloţilor de mătase şi o atinseră în locul unde era umedă, lunecoasă şi fierbinte, ca o capitulare deplină, chemarea a ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată.

Aura se cutremură, cu spatele arcuindu-i-se neajutorat în timp ce închidea ochii, incapabilă să-i vadă

triumful nestăpânit de pe chip, satisfacţia întru totul masculină ce se reflecta în privirea ochilor cu pleoape grele.

O străbăteau valuri-valuri de senzaţii; era neputincioasă sub dibăcia lină a degetelor lui, incapabilă să reziste, să dorească să reziste.

— Flint, spuse ea cu voce slabă, trăgând aer în piept. O, Doamne, Flint…

— Ce vrei?

Glasul lui răsuna ca un mârâit gros, cu cuvintele aproape nedesluşite.

— Spune-mi ce vrei, Aura, şi-ţi voi da, îţi dau orice…

Focul atingerii lui începea să se înteţească, s-o tragă în jos printre flăcări şi tunete, să…

— Spune-mi acum că-l iubeşti pe Paul, spuse el feroce, ridicându-se în picioare.

Paul. O, Doamne, *Paul!*

Mâna Aurei sări în sus, acoperindu-i gura. Ghemuindu-se în adâncul pernelor moi de pe canapea, întoarse capul în direcţia opusă privirii lui neînduplecate.

Paul. Uitase de Paul, uitase de toate, sub vraja dragostei lui Flint. Şi crezuse, prosteşte, că dacă ea era vrăjită, însemna că şi el era.

Dar acea întrezărire fugară a feţei lui, cu trăsăturile aspre crispate dispreţuitor, îi arăta cât de amarnic se înşelase. Furia, neomenia cruntă a trădării, se învolbură ca apa neagră a unei mlaştini.

Patima frenetică a dragostei lui şi reacţiile ei tăiaseră lanţurile făurite de-a lungul anilor, prin eforturi de voinţă, împrejurul nucleului furtunos al personalităţii ei, astfel încât Aura fu cea

care replică, pe un ton plin de furie crescândă:

— Îl iubesc, lua-te-ar dracu’ să te *ia*, porc arogant ce eşti. Asta nu înseamnă nimic! *Nimic!*

Se lăsă tăcerea. Apoi…

— Mi-aş dori să nu te cred, spuse Flint, cu glas onctuos.

Ochii lui îi lăsau pe obraji dâre de gheaţă. Aura trase aer în piept, printre suspine dureroase, şi-şi regăsi cât de cât controlul. Spuse, cu voce letargică:

— Nu mă aştept să înţelegi.

Se întoarse cu spatele şi începu să-şi îmbrace hainele la loc. Râsul lui, cu o aspră lipsă de haz, o făcu să întoarcă scurt capul.

— Tu însăţi te înţelegi, Aura, sau parazita aia de maică-ta ţi-a spălat creierul aşa de bine încât nu mai eşti în

stare să vezi mai departe de propria siguranţă?

— Îl iubesc!

Flint râse fals, cu o turbare pe care Aura o înţelegea prea bine, pentru că ardea şi înăuntrul ei. Degetele lui lungi, pe umăr, o întoarseră cu faţa spre el.

— Dacă-l iubeşti, de ce respiri aşa de precipitat?

Degetul său mare îi urmări linia gurii, blând dar inexorabil. O străbătu un junghi arzător.

— De ce te uiţi la mine cu disperarea asta înfometată? îi sărută Flint pleoapele, peste ochii închişi. De ce pulsul ăsta înnebunitor de mărunt bate atât repede încât nu-i pot ţine socoteala, în coloana de fildeş a gâtului tău? Mă doreşti, Aura.

— Asta nu-i iubire, spuse ea furioasă, ţinându-şi cu ghearele facultăţile mintale.

— Cine-a vorbit de iubire? Dar, dacă asta simţi pentru mine, ce fel de căsnicie ai avea cu Paul?

Cuvintele lui o loveau asemenea unor pietre. Dacă-l lăsa să vadă că era învinsă, avea să fie pierdută. Spuse pe un ton acid:

— O căsnicie la fel de fericită cum aş avea cu oricine.

— Chiar crezi că s-ar mulţumi cu genul tău de iubire? E bărbat, Aura, un bărbat cu nevoi bărbăteşti, iar afecţiunea diluată pe care i-ai oferi-o tu nu i le poate satisface. Când te va duce în dormitorul nupţial, în luna de miere, n-o să accepte resemnarea umilă; va dori o femei care să-i răspundă cu ardoare şi pasiune la toate avansurile. Dacă zaci pe spate, supusă, o să se înfurie; va dori să-l atingi şi să-l săruţi, să i te deschizi şi să-i explorezi trupul cu aceeaşi dorinţă pe care mi-ai

arătat-o mie, aceeaşi dorinţă pe care o va manifesta şi el.

O privea de sus în jos, cu chipul împietrit de dispreţ şi de încă ceva, o altă stare.

— L-am văzut sărutându-te, nu uita, spuse el neînduplecat, v-am văzut dansând împreună, şi se vede cu ochiul liber că, deşi el gâfâie de patimă, tu nu eşti afectată deloc. L-ai întărâtat aşa de tare cu aerele tale virginale de intangibilitate, încât crede că noaptea va fi totul în regulă, dar nu va fi, decât dacă eşti o actriţă mult mai bună decât ai dat până acum semne că ai fi. Fiindcă va dori un răspuns ca ăsta pe care mi l-ai dat mie. Va trebui să joci teatru şi să-l minţi, la fel cum l-ai minţit tot timpul.

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, Aura îşi înfruntă greaţa şi imaginile care o

îngrozeau; imagini nu ale lui Paul, ci ale ei însăşi, culcată în pat cu bărbatul care acum îi vorbea atât de crud, ale trupului zvelt pregătit s-o cotropească şi s-o invadeze, ale contrastului dintre mâinile ei palide şi pielea lui bronzată, în timp ce descoperea cu subtilitate drăgăstoasă toate diferenţele multiple dintre bărbat şi femeie.

Puternice şi seducătoare, imaginile îi frângeau inima, îi străpungeau tot trupul cu junghiuri fierbinţi, şi totuşi Flint nu-i oferise nimic, nici căsătoria, nici măcar o relaţie amoroasă.

— Halal prieten mai eşti, comentă ea, pe un ton caustic.

Dinţii lui se dezveliră într-un zâmbet acru.

— Mda, aşa e. Dar până la urmă, o să-mi mulţumească.

— Şi mama mea îmi spunea acelaşi lucru, şi nici pe ea n-am crezut-o. Ai tupeu, să-i anulezi dreptul de a hotărî singur.

Râzând, Flint îi atinse obrazul, cu degetele sale prelungi blânde, dar şi poruncitoare. Aura se opuse, dar el, fără brutalitate, îi întoarse faţa astfel încât să fie silită să-i înfrunte strălucirea aurie arzătoare a privirii. Chiar în timp ce închidea ochii, Aura ştiu că era prea târziu; Flint îi recunoscuse capitularea.

— Ştii bine că nu vrei să te măriţi cu el, spuse, răspicat. Cavalerii în armură strălucitoare nu-s pentru tine, Aura. Tu n-ai nevoie de salvarea nimănui.

— Eşti crud, murmură ea înfundat, sfâşiată în două de ură şi dorinţă.

Flint râse din nou, iar degetul lui îi atinse gura, strecurându-se printre buze până i le întredeschise.

— Numai cu diamantul poţi tăia un alt diamant, comentă el, mângâindu-i carnea extrem de sensibilă a buzei de sus, dulce-aţâţător, după care îşi trecu degetul peste muchia tăioasă a dinţilor ei din faţă. Eşti crudă, crudă, poruncitoare şi vibrantă, plină de viaţă, cu gura ta roşie şi senzuală şi ochii ăştia de vrăjitoare, verzi ca jadul spuzit cu aur. Vrei cu mult mai mult decât îţi poate oferi el, vrei tot ceea ce are de dăruit viaţa. Şi de la Paul, n-ai să capeţi aşa ceva.

Îşi vârî degetul în gură, pentru a-i simţi gustul, privind cu ochii lucitori şi îngustaţi cum îi şuiera respiraţia printre buze, cum i se coborau pe neaşteptate genele într-o reacţie involuntară faţă de acel mic gest primitiv.

— N-ai de unde şti asta, replică Aura, cu un dispreţ biciuitor, pentru că ajunsese

prea aproape de capitulare.

Flint ridică din umeri.

— Îl cunosc pe Paul mult mai bine decât tine. E un om convenţional şi cam de modă veche. Uită-te la maică-sa: genul ăsta de viaţă ţi-l rezervă şi ţie. O să te ţină legată în lanţurile iubirii lui, până când totul se va transforma în insatisfacţie şi deznădejde, apoi în ură…

— În niciun caz Paul, nu se lăsă ea.

— Nu eşti decât o lipitoare, mârâi Flint, înfuriindu-se dintr-odată. La început, am crezut că banii erau motivul, dar nu e numai atât, nu-i aşa, deşi au şi banii importanţa lor.

Albă la faţă, cu ochii lucind de lacrimi abia stăpânite, Aura se răsti:

— Nu mă mărit cu Paul pentru bani!

Spre surprinderea ei, Flint dădu din cap, fără a o slăbi un moment din privire.

Şi el pălise, iar cicatricea îi ieşea în evidenţă pe obraz, lividă, încheiată printr-un cârlig drăcesc de-a lungul liniei neînduplecate a maxilarului.

— Nu numai pentru bani, poate. Vrei puterea şi stabilitatea lui, vrei să-l foloseşti ca pe un adăpost contra lumii, să-l faci să ia locul tatălui şi al vărului tău. Relaţii plăcute, sigure, amândouă, atâta doar că tatăl tău te-a părăsit, şi Alick la fel, deşi într-un alt mod. S-a însurat. N-ai mai avut pe cine să te bazezi, aşa că ai pornit în căutarea cuiva care să aibă grijă de tine.

— Nu-i adevărat!

— Ba-i adevărat. Tatăl tău vitreg s-a sinucis – alt bărbat care te-a părăsit, dar de data asta lăsându-te pe cap cu o mamă proastă, bună de nimic, doar să flirteze cu toţi bărbaţii.

— Să-ţi fie ruşine! strigă Aura, pierzându-şi complet controlul. N-am „pornit în căutarea” nimănui! îi maimuţări ea tonul, cu ochii scăpărând de furie şi gura răsfrântă dispreţuitor.

Zâmbetul lui era rece şi enervant.

— Nu te condamn, nu întru totul. Mama ta îşi găsea bărbaţi pe care se putea bizui, aşa că i-ai urmat exemplul şi, într-un stil foarte comod, te-ai îndrăgostit de Paul. Desigur, şi Paul vrea să depinzi de el, fiindcă aşa îşi poate închipui că e mai puternic. Dar nu de o putere ca asta ai tu nevoie. Dacă te măriţi cu el, peste cinci ani vei simţi că te tâmpeşti de plictiseală şi-ai să-i faci viaţa un iad.

— Pe când tu, vai ce puternic eşti! îl zeflemisi ea.

— Sunt puternic, încuviinţă Flint, cu simplitatea declarativă a omului care se

cunoaşte atât de bine pe sine încât nici nu mai are nevoie să se laude. Dar să nu crezi că vei schimba un sprijin cu altul. Eu nu-ţi ofer nimic, Aura, niciun umăr de care să te rezemi, nicio manta de vreme rea, absolut nimic. Nu vei putea spune că te-am sedus. Când vei veni la mine, ai să fii liberă şi vei înţelege perfect ce faci.

Vorbea cu o detaşare nemiloasă, care-i spulbera Aurei ultimele urme ale stăpânirii de sine.

— Vreau să mă duc acasă! scrâşni ea cu vocea întretăiată, în tăcerea dureroasă ce se lăsase.

— Cred că taxiul a ajuns, de-acum. Ţine minte doar un lucru, se înăspri glasul lui Flint, devenind necruţător şi crud. Mai devreme sau mai târziu, indiferent dacă ai să te măriţi cu Paul sau nu, tu şi cu mine vom face dragoste. Întreabă-te care din

două îl va durea mai rău.

Nu era o ameninţare, ci de-a dreptul o certitudine. Cu cuvintele lui implacabile răsunându-i în urechi, reverberându-i prin suflet, Aura se răsuci pe călcâie.

— Şi toate astea, spuse ea, pe cel mai trufaş ton de care era în stare, fiindcă refuz să mă culc cu tine.

În clipa când cuvintele îi ieşiră pe gură, le şi văzu nimerindu-şi ţinta. Zâmbetul lui Flint era diavolesc, ochii nemiloşi i se luminară dinăuntru, parcă aprinşi de flăcările infernului, în timp ce, cu o încetineală calculată, o trăgea spre el, astfel încât să simtă forţa dezgolită şi necruţătoare a senzualităţii lui şi agresiviatea care o însoţea.

Se împotrivi, dar Flint era prea puternic. Deşi nu-i făcea niciun rău; o lăsa, cu o uşurinţă umilitoare, să se epuizeze

singură. Era excitat, dar în locul crispării involuntare pe care o simţise în braţele lui Paul, acum era aproape sufocată de o exultare feroce.

Acest lucru o făcu să se hotărască. Îşi ridică spre el faţa înroşită de patimă, scrâşnind printre dinţi:

— Dacă mai faci o singură mişcare, te dau în judecată pentru molestare şi tentativă de viol.

Flint râse, cu respiraţia uşoară şi fierbinte mângâindu-i gura incredibil de gingaşă.

— Şi-am să te dau şi eu, o ironiză. Nu te poţi mărita cu el, Aura.

Ştia, dar dacă o spunea, nu-i mai rămânea nicio pavăză contra dorinţei care pulsa printr-însa, copleşind-o, distrugând tot ceea ce învăţase vreodată în viaţă, lăsând-o în derivă pe o mare necunoscută

şi mai primejdioasă decât oricare alta.

Închizând ochii ca să nu mai vadă porunca din privirea lui, strânse fălcile, cu gura crispată într-o linie îndărătnică.

— Am să fac ce-mi foloseşte mie mai mult, spuse ea pe un ton sec. Nu sunt o muiere proastă, să mă las scoasă din minţi de seducţia ta.

— Într-adevăr, nu eşti. Frumuseţea asta coaptă ascunde o aventurieră cu pielea tăbăcită, hotărâtă să-şi continue viaţa pe un drum despre care ştii sigur că duce la a-l înşela pe Paul, chiar dacă nu va afla niciodată că nu-l iubeşti.

— Ba îl iubesc! exclamă ea.

— Deci, ai de gând să mergi până la capăt?

Smulgându-se din braţele lui, vorbi cât putea de calm şi sigur:

— Nu te priveşte, Flint. Mă duc

acasă. *Acum.*

Chipul lui rămase neclintit, fără nicio altă emoţie decât resturile pasiunii ce-i licăreau în adâncurile ochilor, dar Aura simţi totuşi că în acel moment se afla într-un pericol mai mare decât oricând în viaţa ei.

Apoi, spre uimirea ei, Flint izbucni în râs.

— Bine, consimţi el.

Şi o conduse până în faţa blocului, unde o ajută să se urce în taxi, adăugând cu un amuzament sardonic:

— Îţi mulţmesc pentru seara atât de interesantă, Aura.

Furia se războia cu tristeţea şi o durere atât de adâncă încât refuza s-o recunoască. Privind drept înainte, spuse fără nicio intonaţie:

— Noapte bună.

Când ajunse acasă, însă, mânia i se risipise, iar frenezia ardorii fusese înecată de ruşine; în gură îi rămăsese un gust amar, de fiere.

Toate argumentaţiile ei raţionale se dezvăluiau aşa cum erau de fapt: făţarnice şi egoiste. Flint avea dreptate. Ceea ce simţea pentru Paul nu avea nimic în comun cu senzaţia de firesc, de inevitabil, pe care o avusese în braţele lui Flint.

Şi, din această cauză, nu se putea mărita cu Paul, deşi îl iubea. Merse încet pe aleea din faţa casei, învârtind pe deget diamantul de la Paul, privind cum scânteia în adâncurile lui lumina palidă a lunii. Florile de iasomie, ca nişte stele roz şi albe, luceau în întuneric, răspândindu-şi dulce mirosul puternic prin văzduhul răcoros.

Aura îşi frecă braţele înfrigurate, în

timp ce asculta o sirenă care se tânguia pe şosea, împrăştiind teamă şi tristeţe. O ambulanţă; învrednici cu un gând pacientul pe care-l ducea, sau spre care se îndrepta.

Nu voia să se afle acolo. Voia să fie undeva la ţară, unde singurele zgomote nocturne erau cele rurale, plăcute şi paşnice, câini urlându-şi cântecul de leagăn spre lună, porci spinoşi grohăind nostalgic din desişuri, şipotul blând al unui pârâu curgând prin curţile caselor.

Era laşitate curată, desigur. Nu voia decât să fugă de încurcătura apărută dintr-odată în viaţa ei. Numai că nu avea pe nimeni care să i-o rezolve. Era problema ei şi trebuia să şi-o descurce cât de bine se pricepea.

La întoarcerea lui Paul din Samoa, trebuia să-i spună că nu se putea mărita

cu el. După aceea, avea să vină rândul lui Natalie. Trebuia să-i anunţe pe toţi invitaţii la nuntă, ca şi pe florar, pe furnizorul de alimente şi pe încă vreo duzină. Cadourile urmau să fie trimise înapoi. Şi ea trebuia să le facă pe toate, fiindcă Natalie n-ar fi fost în stare.

I se frângea inima. Avea să fie îngrozitor, iar anii următori aveau să fie şi ei îngrozitori, cu mama ei acuzând-o încontinuu că dăduse cu piciorul siguranţei amândurora, pentru un capriciu. Natalie n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Iar Aura nu putea să spună nimănui, şi cu atât mai puţin lui Paul, ce anume o făcuse să se răzgândească.

Flint îi dăduse clar de înţeles că nu le prevedea niciun viitor împreună. Nu-l putea face pe Paul să sufere şi mai mult, spunându-i că se aprinsese de patimă

după cel mai bun prieten al lui.

Fiindcă numai atât era. În privinţa asta, nu-şi făcea iluzii. Iubirea implica interese comune, angajamente împărtăşite. Cu Paul, avusese parte de ele. Această dorinţă copleşitoare care o prinsese în vraja ei era superficială, o stare euforică şi orbitoare fără nicio substanţă. Ea şi Flint nu aveau în comun altceva decât o atracţie înflăcărată care avea să se stingă în timp. Într-un timp nu prea îndelungat, din partea ei.

Aura considerase întotdeauna că bărbaţii erau în primul rând cei capabili să-şi fragmenteze vieţile emoţionale, iubind într-un compartiment, poftind în altul, fără nicio comunicare între cele două. Poate că era ceva în neregulă cu ea.

Sau poate, îşi mai zise Aura, descuind uşa, nu era decât un ghinion, ca

un cutremur sau un val tsunami. Flint avusese acelaşi efect ca o catastrofnă naturală asupra vieţii ei.

Când se trezi din somn, după încă o noapte aproape nedormită, auzi de-afară glasul lui Alick.

Peste un moment, răsună un ciocănit în fereastră.

— Te-ai trezit? o întrebă el.

— Adineaori, gemu Aura. Stai o clipă.

Când deschise uşa, Laurel stătea în prag, pe când Alick părea să examineze legătura cablului de curent electric cu casa.

— I se pare că arată cam şubredă, îi explică Laurel.

Aura o plăcea foarte mult pe soţia lui Alick, dar în acel moment nu dorea să-i privească ochii căprui-aurii, mult prea

pătrunzători.

— Ne-am gândit că poate ai dori să petrecem o zi liniştită împreună, continuă Laurel, privind-o exact cu expresia perspicace de care se temea Aura. Mai bine zis, cu Alick. Eu voi merge la mama mea, dar Alick a spus că de luni de zile n-a mai stat de vorbă cu tine ca între veri.

O urmă pe Aura în cameră şi închise uşa în urma ei, mărturisindu-i, cu o licărire în ochi:

— Cred că e cam gelos. Întotdeauna a avut sentimente deosebite pentru tine, iar acum, când urmează să te măriţi… da' ce-i, ce s-a-ntâmplat?

Aura clătină din cap, dar silueta zveltă a lui Laurel se unduia prin lacrimile din ochii ei. Laurel o cuprinse cu braţele.

— Nu cunosc alt om în care să poţi avea mai multă încredere decât în Alick,

spuse ea, îmbrăţişând-o cu blândeţe.

După ce-şi trase neelegant nasul, Aura spuse, cu un tremur în voce:

— Nu, nici eu.

Laurel o mai strânse o dată, apoi îi dădu drumul, împingând-o uşurel spre dormitor.

— Du-te şi ia ceva pe tine.

Ascultătoare, Aura se îmbrăcă, intră să-i spună mamei sale ce urma să facă şi plecă.

Fiind o vizită de scurtă durată, copiii, doi băieţi şi o fetiţă de trei ani, fermecătoare şi plină de sine, numită Muriel, care era fina Aurei, fuseseră lăsaţi la Kerikeri. Apartamentul părea pustiu fără vocile lor, ca nişte ciripituri de păsărele, răsunând din toate camerele. După câteva minute de la sosire, Laurel plecă.

Era o zi superbă, albastră, verde şi aurie, atât de proaspătă şi limpede încât avea un gust ca al vinului pe limbă.

— Hai să ieşim pe terasă, propuse Aura. Cum e vremea la Kerikeri? Aici a fost groaznic, ploaie, ploaie şi iar ploaie, şi vânturi din toate punctele cardinale, dar mai ales de la sud şi vest, şi un frig de crăpau pietrele.

Soarele o învăluia într-un val de căldură. Continuând să îndruge verzi şi uscate despre vreme, Aura se prăbuşi într-un fotoliu.

— În regulă, tânără Aura, o întrerupse calm Alick, ce te frământă?

Buzele îi tremurau. I-ar fi fost mult prea uşor să se arunce în braţele lui, aşa cum obişnuia la vârsta de şaisprezece ani, dar aceasta era o situaţie în care nici cel mai înţelegător dintre veri n-ar fi putut s-o

ajute. Ţinându-şi cu hotărâre faţa întoarsă în altă parte, clătină din cap.

— Uneori, continuă el, fără patimă, prinde bine să discuţi deschis cu un observator mai mult sau mai puţin imparţial.

Aura îi mărturisise atât de mult timp toate necazurile şi temerile ei, încât acesta devenise un obicei, de care încercase să se dezbare. Oare Flint avea dreptate? Luase năravul de a căuta mereu sprijinul altora?

— Haide, Aura, insistă Alick. Dă pe gură.

Se lăsă păgubaşă.

— Nu mă pot mărita cu Paul, spuse ea, cu voce plată.

Alick dădu din cap.

— Flint, aşa-i?

— Nu se vede? izbucni Aura.

Oare şi Paul şi-ar fi dat seama cine

era cauza?

— Pentru alţii, cred că nu, dar eu te cunosc de mai mult timp decât majoritatea oamenilor.

Aura îşi muşcă buzele, înfruntându-şi năvala lacrimilor. Vărul ei o aştepta tăcut, până îşi regăsi calmul îndeajuns ca să vorbească.

— Cel mai îngrozitor e că nu-l iubesc pe Flint. Vreau să spun – nu-l cunosc. Pe Paul îl iubesc, da, atât de mult, este tot ce-mi pot dori de la un bărbat şi nu suport gândul de a-l răni, dar…

Strânse pumnii, silindu-se să rostească pentru prima oară cuvintele fatale:

— …dar nu vreau să mă culc cu el.

— Iar cu Flint, vrei.

În glasul lui nu se simţea niciun reproş, însă Aura dădu din cap ruşinată,

şoptind:

— Da.

— O mai ţii minte pe Jenna? Când am cunoscut-o pe Laurel, eram logodit cu ea.

Aura uitase. Alick şi soţia lui formau o pereche atât de ideală, încât fata pe care o alesese el prima dată se estompase undeva în trecut.

— Jenna… repetă ea, după un moment. Da, mi-o amintesc. Era drăguţă, dar foarte tânără.

— Pe-atunci, era tot ceea ce credeam că mi-aş fi dorit. Dar, în clipa când am întâlnit-o pe Laurel, am ştiut că n-avea să meargă.

— Da, dar Laurel te iubea, spuse ea obosită. Îmi aduc aminte; s-a văzut clar, din primul moment. Flint nu mă iubeşte câtuşi de puţin. Mi-a spus-o limpede.

— Serios? Asta nu contează cu

adevărat. Ceea ce contează e că nu te poţi mărita cu Paul Meălpine, când simţi ceea ce simţi pentru Jansen.

Părea atât de simplu, enunţat de glasul calm al lui Alick. Aura dădu din cap a încuviinţare, înghiţind în sec.

— Ştiu.

— Şi ce-ai de gând?

Zdrobită, Aura oftă.

— Va trebui să-i spun lui Paul. E plecat în Samoa şi nu se întoace până marţi. Apoi, va veni rândul lui Natalie.

— Pe ea poţi s-o laşi în seama mea, spuse Alick, cinic.

Aura rămase cu capul plecat, frământându-şi pliurile fustei între degetele tremurătoare.

— Nu-i aşa de simplu, murmură ea. Paul i-a cumpărat mamei un apartament – o să se supere, o să fie foarte necăjită.

— Haide, Aura, doar ştii şi tu atâta lucru! Mama ta şi-a făcut singură viaţa praf. Nu e nevoie să-ţi baţi şi tu joc de viaţa ta, numai ca s-o ţii în puf.

— Paul o să sufere.

Fără pic de remuşcare, Alick replică:

— Şi Jenna a suferit când am rupt-o cu ea. Nu ştiu ce-o să se întâmple între tine şi Flint, indiferent dacă nu e decât o scuză, fiindcă ştii în adâncul inimii că ai greşi măritându-te cu Paul, dar problema e că nu vrei să te căsătoreşti cu el, şi gata.

Dinţii Aurei se înfipseră atât de adânc în carnea buzelor, încât simţi gustul de sânge.

— Dar vreau, se tângui ea.

— Zău? Atunci, ce-i toată aiureala asta?

— Of, la *dracu'!*

— Priveşte adevărul în faţă, Aura.

— Nu suport oamenii care-mi spun să privesc adevărul în faţă! strigă ea, bătând cu pumnul în braţul fotoliului.

— Parc-ar vorbi Natalie, nu tu. Nu va fi deloc amuzant, recunoscu el, făcând haz de necaz, dar Laurel şi cu mine te vom ajuta oricum putem.

Un moment, Aura fu ispitită să accepte.

— Ba nu, spuse ea totuşi, cu voce răguşită, singură m-am băgat în încurcătura asta, singură am s-o rezolv.

Soarele asfinţea, fumuriu şi dramatic, după un strat de nori, când Aura ajunse înapoi acasă, într-o stare de spirit mult mai stabilă. Din păcate, nu-i era dat s-o ţină mult.

Când intră pe uşă, mama ei sări în picioare, surprinsă, scăpând din mână o foaie de hârtie.

— O iau eu, spuse Aura, aplecându-se maşinal s-o ridice.

— Nu nu, nu-i nimic.

Vocea lui Natalie era şi mai suspectă decât iuţeala cu care smulse hârtia.

Aura, însă, recunoscuse antetul. Cu o voce severă, întrebă:

— Cât datorezi pe cartea de credit?

Mâna mamei sale tremura.

— Doar câteva mii, spuse ea, nesigură.

— Câteva mii?

Aura profită de stupoarea femeii pentru a-i smulge contul. Privi cifrele şi simţi cum i se ştergea culoarea din piele, lăsând-o îngheţată şi dezorientată.

— Aici nu-s doar câteva mii de dolari.

— Da, bine, cum crezi că m-am putut ţine pe picioare?

Natalie se înfuriase, tactica ei

obişnuită când era vorba de probleme băneşti.

„Urmează lacrimile”, îşi spuse Aura, înfruntându-şi senzaţia stranie a ruperii de realitate.

Evident, ochii mamei sale se înceţoşară delicat.

— Nu face nimic, spuse ea, pe un ton împăciuitor. Voi putea plăti imediat ce te măriţi.

— Cum adică?

Vocea Aurei era spartă, cu emoţia atât de strict înfrânată încât suna aspru.

— Păi, când mă mut în noua locuinţă, o voi putea vinde pe asta şi-am să plătesc nota.

Aura se aşeză, ţeapănă, în timp ce se chinuia să absoarbă noua lovitură.

Dacă nu se mărita cu Paul, nici ea şi nici mama ei nu mai aveau vreo şansă de a

achita datoriile.

Cu voce surdă, întrebă:

— Pe ce naiba i-ai cheltuit?

— După moartea lui Lionel, am rămas cu datorii – de vreun an refuza să-mi mai dea bani. A trebuit să plătesc înmormântarea, şi pe urmă… a trebuit să-mi fac o rochie pentru nuntă. Doar nu pot lua pe mine orice vechitură, nu…? gesticulă vag Natalie, înainte de a începe să plângă de-a binelea.

— E-n regulă, o linişti Aura, fără intonaţie. Nu plânge. O să ne descurcăm noi.

— Sigur c-o să ne descurcăm, confirmă Natalie, tamponându-şi ochii cu o batistă mică de dantelă. Întinse mâna după factură şi-şi petrecu restul serii ignorând-o cu hotărâre, ca şi pe fiica ei.

Aura era sfâşiată de un tumult

interior pe care nu i-l putea dezvălui mamei sale. Inactivitatea îi făcea nervii ferfeniţă – căci, desigur, nu putea face nimic până nu vorbea cu Paul. Incapabilă să mai adoarmă în noaptea aceea, întâmpină cu resemnare începutul săptămânii. De-a lungul tuturor greutăţilor prin care trecuse, se ţinuse cu îndârjire de granatele bunicii sale, dar acum trebuia să renunţe la ele. Şi cu toate că erau cele mai rare şi mai scumpe pietre preţioase verzi, n-aveau să-i aducă nici pe departe suma datorată de Natalie.

O vizită la firma de bijutieri care-i vânduse bunicului ei granatele, cu atâţia ani în urmă, îi confirmă temerile. Cu ochii uscaţi, le înmânã, primi cecul şi îl transferă în contul cărţii de credit a lui Natalie.

În drum spre casă, stătu prăbuşită pe

un scaun din autobuz, încercând să găsească soluţii pentru a obţine şi restul de bani. Instalaţia ei de computer nu valora mult, dar ar fi ajutat-o să mai câştige timp. Trebuia să ipotecheze apartamentul. „Mai bine să mă asigur”, îşi spuse ea abătută, „că mama nu mi-a luat-oînainte ”.

Când ajunse acasă, o găsi pe Natalie uitându-se la un morman de cadouri care fuseseră aduse de un curier. O privi pieziş pe Aura, după care spuse grăbită:

— A, bine că te-ai întors la timp.

— La timp pentru ce?

Mama ei râse.

— Păi, la timp ca să le duci pe astea acasă la Paul.

— Le duc mai târziu, răspunse vag Aura. Mâine.

— Of, du-le acum. Ştii bine că încarcă

prea mult chichineaţa asta. Ia un taxi, ca o fată ascultătoare, şi du de-aici toată grămada. Am văzut cumva încă un aviz de colet în cutia poştală?

— Da.

— Atunci fă bine şi ridică-l, da?

Aura n-avea cum să care toate cutiile până la cea mai apropiată staţie de autobuz. Ce naiba, îşi spuse ea, amorţită. Mai avea doar atâţia bani cât să plătească taxiul. Comandă unul prin telefon şi, când sosi, îngrămădi cadourile înăuntru şi ceru s-o ducă la oficiul poştal. Luă pachetul şi îl puse în maşină, când deodată îi veni o idee.

— Stai o clipă, spuse ea, şi se repezi spre cabina telefonică. Formă numărul lui Paul, apoi rămase cu degetele albite de încordare, aşteptând să răspundă cineva.

Nu răspunse nimeni, ceea ce

însemna că Flint nu era acasă. Bineînţeles, se afla la serviciu. Dacă îi mai rămăsese o brumă de bun simţ, îşi spuse ea cu înverşunare, în timp ce revenea în taxi şi dădea adresa lui Paul, se mutase înapoi în propriul lui apartament.

Dar prezenţa lui era întipărită prin toată casa. Ziarul de dimineaţă stătea împăturit pe o masă, o cană de cafea clătită se usca pe bufet, cu gura în jos, iar o cravată de mătase care nu era a lui Paul stătea perecută pe spătarul canapelei.

Simţi un gol în stomac. Cu gura strânsă într-o linie subţire, duse pachetele în camera de oaspeţi, rezervată pentru cadouri.

După ce le puse bine, contemplă un moment toate cutiile. Printre ele se găseau câteva obiecte fermecătoare, alese cu grijă şi drag, lucruri pe care abia

aşteptase să le vadă în casa ei. Dintr-odată, lacrimile începură să-i ardă ochii, insuportabil de usturător.

Aproape ajunsese la uşă, când aceasta se deschise. Sângele i se scurse din obraji, când intră silueta înaltă a lui Flint.

Amuţită, se opri brusc. Ochii lui îi sfredeliră chipul palid, se opriră un moment, tulburător, asupra gurii, apoi reveniră spre privirea ei copleşită.

— Arăţi ca moartea, observă el.

— Mulţumesc. Ce cauţi aici?

Aproape absent, Flint răspunse:

— Mă pregătesc să mă mut înapoi la mine.

Aura îşi muşcă buza. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât bâigui:

— Am pus nişte daruri de nuntă în… în cameră.

Gura lui Flint se înăspri. După o clipă de liniște încordată, spuse sec:

— Înţeleg. Deci, lăcomia a învins integritatea. Dar poate că oricum nu aveai prea multă.

Pe sub şoc şi durere, se învăpăie un val de furie profundă, înviorătoare. Se pripea mult prea tare să tragă concluzii.

— Orice-aş face, nu te priveşte! se răsti ea. Vezi-ţi de treburile tale, bine?

— Spune-mi doar atât, plănuieşti să mergi până la capăt?

Aura înălţă capul, arogantă.

— Ţi-am mai spus ce am de gând să fac. Voi face ceea ce mă aranjează pe mine.

Flint scrâşni ceva printre dinţi, un mormăit pe care Aura se bucură că nu-l înţelegea, apoi mârâi:

— Ba pe dracu'! Ce te-a apucat? Ţi-a

cântat Natalie o poveste tristă despre cât de greu e să fii sărac, poate? Sau ai ajuns la concluzia că, de-a lungul secolelor, atâtea femei au strâns din dinţi şi şi-au numărat în minte banii ori de câte ori le atingeau bărbaţii lor, încât trebuie să fie destul de uşor?

— Mi se face greaţă când te-aud, replică ea cu o voce de gheaţă, răsucindu-se să pornească spre uşă.

O apucă de braţ.

— Asta-i nimic pe lângă ce simt eu, Aura…

— Dă-mi drumul!

Flint îşi folosi forţa. Nu atâta cât s-o doară, dar mai mult decât suficient pentru a o trage inexorabil spre el.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, laşule, îi ordonă Aura, împietrită.

Ochii lui se îngustaseră ca două fante

aurii, dar la auzul acestor cuvinte se deschiseră, ca două guri de iad.

— Curios că foloseşti cuvântul ăsta, replică el agresiv, răsfirându-i cu respiraţia şuviţele de păr de pe frunte. Eşti o javră mincinoasă şi escroacă, o curviştină fără scrupule care a pus ochii pe marea şansă, şi mai ai obraz să mă faci pe mine…

Atinsă, oricât de furioasă era, Aura se răsti:

— Şi cu toate astea, mă doreşti! Deci, ce spune asta despre tine, Flint?

— Că sunt un prost, răspunse el, abia mişcându-şi buzele. Ridică mâna liberă şi-şi plimbă degetul prelung dintr-o parte în alta a maxilarului ei, ridicându-i faţa pentru a-i susţine privirea nemiloasă.

Parcă ar fi împuns-o cu un fier înroşit; un şoc electric violent o pârjoli

prin toată fiinţa. Aura încercă să se smulgă, dar mâna lui pe braţ o ţinea în loc. Ceva hidos şi brutal se mişca în adâncurile scânteietoare dinapoia acelor gene dese şi drepte.

— Da, continuă Flint, cuprinzându-i bărbia, cu un gest mângâietor spre ureche, pentru a se juca uşurel cu lobul mic şi sensibil.

Aurei i se opri respiraţia în gât. Niciodată nu se gândise la ureche ca la o zonă erogenă, nu-şi dăduse seama că-i putea propaga mesaje erotice atât de intense prin tot trupul. Stătea cu ochii larg deschişi, tulburaţi, în timp ce micile mângâieri îi mistuiau toate inhibiţiile şi lanţurile fragile ale onoarei.

— Uluitor aer de inocenţă mai ai, de parcă tot ce facem ar fi proaspăt şi nou pentru tine, comentă el încet, privind-o cu

un zâmbet rece care abia dacă-i arcuia gura aspră. Te surprinde că-ţi plac mângâierile unui bărbat, Aura? Niciun altul nu te-a mai pus aşa pe jăratic?

Gâtlejul i se uscase; n-ar fi putut vorbi nici chiar dacă-şi găsea cuvintele. Degetul lui înantă, se strecură în adâncurile sensibile ale urechii, făcând-o să se înfioare, să-l implore mut să înceteze, s-o lase în pace.

— Mă întreb de ce, continuă Flint, cu glasul său voalat. Oare fiindcă îi alegi pentru bani?

Încercând să se ascundă de vraja electrizantă a privirii lui, să se elibereze din letargia care-i înmuia oasele, topind-o toată la atingerea lui, Aura îşi închise pleoapele îngreunate.

Brusc, Flint îi dădu drumul.

— Vrei să i-o spun eu?

Un moment, fu ispitită să accepte, dar aproape imediat clătină din cap. Nu putea alege calea laşităţii.

— Să-i spui imediat ce ajunge acasă, ordonă el, uitându-se la ceas. De nu, am s-o fac eu în locul tău.

Aura îl privi cu uimire şi furie în suflet. O manipulase, încă o dată. Slavă Domnului că nu-l iubea, îşi spuse ea, sfidătoare. Dar, Doamne, când o atingea, trupul ei îşi cunoştea stăpânul.

În clipa următoare, din uşă se auzi glasul lui Paul:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Ruşinea o năpădi pe Aura în valuri reci ca gheaţa, făcând să-i fugă pământul de sub picioare. Întoarse capul spre uşă, cu gura căscată de stupoare, obrajii împurpuraţi şi ochii tulburi dând-o de gol.

Nu găsi niciun răspuns, nu avea

nimic de spus, nu putea decât să se holbeze la omul acela despre care nici măcar nu ştiuse vreodată că exista. Paul al ei cel blând dispăruse, iar în locul lui stătea un străin cu chipul crunt.

Ştia, îşi spuse ea, cuprinsă de panică, dându-şi seama că o văzuse în braţele lui Flint.

— Tu ce crezi? întrebă acesta aspru, privindu-şi prietenul cu o răceală speculativă.

— Se pare că ar fi fost cazul să-mi protejez interesele.

Glasul plăcut al lui Paul era îngheţat.

— De când aţi început?

— N-am început nimic, răspunse repede Aura, dar expresia şi tonul o dădeau de gol.

— Nu mă minţi, spuse el, plictisit. Pentru numele lui Dumnezeu, Aura, nu

minţi! Ceea ce-am văzut acum o clipă nu era…

Închise ochii o secundă, apoi îşi impuse să-i deschidă din nou. Se uita numai la ea, nu şi la bărbatul care stătea alături, cu răbdarea atentă, încordată, a unui tigru gata să se repeadă.

— Nu e vorba de ceea ce-a spus Flint, nici de felul cum te-a atins, ci despre… De când durează?

Aura trase adânc aer în piept, cu ochii umplându-i-se de lacrimi zadarnice, în timp ce-i studiau chipul drag.

— De când am văzut-o prima oară, răspunse Flint, implacabil.

— Nu, şopti fără speranţă Aura.

Flint o privi cu dispreţ.

— Ba da.

— V-aţi culcat împreună?

Întrebarea fusese rostită rapid şi fără

intonaţie. Aura îl privi pe bărbatul cu care încă mai era logodită şi-i văzu pumnii încleştându-se.

— Nu! îi izbucni ei răspunsul de pe buze, dar glasul abraziv al lui Flint i-l acoperi.

— Tu ce crezi? întrebă el din nou. De astă dată, în întrebare se simţea o notă de insolenţă, ca şi cum ar fi vrut să-l provoace pe Paul.

Furia, şi o înverşunare acidă, întunecară chipul lui Paul.

— Nu laşi niciodată prietenia să-ţi stea în calea spre o femeie pe care o doreşti, aşa e, Flint? spuse el, cu albeaţa din jurul buzelor contrazicându-i calmul aparent. Ieşiţi afară, amândoi!

— Paul…

Semnalul imperativ al unui pager o întrerupse, dar Aura abia îl auzi. Când îi

rosti din nou numele, Paul nici măcar n-o privi, repetând doar, indiferent:

— Ieşiţi afară.

În mod uluitor, Flint întinse mâna şi ridică receptorul telefonului, începând să formeze un număr. La fel de surprinzător, Paul nu încercă să-l oprească.

Aura se întoarse, cu toate visele spulberându-i-se pe podeaua din faţa ei. Sunetul vocii lui Flint lătrând ordine în receptor fu ultimul lucru pe care-l mai auzi, în timp ce închidea uşa în urma ei şi ieşea, luându-şi adio de la viaţa fericită la care jinduise atât de mult, într-un întuneric friguros nici pe departe la fel de negru ca pustietatea din inima ei.

Ploua, dar nu observă, hotărâtă numai să ajungă la adăpostul casei ei. Nu se gândea la scena prin care trecuse; dacă începea, nu s-ar mai fi putut controla şi ar

fi fost prea umilitor să parcurgă cei cinci kilometri până acasă plângând.

În cele din urmă, asta făcu, ploaia amestecându-se cu lacrimile şi spălându-i-le într-un torent rece. Noroc că Natalie nu era de faţă. Încă ofensată, se hotărâse să ia cina cu nişte prieteni, la mică distanţă de oraş; dacă vremea se înrăutăţea, intenţiona să rămână acolo peste noapte. Aura se ruga s-o facă.

După ce făcu un duş şi luă pe ea o pereche de blugi vechi şi un pulover, se aşeză cu carneţelul în faţa ei şi începu să le telefoneze metodic tuturor invitaţilor, tuturor firmelor, pentru a anunţa că nunta se contramandase.

Peste două ore, închise telefonul, obosită, având senzaţia că fusese bătută cu băţul. Lacrimile îi şiroiau pe obraji; lăsându-şi capul în piept, începu să plângă

pentru toate cele la care renunţase din cauza legăturii cu un bărbat care n-o iubea, un bărbat pe care nu-l iubea.

Ciocănitul în uşă o făcu să încremenească de groază; nu putea lăsa pe nimeni s-o vadă, în halul în care era. Pe când încerca să-şi stăpânească suspinele ce încercau să izbucnească, se ghemui în fotoliu ca o sălbăticiune încolţită.

— Ştiu că eşti acasă, se auzi glasul lui Flint, poruncitor şi repezit. Deschide-mi, Aura!

O mică flacără de speranţă, pâlpâind în vântul incertitudinii, se trezi la viaţă într-însa. Ştergându-se la ochi, merse să deschidă uşa.

Era înalt, plin de viaţă, încordat pradă unei tensiuni greu de definit, cu stropi de ploaie sclipind pe conturul aspru al feţei şi în părul brunet. Mâna pe care

Aura şi-o ţinea peste inimă se încleştă strâns, când îşi îngădui să-şi amintească valul de dorinţă dulce ca mierea pe care i-o trezea atingerea lui.

— Plângi?

Privirea îi coborî dinspre ochii ei înroşiţi către buzele tremurătoare. O emoţie rapid ascunsă îi întunecă adâncurile de aur dinapoia genelor.

— Îţi pierzi vremea. În niciun caz nu pare să-ţi folosească la ceva.

— Eşti prea bun, replică ea, înghiţind în sec, pentru a vorbi cu o voce mai sigură. Ce doreşti?

— Vreau să-mi promiţi că, orice s-ar întâmpla, chiar dacă te roagă el, n-ai să te întâlneşti cu Paul de una singură.

Capitolul 6

Aura îl privi tăcută, în timp ce firava licărire de speranţă se stingea.

Nervos, Flint adăugă:

— N-a reacţionat prea bine la toată situaţia asta.

— Şi te aşteptai s-o facă? îl întrebă ea, cu o ostilitate adresată propriei sale nechibzuinţe.

— Nu asta contează. Nu trebuie să-l mai vezi decât împreună cu Natalie sau altcineva, ai înţeles?

Aura deschise gura pentru a-l trimite la toţi dracii, când pagerul piui din nou. Flint mormăi o înjurătură, apoi întrebă:

— Pot da un telefon de la tine?

— Da, desigur.

Nu că ar mai fi avut de ce să-i dea permisiunea; ajunsese deja la jumătatea camerei.

Convseraţia fu scurtă. Flint spuse doar atât:

— Da…Da…Da. Bine, ai grijă numai să nu se-apropie nimeni, că de nu, vor avea de-a face cu mine…De unde naiba să ştiu, tu eşti acolo! Du-i cu preşul cât poţi, până ajung.

Şi închise.

— Trebuie să plec, spuse el, întorcându-se pentru a-i privi ochii uimiţi. Mă duc direct la aeroport. Aura, promite-mi doar, te rog.

— Bine, îţi promit. Unde pleci?

O învălmăşeală de emoţii îi alunga din voce orice expresie. Trecerea peste acceptarea posomorâtă a plecării lui părea un neaşteptat semn rău prevestitor.

Trăsăturile lui Flint se contractară.

— N-are importanţă.

Presimţirea se transforma în frică. Îl

privea cu ochi care absorbeau totul, trăsăturile frapante, conturul arogant al gurii, cicatricea, ca o mărturie mută a unei situaţii din care nu putuse ieşi nevătămat. Deşi faptul că supravieţuise însemna, probabil, că până la urmă o rezolvase cu succes.

— Să ai grijă, spuse ea, abia reuşind să articuleze cuvintele.

Flint ezită, apoi se întoarse spre ea şi o sărută de parcă ar fi fost tot ceea ce-şi dorise în viaţa lui, ca şi cum ar fi fost hămesit după ea şi n-ar fi avut nicio altă ocazie s-o mai sărute.

Aura se lăsă complet în voia lui, potrivindu-se pe formele suple ale trupului masiv şi robust.

— La revedere, spuse el cu glas răguşit şi plecă, îndepărtându-se prin ploaie spre o maşină albastră lungă care îl

aştepta. Imediat ce portiera se închise în urma lui, autovehiculul porni, pentru a se pierde în înserarea ce se lăsa.

Aura se duse la bucătărie şi puse ibricul pe foc, cu gesturi automate. Când termină de făcut ceaiul, se aşeză, încercând să se gândească la un plan.

Dar mintea îi tot revenea la scena din apartamentul lui Paul. Ce ciudat, că apăruse tocmai în acel moment, când era vorba să vină abia a doua zi. Ciudăţenia o îngrijora, până când o bănuială vagă dar sâcâitoare, din fragmente şi crâmpeie de informaţii pe care i le reaminteau nişte mecanisme abia înţelese, se consolidă în convingerea că Flint ştiuse de revenirea lui Paul mai devreme. De-asta sosise şi el. Nu ca să-şi ia lucrurile şi să se întoarcă la el acasă; nu, venise anume pentru a forţa situaţia.

De unde ştiuse că urma să fie şi ea acolo?

Nimic mai simplu. Natalie, bineînţeles. Aproape că o împinsese pe uşă afară, cu pachetele alea. Ce poveste născocise Flint, pentru a o convinge să ia măsuri ca Aura să ajungă acolo la o anumită oră?

În apartament, Flint se uitase la ceas ca şi cum s-ar fi întrebat cât timp avea să mai întârzie Paul.

Da, era tipic pentru Flint. Se obişnuise să fie stăpân pe situaţie, omul care lua lucrurile sub control şi le rezolva. Îi stătea în fire să aranjeze o asemenea confruntare.

Odată cu această convingere, o cuprinse o furie dură şi rece, înlăturându-i disperarea surdă. Bându-şi ceaiul, începu să întocmească liste. Dacă avea o

ocupaţie, îşi putea ţine la distanţă câteva zile durerea şi remuşcările, deşi în cele din urmă trebuia să le facă faţă şi acestora.

Dar mâinile îi tremurau uşor şi avea pielea rece, umedă.

— Din cauza frigului, spuse ea cu voce tare, ridicându-se.

Penuria de curent electric o determinase să folosească radiatorul cât mai puţin posibil şi, de cele mai multe ori, nu-l băga în priză decât după ce se înnopta, dar norii negri erau împinşi pe cer de un vânt puternic dinspre sud-vest, iar temperatura scăzuse.

Doamne, îşi zise ea istovită, n-avea să se mai sfârşească niciodată iarna aceea?

Zilele următoare fură iadul pe pământ.

În primul rând, trebuia s-o suporte pe Natalie, care turuia întruna, plângând şi acuzând-o furioasă că-i ruinase viaţa. Întrebările, care degeneraseră rapid într-un meci de răcnete, dezvăluiseră că mama ei, aşa cum se temuse Aura, ipotecase într-adevăr casă, pentru a răscumpăra o parte din mobila ei veche pentru noul apartament. Cu o splendidă desconsiderare faţă de valoarea reală, luase legătura cu noii proprietari şi le oferise oricât cereau pentru a-i convinge să vândă.

Mobila mai avea de aşteptat; organizarea vânzării cerea timp şi eforturi pe care Aura nu şi le putea permite şi, întrucât trebuia să se facă la licitaţie, nu venea niciun ban care s-o ajute la achitarea ipotecii.

Astfel stând lucrurile, agentul cu care

trata îi spuse că nu avea şanse să obţină mult peste jumătate din suma pe care o plătise mama ei. Natalie nu-i era de niciun ajutor; se retrase din nou în pat, refuzând să mănânce sau să se scoale.

Tot ceea ce avea de făcut pentru a contramanda nunta o extenua. Alick şi Laurel o ajutau, dar Aura insista să suporte ea însăşi greul eforturilor.

— Vrei să te pedepseşti singură, observă Laurel, perspicace.

Aura ridică din umeri.

— Mă mai scapă de gânduri.

Nu primise nicio veste de la Paul, cu excepţia unui mesaj impersonal prin care o informa că inelul de logodnă ajunsese cu bine. Mama lui îi dădu un singur telefon, vorbindu-i înţepată. Laurel, binecuvântată să fie, se întâlnise cu doamna Meălpine şi se înţeleseseră să se ocupe ea de

cadourile primite din partea familiei lor.

— Paul ce face? o întrebă Aura, nesigură, pe mama lui.

— E distrus. Ce te aşteptai să facă?

Aura ştiuse dintotdeauna că doamna Meălpine n-o simpatiza, dar fu şocată de veninul ce se simţea în cuvintele ei tăioase.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Fii sigură c-o să-ţi pară, când îţi vei da seama ce-ai făcut. La fel cum şi eu sunt sigură că Paul îşi va băga minţile-n cap şi-o să-nţeleagă cât de dezastruoasă ar fi fost o căsnicie între voi doi.

— Nu mă îndoiesc că-şi va da seama, spuse încet Aura, moment în care amândoi îmi veţi fi, poate, cât de cât recunoscători. La urma urmei, desfacerea unei logodne e destul de neplăcută, dar nici nu se compară cu o căsnicie destrămată. La

revedere, doamnă Meălpine. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine.

Şi Jessica o ajuta mult, ori de câte ori putea să scape de la agenţie. Ea fu aceea care îi spuse Aurei că Paul plecase în străinătate.

— La vânătoare în Africa, presupun, comentă Aura, sarcastică.

Putea fi sigură că orice bărbat dădea bir cu fugiţii, lăsând femeile să rezolve totul.

Jessica nu prinse aluzia.

— Nu, s-a dus la alpinism, în Nepal, aşa i-a spus doamna Meălpine mamei mele. Parcă-l şi văd pe Paul căţărându-se pe munte, oarecum, ce zici? Printre gheţari, trebuie să se simtă la largul lui. Tu cum o mai duci?

La fel ca toţi ceilalţi, Jessica ardea de

curiozitate să afle cine rupsese logodna şi de ce, dar, tot ca toţi ceilalţi, n-o întreba direct.

— Bine, minţi Aura, aşezându-se frântă pe canapea.

Zilele treceau, fără nicio veste de la Flint. Nu că s-ar fi aşteptat s-o caute, dar acea confirmare indiferentă a cât de puţin însemna pentru el o durea.

Se îndreptă de spate.

— Am făcut tot ceea ce era de făcut. Sper. Acum, nu mai vreau decât să mă târăsc undeva şi să mor.

— În niciun caz tu, eşti prea plină de viaţă pentru aşa ceva. Mama ta ce face?

Aura aruncă o privire terorizată spre uşa dormitorului.

— Nu prea bine, recunoscu ea.

Jessica se strâmbă, apoi o întrebă:

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Să-mi găsesc o slujbă.

— Ce anume?

Ridică din umeri.

— Orice, numai să câştig cât mai mulţi bani.

Spre groaza ei, lacrimile pe care şi le putuse stăpâni până atunci îi podidiră ochii. Îşi trase nasul, dar nu se potoliră.

— Acum ce-a mai făcut? întrebă Jessica indignată, îmbrăţişând-o strâns, în timp ce-i îndesa în mână un ghemotoc de şerveţele.

În cât mai puţine cuvinte posibil, Aura îi explică.

Copleşită, Jessica murmură:

— Granatele străbunicii tale? O, Aura…

— Da, dar n-au fost de ajuns. Nici pe departe.

— Deci ai nevoie de bani – şi cât mai

repede. Nu poţi lua cu împrumut, garantând cu contravaloarea locuinţei? Doar temporar? Pentru că programul ăla software la care lucrezi îţi va aduce o avere, când îl termini.

— Dacă-l mai termin. A trebuit să-mi vând şi computerul. Şi casa nu-mi foloseşte la nimic. E ipotecată.

Jessica o privi cu oroare.

— Cum o s-o achite?

— Nu poate.

Aura trase aer în piept, tremurător, apoi făcu un efort să vorbească mai ferm:

— Şi nici eu nu pot. Dacă aş obţine o perioadă de două, trei luni fără întrerupere, aş putea termina programul de cercetare în marketing. Desigur, ar trebui să închiriez un computer.

— Şi, evident, nu poţi nici să obţii trei luni neîntrerupte.

— Nu, şi chiar dacă aş putea, nu mi-ar aduce banii în mână imediat, iar eu de aşa ceva am nevoie, Jess. Fiindcă, dacă nu fac rost de ei, nu pot plăti dobânda, necum vreo rată din împrumut. Şi ştii ce înseamnă asta. Casa se va vinde trecându-se peste voinţa noastră.

Jessica pufni.

— Chiar dacă obţii nişte bani sau o slujbă, cum rămâne cu mama ta? O să facă faţă, sau îţi vei ipoteca propria viaţă ca s-o scapi mereu pe cauţiune, la nesfârşit?

Gura Aurei se crispă.

— Nu-i va rămâne decât să se-nveţe să trăiască din ce câştigă. Ce naiba, Jess, nu se poate spune că ar fi săracă-lipită. Are un mic venit – nenorocitul de Lionel nu şi-a putut băga labele alea lipicioase şi-n contul ei personal. Bunicul meu l-a asigurat prea bine. Singurul motiv pentru

care l-a tocat pe al meu a fost fiindcă ea şi tata erau mandatari, iar Natalie i-a predat lui Lionel toate drepturile, când s-a măritat cu el. Ar trebui să se descurce!

— Da, dar până acum n-a trebuit niciodată să ţină socoteala cât cheltuieşte.

— Of, lua-l-ar dracu' şi pe bunicu-meu!

— Nu poţi da toată vina numai pe el, îi atrase atenţia Jessica, a cărei exasperare încerca să învingă imboldul de a fi dreaptă. Poate că a învăţat-o rău, dar a avut şi ea la dispoziţie nişte ani în care să se maturizeze. Nu era *obligată* să-i dea lui Lionel pe mână tot ce vă aparţinea amândorura. Putea să se mai intereseze şi ea cât de cât de propriile ei afaceri.

Aura oftă, după care îşi masă fruntea, încruntându-se.

— Ştiu. N-are decât să înveţe cum să

facă faţă vieţii.

Jessica o privi atentă.

— Ar cam fi timpul. Prea mult timp ai făcut-o pe sora de caritate. Ascultă, poate reuşesc să te ajut şi eu cu ceva. Nu-ţi promit nimic…

— Sunt prea scundă ca să fiu model, o întrerupse Aura, suflându-şi cu vigoare nasul, ceea ce o făcu să se simtă, în chip ciudat, mai bine.

— Da, dar ai nişte picioare, o faţă şi mâini fabuloase, o piele şi un păr minunat, aşa că ar trebui să te descurci onorabil, iar Dumnezeu e martor că eşti perfect fotogenică. Mai ţii minte, în fotografiile de la şcoală noi, celelalte, arătam toate ca nişte ciume, dar tu erai întotdeauna superbă. Tuturor ne venea rău. Întâmplător, există o mare firmă de cosmetice care se pregăteşte să se lanseze

pe piaţa din Pacific şi au nevoie de un model local, cineva de-aici sau din Australia, dar să fie o femeie cu înfăţişare exotică, potrivită şi pentru piaţa din Asia.

— Nu ştiu să pozez.

— Hai lasă-mă, cum să nu ştii? Nu trebuie decât să se trambalezi de colo-colo arătând cât mai strălucitor, iar tu pe-asta o faci din instinct. Vei da lovitura, cu siguranţă, dacă trag concluzia că de tine au nevoie. Sunt destul de pedanţi, dar tu arăţi interesant şi eşti nouă, amănunt la care ţin destul de mult, şi e clar că le-ai face reclamă bună produselor. Ai ochii ăştia minunaţi, doi obraji perfecţi şi o gură care parc-ar fi fost făcută anume pentru publicitatea la rujuri.

— Jess, ştiu că ai intenţii bune, dar…

— Încă nu spune nu. Ascultă, n-o să dureze prea mult timp. Vei munci pe

brânci şase luni sau cam aşa ceva, pe tot litoralul Pacificului, dar pe urmă totul va fi gata. La anul, ţi-ai putea trimite C.V.-ul în lume, ca să cauţi o slujbă ca lumea. Asta te-ar ajuta să pleci din Noua Zeelandă până mai trece căldura şi, cu siguranţă, ţi-ar redresa balanţa financiară.

Părea seducător, dar Aura încă nu putea lua nicio hotărâre. Răspunse vag:

— Mai văd eu.

— Tu ai nevoie, declară cu fermitate Jessica, de o recreere.

Aura zâmbi sardonic.

— Mi-e teamă că n-avem nicio şansă.

Dar, în aceeaşi seară, veniră Laurel şi Alick, oferindu-i tocmai acest lucru: să stea cât voia ea de mult la Kerikeri, sau oriunde dorea.

Aura zâmbi. Devenise foarte pricepută să-şi ascundă emoţiile sub o

mască.

— Sunteţi prea buni, spuse ea, dar v-aţi supăra foarte tare dacă vă refuz? Cinstit vă spun, nu sunt într-o dispoziţie foarte sociabilă, în momentul de faţă.

Alick dădu să răspundă ceva, dar Laurel interveni categorică:

— Sigur că înţelegem, dar tu, Natalie, îi dai voie să vină, nu-i aşa? De mult n-a mai trecut pe-acolo şi are mare nevoie să mai schimbe peisajul.

Natalie oftă, plânse puţintel şi, fără s-o privească spre Aura, confirmă că o scurtă vacanţă era exact lucrul de care avea nevoie, deşi evident că adora tropicele în perioada aceea a anului, iar preţurile din Fiji erau atât de scăzute momentan…

Când nici Laurel şi nici Alick nu reacţionară faţă de această tentativă

sfruntată de manipulare, abandonă cu eleganţă.

Aura avu senzaţia că i se luase o piatră de pe inimă. Când Laurel şi Alick plecară, îi îmbrăţişă pe amândoi, mulţumindu-le în şoaptă.

— Nu e prea târziu ca să te răzgândeşti, spuse Alick, răspunzându-i la îmbrăţişare. Am dori mult să vii, iar copiii o adoră pe verişoara lor Aura.

Aura clătină din cap

— Şi eu îi ador, dar… nu acum.

Ora zece a dimineţii următoare o găsi făcându-le cu mâna, în timp ce plecau cu maşina cea încăpătoare a lui Alick. În timp ce se întorcea spre casă, simţi un miros slab, dulceag. Era o mică narcisă aurie, în formă de jupon miniatural, înflorită în stratul pe care-l plivise de buruieni cu doar două săptămâni în urmă. Cu două

săptămâni în urmă, când crezuse că urma să devină soţia lui Paul.

Poate că era un mic semn, o promisiune că, oricât de mohorâte îi erau zilele, speranţa nu pierea niciodată.

Dar, în zilele care urmară, speranţa ei păru să intre într-o dezorientare totală. Îi era dor de Paul. Un dor alarmant, dor de temperamentul lui plăcut, de umorul lui, de consideraţia fără greş. Însă îi lipsea şi Flint, stârnindu-i o jinduire ce-o rodea până-n măduva oaselor, o dorinţă aproape fizică în intensitatea ei, care-i nuanţa zilele şi-i întuneca nopţile cu o omniprezentă durere a singurătăţii.

Nu-l iubea, nu aşa cum îl iubea pe Paul, dar o parte din ea îi ducea dorul.

Poftă. Un cuvânt hidos, desemnând o emoţie hâdă – dacă se putea numi emoţie. Îl dorea pe Flint, tânjea după plăcerile

senzuale pe care i le putea dărui el şi se dispreţuia pe sine însăşi pentru această obsesie, fiindcă nu-l plăcea. Îi putea respecta puterea, îi recunoştea calităţile, îi admira intelectul rece şi aspru, dar omul însuşi nu însemna nimic pentru ea.

În ziua când ar fi trebuit să aibă loc nunta, rămase acasă. Jessica încercă s-o convingă să vină în weekend la ea şi Sam, dar Aura refuză, la fel cum refuzase şi rugăminţile lui Laurel, la telefon, de a merge la Kerikeri. Golindu-şi cu deliberare mintea de orice gânduri, îşi văzu de activităţile gospodăreşti sfâşiată de regrete, remuşcări şi dezgust de sine.

În timpul acelui weekend, luă hotărârea de a acorda o şansă planului propus de Jessica. Încântată, Jessica se apucă imediat de treabă; îi dădu adresa unui fotograf şi i-o prezentă partenerei

sale, o femeie alarmant de frumoasă, de vreo treizeci şi cinci de ani, pe care Aura o mai întâlnise de câteva ori.

Aceasta păru să fie de acord. La opt zile după ce-şi înaintase portofoliul, Aura îl sună pe Alick ca să-i ceară numele avocatului său.

— De ce ai nevoie de un avocat? o întrebă el, după ce i-l comunică.

— Tu vezi-ţi de treburile tale, răspunse maşinal Aura.

— Faci parte şi tu dintre ele, de vreo douăzeci de ani.

Aura îşi regretă imediat cuvintele.

— Iartă-mă.

Când termină cu explicaţiile, îl auzi murmurând:

— Hm. Eşti sigură că vrei s-o faci? Îţi pot împrumuta eu banii de care ai nevoie, să ştii.

— Ştiu, dar e timpul să nu mă mai bazez pe tine.

— Mă rog, nu-ţi lăsa mândria să stea în calea raţiunii. Apropo, Natalie a venit pe-aici în prospectare şi, dacă nu cumva am înţeles eu greşit, îşi face planuri de viitor.

— Un bărbat, presupun, comentă sec Aura, pentru a-şi ascunde nota de speranţă din voce.

Alick râse.

— Da, un canadian drăguţ şi bogat, care o găseşte minunată.

O, numai de s-ar fi adeverit! Cu un sentiment de vinovăţie, Aura spuse:

— Sper că ştie ce face.

— Cred că ştie. Nu te îngrijora pentru el, Aura, şi nici pentru ea. O să cadă în picioare şi de data asta.

Dintr-odată, viaţa devenea mult mai

simplă şi incomparabil mai complicată. Compania şi agenţia începeau să-i ocupe tot programul. Se întâlnea cu directori, se obişnuia să fie privită şi discutată ca o marfă, participa la un curs de modeling şi descoperea că şedinţele fotografice presupuneau multă muncă şi plictiseală.

Cel puţin, nu mai trebuia să-şi facă griji pentru datoriile lui Natalie. Banii pe care îi primise ca avans le acoperiseră pe toate şi, urmând sfatul lui Alick de a nu-şi lăsa mândria să-i stea în drum, împrumută de la el suficient pentru a se ţine pe picioare până la următorul termen de plată.

Peste două luni, se afla în Caims, pozând pe fundalul unei piscine, sub un soare atât de strălucitor încât se bucura că-i fotografiau numai picioarele, nu şi faţa. Se realizau reclame foto pentru

loţiuni de hidratare a pielii şi protecţie contra soarelui şi treaba mergea bine, la fel ca întreaga campanie publicitară.

Încă se mai mira că ea, banala Aura Forsythe, arăta în fotografii ca o hurie. Iniţial, slujba fusese doar un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, dar acum era hotărâtă să se achite pentru sumele fabuloase care i se plăteau. La început, fusese îngrijorată dacă era sau nu în stare de acea meserie şi simţise o imensă uşurare când aflase că patronii erau încântaţi de fotografiile făcute până atunci.

Continua să găsească plicticoasă munca propriu-zisă, dar noroc că obiectivul aparatului îi transforma plictiseala într-o senzaţie de glorie extrem de seducătoare. Îi plăcea să călătorească şi agrea echipa cu care lucra.

Ar fi trebuit să fie fericită. Mai ales acolo, în nordul tropical al Australiei, un loc pe care dorise dintotdeauna să-l viziteze.

La sfârşitul primei zile de muncă, se odihnea câteva momente în holul răcoros al hotelului. Tocmai îşi rezemase capul de spătarul fotoliului din bambus alb, când îi auzi glasul:

— Mulţumesc, asta-i tot.

Avea halucinaţii auditive, desigur, dacă se putea spune astfel. Nu i se întâmpla pentru prima oară; de multe ori îl „văzuse” pe Flint, numai pentru a descoperi că respectivii bărbaţi nu semănau deloc cu el, decât la statură, constituţie şi coloraţie.

Din fericire pentru integritatea facultăţilor ei mintale, puţini oameni erau atât de înalţi ca Flint, sau aveau umerii la

fel de laţi că ai lui. Puţini aveau părul exact în acea nuanţă de castaniu la limita arămiului; puţini se mişcau cu graţia lui ucigătoare, plină de forţă reţinută, şi chiar mai puţini aveau aerul său autoritar-destins.

Aşa că deschise ochii, pentru a-şi dovedi sieşi că se înşela, şi îl văzu, predând cheia camerei la recepţie. Niciun alt bărbat nu avea un profil atât de impresionant, sau o cicatrice arcuită atât de sinistru pe obrazul bronzat. Îi domina pe toţi ceilalţi oameni din hol, reducându-i la insignifianţă, cu masculinitatea aspră abia atenuată de subţirimea costumului tropical pe care-l purta.

Aurei i se opri inima în loc. Nu mai respira, nu mai putea să se mişte; venise, o găsise!

Când Flint se întoarse, cutreierând

nepăsător holul cu privirea, Aura aproape că se frânse de durere, fiind clar că nu ştiuse despre prezenţa ei acolo. Un moment, în ochii lui aurii străfulgeră uimirea, până când îşi regăsi controlul şi privirea îi redeveni limpede şi de o adâncime insondabilă.

N-avea să se piardă cu firea, să se facă de râs. Avu nevoie de toată voinţa ei, până la ultima scânteie, pentru a-şi impune să dea din cap în semn de salut, întinzându-şi buzele într-un surâs, pe când Flint venea spre ea.

— Aura, spuse el, cu tonul la fel de stăpânit ca şi ochii.

Sunetul numelui ei pe buzele lui îi făcu mai multă plăcere decât o sută din complimentele aruncate de fotograf. Îşi înclină spre el chipul senin, calm. Cele două luni de expresii studiate în faţa

aparatului de fotografiat îi măreau mult încrederea în propria-i capacitate de a-şi ascunde gândurile.

— Bună, Flint. Ce faci în Caims?

— Treburi, răspunse el scurt, rămânând cu ochii aţintiţi asupra ei, pe sub pleoapele lăsate.

Pe alături trecu un grup de femei, pălăvrăgind vesele, cu privirile săgetând de la unul la altul, pentru a zăbovi asupra trăsăturilor lui impresionante. Aura fu nevoită să-şi învingă dorinţa de a le expedia cu câteva cuvinte usturătoare.

— S-a întâmplat vreo neregulă în activităţile de-aici ale firmei Robertson să se interesă ea indiferentă, întrebându-se dacă Flint îi percepea intensitatea emoţiei dinapoia cuvintelor.

— Da, dar acum e-n ordine, răspunse el, în timp ce se aşeza în faţa ei. Tu ce

faci?

Ridicând din umeri, îi spuse.

— Modeling? nu încercă Flint să-şi ascundă surpriza. Ai faţa potrivită, dar credeam că trebuie să fii înaltă de şase picioare şi cu o constituţie de ogar.

— Pozez pentru o linie de produse cosmetice. N-au nevoie decât de faţă, picioare şi piele, îi explică ea, într-o doară.

Flint îşi arcui sprâncenele.

— Şi-ţi place?

— E o pâine cinstită.

— Presupun că ai foarte mult talent, comentă el, pe un ton deloc lăudativ.

Zâmbetul ei de răspuns fu ironic.

— Mulţumesc, îi răspunse suav.

Nu se schimbase nimic. Continua s-o creadă doar ahtiată după bani, o oportunistă meschină, hotărâtă să pună mâna pe tot ce apuca. Fără îndoială,

considera modelingul un alt mod de a se vinde.

— Pentru cât timp te afli aici? o întrebă.

— Mai stau o zi. Tu?

— Plec mâine dimineaţă.

Surâse, iar ochii îi luciră, în timp ce-i studiau încet faţa.

— Ia cina cu mine, diseară, îi propuse el.

Evident, ar fi trebuit să refuze – şi, la fel de evident, nu refuză. Nu l-o fi iubit, nu aşa cum îl iubea pe Paul, dar în loc ca despărţirea s-o fi făcut să scadă, acea fascinaţie fizică stranie care îi cuprindea pe amândoi în mrejele ei nevăzute se întărise într-o vrăjitorie păgână. Îi simţea gustul pe limbă, o simţea pulsându-i prin toate celulele trupului.

— Ne întâlnim în bar, la şapte, mai

spuse Flint, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare fluentă.

Deşi era convinsă că era posibil să fi făcut cea mai mare greşeală din viaţa ei, Aura dădu din cap.

În cameră, se privi în oglindă şi oftă. Ochii-i erau strălucitori şi enormi pe faţă, cu pupilele dilatate sălbatic. Până şi buzele păreau să i se fi schimbat, sensibilizate şi tumefiate de poftă.

Învăţase mai multe moduri de a se farda, astfel încât să-şi accentueze dramatic calităţile fizice şi, după ce făcu un duş, le puse în aplicare, conturându-şi ochii cu o precizie subtilă şi colorându-şi atentă buzele. Îşi strânse părul în vârful capului, pentru a mai câştiga puţin în înălţime; luând o floare de frangipani din bolul unde pluteau pe apă, în baie, şi-o înfipse în cununa de şuviţe din creştet,

mulţumită că petalele satinate, cu gât auriu, contrastau expresiv cu sclipirile părului ei.

Alese o rochie simplă de exact aceeaşi culoare cu ochii ei, lăsându-i faldurile drapate larg să desăvârşească de la sine efectul. Când fu gata, îşi cercetă imaginea în oglindă. Arăta ca o cu totul altă femeie decât cea care fusese logodită cu Paul; arăta… strălucitor, îşi spuse ea, cu un uşor surâs. Aproape decadent.

Hotelul era mic, profitând elegant de avantajele poziţiei sale pe malul unei lagune tropicale, cu o mare parte din zona accesibilă publicului deschisă să primească aerul cald, înmiresmat. Înainte de a ajunge la ascensor, se opri şi privi prin ferestrele spaţioase spre grădina fermecătoare, plină cu palmieri. Pafrumuri necunoscute, senzuale, pluteau prin aerul

torid. În sufletul ei se învolbură emoţia, acută şi pătrunzătoare.

Nu era atât de naivă încât să creadă că ei doi aveau vreun viitor. Flint n-o iubea, la fel cum nici ea nu-l iubea. Dar amândoi erau stăpâni pe propriile lor hotărâri.

O aştepta în bar, însă tot acolo, din păcate, se aflau şi ceilalţi membri ai echipei cu care lucra ea. Îi făcură cu mâna; Aura zâmbi, răspunzându-le cu acelaşi gest, dar îşi continuă drumul drept spre Flint.

Ridicându-se în picioare, Flint o privi cu ochii îngustaţi, fără să zâmbească.

— Vrei să mergem la prietenii tăi? o întrebă.

— Dacă doreşti să-i cunoşti, n-am nimic împotrivă.

— Nu ţin neapărat.

Glasul îi era de o indiferenţă frizând grosolănia. O aşteptă să se aşeze, înainte de a se interesa:

— Ce-ai vrea să bei?

— Un vin alb sec, te rog.

— Aici n-ai să găseşti soiuri albe din Noua Zeelandă, dar dacă ai încredere în mine, ţi-aş putea alege unul care să-ţi placă.

— Da, sigur că am încredere în tine.

Suna ciudat de asemănător cu un jurământ, o promisiune. Flint îi dădu comanda ospătarului care apăruse în clipa când ridicase privirea – avea acest efect asupra chelnerilor – apoi se rezemă se spătar, măsurând-o din ochi.

— Te-ai schimbat, comentă el, cu scrâşnetul glasului şi mai sonor. E uluitor, dar eşti şi mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut.

Obrajii Aurei se înroşiră într-un început de îmbujorare.

— Trucurile meseriei, spuse ea, chipurile indiferentă. E uluitor ce poţi face cu câteva cosmetice.

— Atunci, cred că ar trebui să fiu flatat că ţi-ai sacrificat timpul ca să le foloseşti, dar îmi amintesc că te-am văzut fără niciun machiaj şi erai la fel de răpitoare.

Bujorii se înfierbântară, aproape sângerii. Flint râse calm şi, când sosiră băuturile, schimbă subiectul, trecând cu o dezinvoltură cizelată la o imitaţie aproximativă de taifas amiabil între vechi prieteni. Luându-şi paharul, Aura observă că şi pentru el comandase acelaşi soi de vin şi sorbi cu interes din lichidul cu aromă delicată.

— De când eşti aici? îl întrebă.

Avusese dreptate în legătură cu vinul – era delicios; dar, în fond, oenologia era în mod clar hobby-ul şi viitorul lui.

— Am ajuns azi-dimineaţă, în zori.

Aura ridică genele.

— Nu te menajezi.

Vocea calmă nu-i era tulburată de nicio undă de tristeţe sau revoltă pentru că n-o căutase, nici urmă din durerea cauzată de trădarea lui.

Un moment, se distinse ceva din impunătoarea lui siguranţă de sine.

— Face parte din meserie. În cazul de faţă, cineva a intrat în panică de pomană, aşa că am avut foarte puţin de făcut. Tu de când te afli aici?

— De-o zi.

— Şi unde pleci când termini în Caims? Înapoi la Auckland?

— În Bali, răspunse ea. Cred că va

trebui să pozez tolănită peste un bivol de baltă, iar apoi să mă bălăcesc prin vreo orezărie sau două.

— Să fii atentă cu bivolii de baltă, nu le place mirosul occidentalilor, îi zâmbi el ironic, strălucitor. Acolo există nişte orezării cu adevăra impresionante. Coline întregi, munţi aproape, cu terase lucrate de cine ştie câţi oameni, de-a lungul secolelor.

Aura, care călătorise foarte puţin, îi invidia experienţa, deşi nu-l invidia pentru cinismul ce-i înăsprea ochii, îşi spuse ea, şi-i săpase ridurile dintr-o parte şi alta a gurii. Nu că i-ar fi redus cu ceva atracţia; într-un mod ciudat, i-o intensificau.

Flint nu vorbi deloc despre munca lui, conversaţia despre peisaj trecând la politică, iar Aura îşi dădu seama că era informat despre subtilităţile multor ţări, la

un nivel care nu putea proveni decât din experienţa directă.

Nu stătuseră niciodată astfel, de vorbă, neluând în seamă atracţia arzătoare a simţurilor. Aurei îi plăcea enorm. Paul rareori discutase cu ea politică; spunea că-şi petrecea toată ziua gândind, iar când venea acasă dorea să-şi relaxeze creierul. Găsise absolut firesc acest lucru. Până acum, nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise dinamica relaţiei verbale, înviorarea duelului între spirite la fel de ascuţite.

Când vinul se termină în sfârşit, Flint spuse:

— Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să mergem la un restaurant din pădurea tropicală, la câteva mile de-aici. Mâncarea e delicioasă, iar localul în sine, foarte interesant.

— Pare încântător.

Luară un taxi, care îi duse până în faţa unei clădiri cu etajul susţinut pe coloane masive de lemn. Lângă trepte erau instalate urne mari, unele cu plante înflorite, majoritatea goale, formele şi culorile lor elegante armonizându-se cu clădirea şi decorul. Plante agăţătoare festonau pereţii, arătându-şi florile multicolore într-o gamă bogată de forme şi nuanţe. Exemplare cu frunziş monstruos, frunze enorme tăiate şi conturate în miriade de chipuri, sporeau ambianţa tropicală, aerul unei alte lumi. În jur se strângeau compact copacii pădurii luxuriante.

— E ca o ascunzătoare în junglă! exclamă încântată Aura.

— Cred că impresia asta au vrut şi proprietarii s-o creeze.

Până în acel moment, Flint n-o atinsese, dar în timp ce urcau treptele o luă de cot, iar contactul cu acele degetele suple îi trimise un tremur febril prin braţ, drept până-n inimă.

Aura îi aruncă o privire piezişă, rapidă. Cum ar fi fost să trăiască împreună cu el, să împartă aspectele prozaice ale vieţii, baia, micul dejun, îngrijirea grădinii, spălatul vaselor? Un paradis, îşi spuse ea, fără nădejde. Ar fi fost ca-n rai.

Restaurantul era mic, cu mesele din lemn geluit aspru, dar scaune extrem de confortabile, iar mâncarea, cu minunata ei combinaţie de arome sud-est-asiatice şi europene, delicioasă.

În timpul mesei discutară de toate, cărţi, filme, gusturi artistice. Cu toate că era halucinant de fericită, aproape în delir, Aura tânjea după subiecte mai personale;

voia să afle atât de multe lucruri despre el, lucruri pe care Flint nu avea intenţia să le dezvăluie.

Înăbuşindu-şi dorinţa nostalgică şi fără rost, se hotărî să savureze seara, fiindcă mai mult nu putea căpăta vreodată din partea lui: o cină în acel restaurant, o conversaţie şi efectul ascuns dar persistent al atracţiei ce părea s-o cuprindă tot mai strâns, tot mai inexorabil, în cătuşele sale.

— De unde ai cicatricea asta? îl întrebă ea la cafea, pentru a prelungi conversaţia.

Flint îi aruncă o privire sardonică.

— La cincisprezece ani, duceam un colac de sârmă ghimpată printr-o curte de păsări. O făzăniţă şi-a luat zborul de la picioarele mele. M-am împiedicat, şi un ghimpe al sârmei mi-a intrat în obraz.

Aura zâmbi, cu o lucire răutăcioasă în ochi. Flint râse şi el, amuzat-răutăcios.

— Te face să arăţi ca un pirat, comentă ea.

Poate din cauza vinului, sau numai dintr-a vrăjii din atmosferă, se simţi destul de îndrăzneaţă pentru a urmări cu vârful degetului linia subţire, de pe obraz până la unghiul ascuţit al maxilarului. În timp ce degetul îi cobora iscoditor, simţi furnicături la contactul cu uşoara asprime a ţepilor bărbii şi fierbinţeala pielii.

Cu ochii strălucitori, Flint o aşteptă să ajungă până la capăt, apoi îi apăsă mâna cu a lui şi o sărută în palmă, urmărindu-i cu limba mica adâncitură a liniei vieţii.

Fără cuvinte, îi puse o întrebare. Obrajii Aurei se încinseră, înroşiţi. Tot fără cuvine, îi răspunse. El îşi coborî mâna şi

privi prin salon, în căutarea ospătarului.

În timp ce taxiul îi ducea spre hotel, prin întunericul dulce al nopţii, Aura stătu lângă el tăcută. Îl aşteptă să plătească taxiul, intră cu el în holul hotelului, îl urmă spre lifturi. În cabină mai erau doi oameni, aşa că nu scoaseră o vorbă până ajunseră pe culoar.

— Am un apartament. Cred că ne vom simţi mai comod acolo, spuse Flint.

Aura încremeni. Un moment, creierul i se răzvrăti, fulgerat de crâmpeie de gânduri.

„O, vreau să… O să mă creadă o stricată… Deja crede c-am vrut să mă mărit cu Paul pentru bani…”

— Da, bine, spuse ea, stăpânită.

Nimic, reflectă Aura, cu un umor negru care o surprinse, nu putea fi la fel de minunat cum îşi imagina că ar fi fost să

facă dragoste cu Flint, ceea ce înseamnă că realitatea avea s-o dezamăgească neapărat. Şi apoi, poate, urma să-şi vadă de viaţa ei şi să-şi găsească un bărbat pe care să-l iubească şi să-l şi dorească.

Cu chipul nepăsător, Flint descuie uşa şi făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre.

Aura îşi regreta deja decizia, dar motivele pentru care o luase rămâneau în picioare. Se săturase să stea legată pe masa de tortură a propriilor ei dorinţe. Voia să şi le astâmpere şi, scăpând de ele, să fie din nou liberă.

Camera lui Flint era mai mare decât a ei. Şi mai ordonată. Cu excepţia unei serviete puse lângă birou, nu se vedea niciun semn al prezenţei lui. Prin uşa întredeschisă din partea opusă se vedea un pat enorm.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Aura clătină din cap. Bobocul de frangipani din părul ei căzu pe jos, şi se aplecă să-l ridice, ţinând floarea caldă în căuşul palmei.

— De fapt, nu vreau să beau, murmură ea, printre dinţi.

— Atunci, ce vrei?

Glasul lui era la fel de scăzut.

Degetele Aurei se strânseră brusc, iar floarea fu strivită, dar mireasma ei îi rămase impregnată în piele. Întorcându-se, o aruncă într-un coş de hârtii.

— Trebuie să spun cuvânt cu cuvânt? întrebă ea, cu voce scăzută.

— Nu.

Flint veni în spatele ei şi-i cuprinse umerii în mâini, trăgând-o la pieptul său. Draperiile nu erau închise, astfel încât Aura văzu imaginea lor reflecată în geam –

ea, mică şi palidă, în contrast cu umerii laţi ai bărbatului care o îmbrăţişa, cu chipul tenebros-concentrat întors spre fereastră, la fel ca al ei.

Mişcarea lentă a degetelor lui mari peste oasele subţiri ale umărului, căldura blândă a respiraţiei sale fremătându-i prin şuviţele de păr, fierbinţeala şi făgăduiala de forţă ce emana din trupul suplu şi graţios din spatele ei – toate se contopeau pentru a o străbate cu o pulsaţie de valuri stranii.

— De ce? întrebă el, cu glasul inexpresiv.

Umerii ei se ridicară într-o mişcare infimă.

— De ce mă întrebi? Are vreo importanţă?

— Nu, cred că n-are. Ştiam amândoi că rămăseserăm cu o problemă

nerezolvată.

O răsuci în loc, privindu-i faţa cu o admiraţie nedisimulată şi ochii numai flăcări.

Se simţi sfredelită de dogoarea acelei priviri, astfel încât vechea Aura, femeia care nu înţelesese că pasiunea putea fi o forţă vie, se desprinse ca o piele uscată, zgârcindu-se şi mistuindu-se în trecutul mort. Niciodată nu mai simţise că participa atât de intens la un moment, atât de viu, de febril conştientă de situaţie, de spaţiu, de acel bărbat.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el calm. Îmi smulgi inima din piept, ştiai? Mă uit la tine şi mă simt neputincios, un cerşetor la poarta frumuseţii tale. Mă laşi să intru, Aura?

Cuvintele lui o afectau atât de puternic, încât nu putea vorbi. Nu exista

nimic personal în acea dorinţă, doar o simplă poftă de frumuseţe, masculină, detaşată, nevoia de a-şi însuşi acea frumuseţe, de a deveni stăpân pe ea şi, astfel, de a-i reduce impactul.

Dar acelaşi lucru îl dorea şi ea. De-asta se afla acolo. Declaraţia lui de pasiune, simplă, nesofisticată, o zguduia mai tare decât ar fi putut-o face cele mai înflorite tirade. Copleşită şi surescitată în egală măsură de sinceritatea lui, dădu din cap. Satisfăcându-i dorinţa, şi pe a sa proprie, putea cel puţin să-i dăruiască ceva, deşi n-ar fi fost singurul lucru pe care voia să i-l dea. Flint nu avea nevoie de iubirea ei.

Căci, desigur, acea atracţie pasională pe care Aura o dispreţuise atât de mult nu se mărginea numai la poftă. Era dragoste. Îl iubea cum niciodată nu-l iubise pe Paul.

Paul fusese răspunsul pe care îl căutase copilul singuratic şi uitat de lume dinlăuntrul ei, omul care i-ar fi fost loial şi niciodată n-ar fi părăsit-o, niciodată n-ar fi lăsat-o să se mai simtă nesigură şi abandonată.

Ceea ce simţea pentru Flint depăşea cu mult acea nevoie de a fi protejată, încât cele două dorinţe nu aveau nimic în comun.

— Da, răspunse, ridicând braţele pentru a-i trage chipul în jos spre ea, pentru a-i atinge gura cu a ei.

Un moment, Flint rămase nemişcat, timp suficient pentru ca Aura să se întrebe dacă nu cumva firea lui dominatoare simţea nevoia să aibă iniţiativa întotdeauna. Apoi, braţele lui o cuprinseră strâns şi ştiu că se înşelase. O sărută cu o foame incandescentă, stihinică, profitând

imediat de exclamaţia ei mută pentru a se repezi adânc şi senzual în ascunzişurile dulci pe care le găsise în cale.

Genunchii Aurei cedară, iar Flint, cu gura încă lipită de a ei, o luă în braţe şi o duse spre pat, desprinzându-şi buzele numai pentru a-şi îngropa un moment chipul în gâtul ei. Ochii lui îi susţinură privirea în timp ce o lăsa să alunece în jos, pentru a-şi dezvălui excitaţia mai limpede decât în oricare alt fel.

Aura exclamă din nou, iar gura lui dură se înclină pieziş.

— Mă scoţi din minţi, îi spuse, cu glas răguşit. Nicio altă femeie nu m-a mai putut face să mă excit doar privindu-mă. Am şi eu efectul ăsta asupra ta, Aura, cu părul tău ca o flacără şi ochii verzi, verzi ca două smaralde montate între genele tale negre?

Degetele lui găsiră fermoarul ascuns al rochiei şi îl coborâră.

— Ţi se încordează trupul, te doare respiraţia în plămâni şi-ţi bate inima ca o tobă în urechi?

Rochia se descheie; i-o scoase peste cap şi privi comoara nepreţuită ce i se dezvăluise, curbele de ivoriu neted ale sânilor, taliei şi şoldurilor, suprafaţa netedă a abdomenului cu gropiţa ei seducătoare, chiloţii de mătase decoltaţi ce stânjeneau continuarea explorărilor.

Ochii aceia intenşi, înredeschişi, o studiau cu o meticulozitate intimă, stăruind asupra areolelor de culoarea caisei până când sfârcurile se întăriră ca doi muguri obraznici, provocatori. Un foc dezlănţuit o străbătea în zigzag, adunându-se în furca picioarelor. Niciodată nu se mai simţise atât de

expusă, atât de vulnerabilă, niciodată nu-şi dăduse seama că se putea bucura de o asemenea experienţă.

— Dezbracă-mă, îi cerul ei, cu glasul îngroşat.

Fără îndoială, ar fi fost mai cuviincios ca degetele ei de fecioară să tremure, incapabile de a-i desface nasturii mici ai cămăşii, dar nu se întâmplă aşa. Cu iuţeală şi îndemânare, coborâră în josul materialului alb apretat, încălzit de trupul lui, apoi îi împinseră mânecile înapoi peste umeri, trăgându-le în jos până când cămaşa căzu pe podea.

Cu gura uscată, îl privi. Pentru prima oară, o undă de panică îi întunecă ochii. Era copleşitor, masculul de pradă întruchipat, cu umerii bronzaţi largi şi pieptul unde părul se inela în forme sugestive peste muşchii netezi, insinuând

tulburătoarea putere primordială ascunsă dedesubt. Şi totuşi, avea şi ceva extrem de incitant. Aura îşi desfăcu mâna pentru a-i prinde în palmă bătăile puternice ale inimii.

Pielea lui era ca mătasea uleiată, caldă şi uşor lipicioasă sub vârfurile sensibile ale degetelor, netedă, lucioasă, tonifiată. Aura se aplecă, apăsând cu vârful limbii locul pe care-l atinsese. Simţi sub mână bătăile inimii lui accelerându-se; pieptul i se umflă, cu plămânii umplându-se de aer. Un surâs arcui buzele Aurei. Ca o pisicuţă, îi linse muşchiul în lung, gustând izul sărat, de mosc, al masculului excitat – al lui Flint.

Se aşteptase să spună ceva, s-o oprească, dar Flint nu se mişcă, ţinut în loc de un efort pe care Aura abia îl percepea.

— Ai gust… de paradis, şopti ea.

Râzând din adâncul gâtlejului, Flint răspunse:

— Şi tu ce gust oi fi având, mă întreb?

O ridică în braţe şi îi scoase chiloţii de mătase lucioasă, apoi îşi lepădă şi el hainele. Ochii Aurei se dilatară. Înghiţi în sec şi făcu un mare efort de voinţă pentru a-şi stăpâni strigătul involuntar. Era atât de mare şi atât de…

Ştia că era posibil, dar nu-şi dădea seama cum avea să se poată întâmpla.

Probabil Flint înţelesese care era pricina tăcerii ei descumpănite şi neaşteptate, căci îi spuse încet, lăsându-se uşor lângă ea:

— O s-o luăm cu binişorul.

Şi, înainte de a apuca să-i răspundă, îşi coborî capul şi-i sărută curba

superioară gingaşă a sânului. Gura îi stărui asupra acelui loc, ca şi cum gustul pielii l-ar fi surescitat la fel de mult ca pe ea.

— Da, ai gust de esenţă a feminităţii, spuse el, cu buzele lipite de pielea ei. Mai dulce decât violetele şi mai tare decât brandy-ul. Mă îmbeţi.

Aura respira sacadat şi intens, printre buzele deja înroşite de sărutări. Mai presus de orice, dorea să cunoască din nou extazul momentelor din apartamentul lui, când o atinsese, o sărutase şi toată fiinţa i se înălţase în întâmpinarea lui.

Capitolul 7

Flint, însă, nu se grăbea. Se

stăpânea, ţinându-şi ferm sub control stările şi acţiunile, cu mâinile mişcându-i-se încet şi chinuitor peste pielea ei.

Afară, dinspre lagună, se auzi chemarea unei păsări – necunoscută, străină. Aura se înfioră, atât cu un sentiment de osândă, de drum fără întoarcere, cât şi pradă plăcerii dezlănţuite ce-i străbătea toată fiinţa.

— Ai o gură făcută să fie sărutată, făcută să fie strivită, făcută anume pentru mine, spuse el încet, susţinându-i în palmă greutatea unui sân; îl privea uimit şi posesiv, ca un om care cuprinde în mână o valoare nepreţuită. Şi o piele ca satinul de ivoriu.

Ţintuită de lumina mocnită a ochilor lui, Aura îşi ţinea respiraţia. Flint vorbea cu cuvintele unui om îndrăgostit, şi totuşi nu erau rostite pe ton drăgăstos, iar

expresia lui nu era deloc tandră.

Ochii Aurei se dilatară, neliniştiţi; apoi gâfâi, când Flint îi sărută un sfârc mic, încordat şi întărit, şi luându-l în cavitatea caldă a gurii lui, începu să sugă cu sete.

O străbătu un junghi de senzaţii, iute şi fierbinte ca focul, lin şi dulce ca mierea. Închise ochii, neputând face faţă sentimentelor pe care i le stârnea, incapabilă să-i privească gura făurindu-şi descântecele ancestrale, neputincioasă să suporte contrastul dintre unghiurile dure ale chipului neguros şi curbele palide, blânde, ale propriului ei trup.

Complet pustiită de nevoie, îi oftă numele.

— Atinge-mă, şopti el, cu gura pe arcul sânului ei, luându-i mâna pentru a şi-o pune peste inimă.

Începu să-l exploreze la fel cum o explora şi el pe ea, uimită din nou de relieful şlefuit al muşchilor care se încordau ca reacţie sub mâinile ei nesigure. Fiecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare pas nou pe calea descoperirii se adăuga celor dinainte, le prelungea, până când, în cele din urmă, degetele lui alunecară cu grijă în jos, pentru a-i descoperi nucleul tainic, dornic şi închis, aşteptându-l.

Genele Aurei tresăriră. Privirea lui cu pleoape grele îi fixa faţa cu o intensitate în care se recunoştea toată pânda dinainte. Dacă tresărea, dacă se încorda, Flint avea să se întrebe de ce – şi, poate, să ghicească.

Iar acesta ar fi fost sfârşitul. Nu-şi dorea o fecioară, voia o femeie cu experienţă, o femeie pe măsura priceperii

lui. Aura nu-i putea dărui aşa ceva, dar avea să-i dea un lucru la care nu putea renunţa decât o singură dată în viaţa ei.

Întoarse capul la pieptul lui şi, gingaş, muşcă mugurul încordat pe care-l găsi acolo. O respiraţie adâncă dilată pieptul lui Flint, apoi mâna i se strecură puţin mai adânc, pătrunzând-o cu fiori de voluptate. Degetul mare începu să i se mişte, găsi centrul plăcerii, iar Aura se cutremură.

— Da, mă doreşti, spuse el încet. Cât de mult mă doreşti, Aura?

Ridicând pleoapele îngreunate, Aura răspunse pe adierea unui oftat:

— Mai mult decât orice pe lume.

— Mai mult decât orice? râse el, întorcând capul.

Un moment, îngrozită, crezu că o alunga, la fel ca înainte. Chiar în timp ce

în minte i se contura acest gând, înţelese ce făcea. Din acea împerechere nu avea să se nască niciun copil nedorit.

Peste câteva secunde, dintr-o mişcare sigură, ajunse complet peste ea, cu trupul său puternic, splendid în masculinitatea sa neînduplecată, pregătit, adunându-şi forţele, până când spuse cu glas aspru:

— *Da…*

O penetră dintr-o singură mişcare, puternică şi lină, până la capăt.

Mai târziu, Aura avea să-şi spună că acea primă clipă a posesiunii o schimbase la un nivel fundamental; dar, pe moment, era atât de neliniştită ca Flint să nu descopere vreo dovadă a virginităţii ei, încât nici nu apucă să aprecieze cu adevărat ceea ce se întâmplase. După acel moment al contopirii, însă, Flint se opri, aproape ca şi cum ar fi aşteptat-o să facă

ceva.

În timp ce ochii ei, dilataţi, languroşi şi întrebători, aproape înspăimântaţi, îi observau maxilarele încleştate şi structura oaselor feţei, Aura înţelese două lucruri: Flint făcea eforturi să-şi păstreze controlul, iar în teaca mătăsoasă care-l cuprindea nu se simţea niciun obstacol care s-o trădeze. Se putu destinde, iar reacţiile pe care anxietatea i le blocase ieşiră tumultuos la suprafaţă.

Un sentiment de împlinire, de întregire, fu întărit de revenirea covârşitoarei emoţii pe care Flint i-o aţâţase prin manipularea abilă a trupului ei. Se întinse alene, acut conştientă de reacţia lui imediată, pe loc dezlănţuită. O dorinţă de a-i arăta că nu putea fi complet stăpân o îndemnă să-şi mişte experimental şoldurile.

— Nu, scrâşni el.

— De ce?

În camera tăcută, vocea îi era scăzută, adâncă şi senzuală.

— Nu-ţi place?

Flint scoase un geamăt ciudat.

— Îmi place prea mult. Nu, fir-ai a dracu', nu-mi place! Dacă vrei să mai fiu bun de ceva, stai la un loc!

Încercă – dar, în timp ce Flint se mişca, stabilind un ritm lent al înaintărilor şi al retragerilor, pe când mirosul dragostei lor, iscusinţa lui şi voluptatea tactilă a contactului dintre piele şi piele aţâţau flăcările pasiunii, într-însa începu să se răzvrătească o tulburare furtunoasă, purtând-o spre o regiune necunoscută, unde nu mai conta decât să ajungă la un ţel de neatins.

Răvăşită de o febrilă nevoie de a

cunoaşte, o foame atot-devoratoare, cuprinsă se un sentiment mai măreţ decât tot ceea ce cunoscuse în viaţa ei, Aurei nu-i mai păsa decât de valul necugetat, dulce ca zahărul, al plăcerii ce o străbătea, al greutăţii lui dragi apăsându-i pântecele şi al pătrunderii lente în cea mai lăuntrică dintre tainele ei.

Până în acel moment, niciodată nu se mai considerase pătimaşă; crezuse că faţa ei senzuală şi trupul zvelt îi contraziceau în mod straniu firea. Dar acum, încleştată în acea îmbrăţişare, cea mai elementară din toate, dăruindu-se cu tot trupul şi sufletul şi primind întru totul la fel de dornică, era nevoită să accepte că acele momente de frenezie, când focul întunecat se înteţea tot mai aprig, când fiecare simţ îi era stimulat până la o acuitate aproape dureroasă, erau scopul pentru care se

născuse.

Ridică privirea spre omul de deasupra ei şi dinăuntru-i, scoţând un strigăt de plăcere, când văzu că nu era singura prinsă în flăcările acelei dogori stihinice, devoratoare.

Pielea lui Flint stătea întinsă peste osatura feţei, fruntea i se îmbrobonase de sudoare; gura îi era crudă, aproape rânjită, în timp ce mârâia:

— Aura, nu pot… Doamne sfinte…

Mişcările lente, aproape sâcâitoare, ale trupului său se transformară dintr-odată în impulsuri teribile. Capul lui Flint se smuci înapoi şi, în timp ce îl privea, cu plăcerea înteţintă peste măsură de a lui, undeva într-însa tensiunea cedă, azvârlind-o prin valuri de extaz până într-un prezent halucinant fără început şi fără sfârşit, într-un loc unde era dezgolită până

la chintesenţa ei, unde acea senzaţie violentă şi primordială era singura care mai conta.

Flint îi rosti numele, într-un geamăt, trupul i se încordă, iar Aura fu străpunsă de uimire când undele propriului ei orgasm se răsfrânseră înapoi valuri-valuri, în întâmpinarea şi îmbrăţişarea alor lui.

Îşi auzi propria voce, zguduită de bătăile inimii, şi crezu că avea să moară de plăcere. Iar apoi se prăbuşi, cu tensiunea din muşchii prelungi risipită şi trupul mândru potolit în fine, sătul.

Rămase în braţele lui, ţinându-l la rândul ei ca pe o povară nepreţuită. Foarte încet, atât de încet încât niciun exista vreun moment în care să fi început a-şi da seama, descoperi că nu avea nici cea mai mică importanţă că acel om care-i zăcea în braţe respirând adânc, cu inima bubuindu-

i peste a ei, care o posedase într-un mod ce-l transcendea pe cel fizic… că omul acela era pentru ea mai periculos decât ar fi putut fi vreodată tigrul pe care-l întrezărea într-însul. Niciodată n-avea să se poată încrede în loialitatea lui, n-avea să poată spera că îi stătea alături. Şi, cu toate acestea, îl iubea.

Luptase vitejeşte împotriva acelei iubiri, agăţându-se de nevoia de stabilitate pe care o cunoştea încă din copilărie, jinduind să fie ocrotită şi îngrijită, tânjind după un tată. Era ciudat, cum sălbăticia dintr-însa ştiuse mai bine decât ea de ce anume avea nevoie. Ceva din caracterul nelegiuit al lui Flint se potrivise cu al ei.

Un surâs mic, de satisfacţie, îi apăru pe buzele tumefiate de sărutările lui. Aura fu copleşită de un extaz care avea foarte puţin de-a face cu saţietatea fizică a cărei

plăcere îi învăluia atât de letargic trupul. Prin urmare, îşi spuse ea cu uimire, aşa era să fii iubită, să fii neputincioasă sub puterea dragostei.

Era o stare la fel de îndepărtată de afecţiunea pe care o simţise pentru Paul ca o pajură de o vrabie. Magnifică, era totuşi şi lumească; dorea să trăiască împreună cu Flint, să-l vadă dimineaţa, când era neras şi răguşeala sexy a glasului său era transformată în scrâşnet de tăcerea din timpul nopţii, să râdă cu el pentru diverse mărunţişuri neînsemnate, dar importante totuşi, fiindcă făceau parte din viaţa lor în comun. Voia să se certe cu el, să-l iubească şi să-i poarte de grijă, şi să fie la rândul ei îngrijită de el.

Nici măcar nu părea să mai conteze că el nu simţea pentru ea nimic de acest gen.

Întoarse capul, cu inima topindu-i-se la vederea ochilor lui închişi, a chipului cu contururi relaxate. Era efectul ei asupra lui.

Genele prelungi tresăriră şi, încet, se ridicară, pentru adezvălui doi ochi aurii, la fel de reci şi enigmatici ca inima străvezie a unui cristal.

— Probabil cântăresc o tonă, spuse el, întorcându-se pe spate.

Aurei îi veni să strige, dar un braţ puternic o cuprinse şi o ţinu strâns, în vremea ce ea îşi rezema obrazul pe pieptul lui, încercuindu-l cu un braţ pe după mijloc.

În întunericul parfumat de-afară licăreau lumini. Învăluită într-o mulţmire atât de profundă încât părea însăşi Nirvana, Aura rămase rezemată de bărbatul pentru care aflase prea târziu că

şi-ar fi dat viaţa, lăsându-şi gândurile în voia lor.

Nu peste mult, adormi.

Se trezi cu câtva timp înaintea zorilor, dar nu cerul ce se lumina o deşteptă, nici cântecele păsărilor pe care nu le mai auzise niciodată, ci atingerea blândă a mâinii lui Flint pe sân şi sunetul respiraţiei lui accelerate în tăcerea din cameră.

Murmură buimacă:

— Flint?

— Cine credeai că e? Nu, nu-mi spune.

Glasul lui era răguşit, iar mângâierea deveni o declaraţie de posesiune. Aproape înainte de a avea timp să reacţioneze, capul lui Flint se aplecă, răpindu-i de pe buze răspunsul cu o sărutare.

— Arăţi atât de preţioasă, rară şi superbă, în patul meu, spuse el, cu buzele lipite de ale ei.

Înfruntându-şi spasmul imediat al sângelui, Aura ridică ochii. Conturul lui Flint abia se distingea în camera întunecoasă, panta umerilor acoperind aproape complet lumina slabă ce pătrundea prin plasa contra ţânţarilor care îi izola de lume. Din nou fu uimită de mărimea lui, apoi însufleţită de amintiri, căci în seara trecută se potriviseră perfect, îngustimea ei cuprinzându-l şi învăluindu-l ca şi cum ar fi fost făuriţi unul pentru celălalt.

N-avea să se mai repete; îi simţea hotărârea cu toată pielea, cu receptorii infinitezimali care se folosiseră cândva, demult, pe vremea când oamenii nu aveau darul vorbirii.

— Aura? murmură el.

Trase aer în piept, întretăiat, răspunzând:

— Da.

Era singurul răspuns necesar.

Graba pătimaşă, aproape frenetică, din seara trecută n-avea să se mai repete. De astă dată, o atinse cu încredere, iar înaintarea lentă a mâinilor lui peste piele expedie mesaje poruncitoare spre centrul în curs de topire al pasiunii ei. Era altfel, întrucât ştia ce-i putea face, ştia ce urma şi, în loc de a-i toci aşteptările, cunoaşterea urmărilor nu făcea decât să le înteţească.

De astă dată, încurajată de amintire, fu mai îndrăzneaţă, descoperind cu o emoţie leneşă, somnoroasă, că pielea lui Flint se întindea încordată sub mângâierile ei cercetătoare, că atunci

când îl muşca uşurel de umeri, el se înfiora.

Natalie considera că pe bărbaţi îi interesa incomparabil mai mult sexul decât femeile; spunea că acesta era unul dintre lucrurile cu care femeile trebuie să se împace, în schimbul securităţii şi al companiei. Fiică a epocii sale, Aura citise reviste şi cărţi şi ştia, cu partea logică a minţii, că nu era aşa, că dragostea trebuia să fie la fel de plăcută pentru ambele sexe.

Dar fusese nevoie ca pasiunea lui Flint să-i doboare toate stavilele, pentru a o convinge şi pe plan emoţional. Acum, când ştia că era adevărat, se pregătea să se lase în voia simţurilor, să-i exploreze şi să-i savureze trupul la fel cum făcea şi el, atât de limpede, cu al ei. Cercetându-l cu o candoare detaşată, îi cutreiera pielea netedă şi se delecta cu toate deosebirile.

Simţi că nu era obişnuit să fie atins într-un mod atât de familiar, iar degetele i se opriră.

— Nu, o îndemnă el, nu te opri.

— Eşti atât de frumos, murmură, întorcându-se cu faţa pe abdomenul lui plat.

Acesta se umflă, scuturat de râs.

— E prima oară când îmi atribuie cineva calitatea asta.

Aura îi gustă pielea, muşcând-o mărunt în lungul unei coaste, până când Flint îi dădu gura la o parte, ridicând-o spre el ca s-o sărute.

— Ba tu, spuse încet, cu buzele lipite de ale ei, *tu* eşti frumoasă, dar pe-asta o ştii, nu-i aşa? Ţi-au spus-o şi alţii, destul de des. Ţi-au spus vreodată că atunci când zâmbeşti ţi se luminează ochii, şi ai un stil înnebunitor de a-ţi coborî genele?

— Nu, răspunse ea, în timp ce gura lui îi cutreiera pielea netedă a gâtului.

— Nimeni? Ce adunătură jalnică. Eşti făcută pentru dragoste, Aura. Sânii tăi se potrivesc în mâinile unui bărbat ca şi cum anume pentru el ar fi fost plămădiţi, şi ori de câte ori mă uit la picioarele astea uluitoare mi le imaginez încolăcite împrejurul meu, ţinându-mă strâns, de mi se încleştează tot trupul. Dar realitatea e cu mult mai spectaculoasă decât toate plăsmuirile imaginaţiei mele.

Pentru prima oară de la paisprezece ani încoace, nu se crispa cuprinsă de o greaţă rece la gândul că făcea parte din fanteziile unui bărbat. Sunetul glasului voalat al lui Flint îi lansa inima la galop, izgonind pentru totdeauna mizeria cu care perversitatea unui singur om îi întinase subconştientul.

— Palmele tale arată inocente, neprotejate, murmură el, la fel ca părţile interioare ale coatelor. Cât despre locul ăla chinuitor unde gâtul întâlneşte umerii, şi mica adâncitură de la baza gâtului, şi…

Săruta fiecare loc pe care-l pomenea, îi mângâia încet cu degetele pielea încinsă, o sâcâia cu contrastul dintre asprimea glasului şi delicateţea atingerilor, dintre sexualitatea sa inflamată şi stăpânirea intensă cu care şi-o înfrâna.

Dorinţa îi ardea în ochi cu un luciu metalic, îi cuprinsese gura, strângând-o într-o linie dreaptă. Deşi continua s-o îmbete cu vorbele tenebroase ale pasiunii, buzele abia i se mai mişcau. Mâinile, însă, îi tremurau.

Iar când îl sărută, când îl atinse la rândul ei, îi văzu pe piele urma secretă şi

involuntară a degetelor ei, a gurii, în fierbinţeala tot mai arzătoare ce-i pârjolea pe amândoi.

Într-un târziu, Flint gemu:

— Te doresc, Aura – te vreau *acum*.

Iar ea se grăbi să se supună… ba nu, nu era nici urmă de supunere în felul cum se mişca, incitându-l, torturându-l, mişcându-se peste el astfel încât zăcea sub ea ca victima unei jertfe, cu o uşoară rouă de sudoare lucindu-i pe pielea bronzată, pentru ca în curând să se amestece cu a ei.

— Acum? îl întrebă şi, fără a-i lăsa timp să răspundă, trecu deasupra lui, luându-l într-însa.

N-o duru, dar o secundă încremeni, cu ochii dilataţi şi tot trupul vibrându-i ca o coardă de chitară, în senzaţii atât de acute încât crezu că avea să leşine.

— Aura…

Nu putea sta nemişcată. Focul din sângele ei o împingea pe un drum al erotismului nestânjenit; îşi coborî faţa să-i sărute gura aspră, cu părul roşu revărsându-i-se ca o cortină de mătase în jurul feţei lui, şi cu o dibăcie nouă şi neîncercată, se dărui unei carnalităţi gingaşe, inocente.

Când termină, îşi spuse ca prin ceaţă că în veci nu s-ar fi aşteptat să fie aşa. Oamenii încercau să descrie acel lucru, dar nu exista niciun cuvânt, niciun mod…

Căscă, iar Flint râse.

— Dormi, spuse el, cu glas profund.

Aura nu credea că ar mai fi putut să adoarmă, dar reuşi, în timp ce, afară, cerul zorilor se lumina în căldura iernii tropicale, iar bărbatul de sub ea zăcea cu braţele în jurul făpturii ei zvelte şi ochii

larg deschişi, privind în tavan.

Visul începu pe nesimţite. Îi râdea lui Paul, cu inelul scânteind pe deget, în timp ce dansau pe un vals de Strauss. „Dunărea albastră”.

— Sigur că nu-i albastră, îi spuse Paul, zâmbind. De fapt, Dunărea e de un brun noroios.

În clipa următoare se împiedică, iar Aura observă că în podea apăruse o gaură, o gaură care se făcea tot mai mare, cu Paul clătinându-se pe marginea ei, o gaură ce mânca podelele, pentru a deveni un hău negru unde fojgăiau fel de fel de jivine, în aşteptare.

Chipul lui Paul era transfigurat de groază; o striga pe nume, iar ea se agăţa de el, încercând să-l ţină să nu cadă în groapă. În fundal, orchestra continua să cânte şi toţi ceilalţi dansau somnoroşi pe

margini, fără să observe groapa, grozăviile care pândeau acolo şi zbaterile lui Paul, deşi acesta tremura pe margine, gata să cadă.

Aura nu putea să ţipe; scâncind, încerca să-l tragă de-acolo, dar el îi aluneca printre degete, inexorabil, spre întuneric. Începu să-l strige cu disperare:

— Paul, nu te du… Paul, ţine-te… Paul, Paul, Paul, Paul…

Dar cineva o zgâlţâia, cineva o trăgea înapoi şi, în timp ce ea se zbătea, Paul dispăru în beznă, fixând-o deznădăjduit cu privirea, iar Aura izbucni în suspine sfâşietoare.

— Trezeşte-te! Aura, termină, ai un coşmar!

Deschise ochii, disperată. După un moment de groază, se aţintiră spre chipul lui Flint. Auzi numele lui Paul stingându-i-

se pe buze, răsunând în tăcerea din cameră.

— Nu-i nimic, spuse Flint, încercând s-o ia în braţe, dar Aura se ghemui cu faţa în pernă, stând ţeapănă.

În adâncurile ochilor lui tresări o licărire sumbră, dar spuse calm:

— N-a fost decât un vis, Aura. Un coşmar. Îţi aduc puţină apă.

Cutremurându-se, Aura încercă să alunge impresia stăruitoare a coşmarului. Când Flint reveni din baie, cu un pahar de apă, aproape reuşise. Îşi împinse părul încâlcit la o parte din faţă, strângând paharul în mâna cealaltă. Dinţii îi clănţăneau, dar reuşi să bea apa fără s-o verse.

Flint luă paharul, dădu la o parte plasa de tifon şi se aşeză pe marginea patului. Acum, când era prea târziu, Aura

ar fi vrut s-o ţină în braţe, s-o convingă că nu avea de ce se teme, dar nu putea face ea prima mişcare. Flint era distant, închis într-o lume numai a lui, unde ea n-avea cum să pătrundă.

— Ţi-ai revenit? o întrebă el.

Fără a se încrede în propria-i voce, Aura dădu din cap.

— Ţi se întâmplă des?

— Nu.

Era un horcăit, dar măcar se înţelegea. Ezită, adăugând apoi:

— Acum mi s-a întâmplat prima oară.

— Şi nu oferi premii cui ghiceşte care-a fost cauza.

Aura îşi muşcă buza, ştiind prea bine ce anume i-l cauzase. Subconştientul o acuza de trădarea săvârşită. Dragostea făcută cu cel mai bun prieten al lui Paul fusese picătura care umplea paharul.

— N-am nimic, spuse ea, cu privirea spre cearşaf, ţinându-şi ochii îndreptaţi într-acolo printr-un efort de voinţă, pentru că n-ar fi suportat să vadă expresia calmă şi rezonabilă a lui Flint.

— Nu mi-am dar seama că erai atât de grav afectată de… despărţire.

Glasul lui era sigur, lipsit de inflexiuni. Aura clătină din cap.

— Acum nu mai contează. A trecut.

— E clar că pentru tine încă n-a trecut, spuse el, pe acelaşi ton impersonal.

Rămase tăcută, în timp ce Flint se ridica în picioare şi mergea spre fereastră. Dintr-o mişcare scurtă, furioasă, a mâinii sale bronzate şi puternice, dădu la o parte perdelele subţiri. Mâna aceea, precum şi amintirile celor pe care le făcuse în timpul nopţii, înroşiră obrajii Aurei, alungând cât de cât nefericirea visului. Acum, însă,

dragostea lor părea la fel de ireală ca imaginile pe care mintea ei le invocase din taiņa celor mai ascunse spaime.

Pentru Flint nu însemnase decât astâmpărarea unei pofte; îi spusese că era frumoasă, îi spusese ce efect avea frumuseţea ei asupra lui, dar inima ei era plină de o goliciune cenuşie, o deziluzie la fel de grea şi apăsătoare ca norul de furtună cel mai negru.

— Mai bine m-aş duce în camera mea, spuse abătută, ridicându-se în picioare pentru a începe să-şi caute hainele.

— Şi ce-ai să faci?

În glasul lui nu se simţea decât o curiozitate indiferentă.

Aura abia aştepta să iasă. În timp ce-şi lua hainele pe ea, spuse grăbită:

— Mă duc în Bali, iar de-acolo, acasă.

— Te vei vedea cu Paul?

Degetele ei încremeniră pe încheietoarea sutienului. Privi spre Flint, care stătea uitându-se pe fereastră. Conturul arogant al profilului său se desena pe peretele albastru deschis; soarele îi aşternea pe păr luciri de cupru. Părea o statuie luminoasă în zorii zilei tropicale, cu tot atâta căldură ca a unei statui.

— Nu, răspunse ea, cu un fior.

— Probabil e mai bine aşa.

Disperată să scape, îşi trase rochia peste cap şi-şi îndesă ciorapii în poşetă, în timp ce se încălţa cu sandalele direct pe picioarele goale.

— La revedere, spuse ea mâhnită, pornind spre uşă.

Abia atunci, Flint o privi. Preţ de-un moment, Aura îi studie cu speranţă

trăsăturile neînduplecate, apoi se întoarse, primind cu braţele deschise resemnarea amorţită ce-i înlocuia singurătatea dureroasă, Pe chipul lui, în ochi, nu se vedea decât o detaşare reţinută, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o scenă din partea ei.

Cu spatele rigid de mândrie, zâmbi vag.

— Aura…

Surâsul îngheţă, dar nu se şterse.

— A fost plăcut. Hai să rămână aşa, spuse el deschizând uşa, pentru o închide apoi în urma ei cu un ţăcănit sonor, final.

Din fericire, pe culoar nu mai era nimeni. În camera ei, Aura făcu un duş, însă chiar în timp ce apa îi spăla de pe trup mirosul lui, iar pasta de dinţi îi alunga gustul din gură, Aura ştia că cele întâmplate în timpul nopţii erau irevocabile. Pentru el, o fi fost doar o

aventură de-o noapte, dar pentru ea însemna un angajament. În cel mai elementar mod, simţea că Flint îi aparţinea, la fel cum şi ea îi aparţinea de-acum lui.

Prosopul alb i se lipea de trup într-un mod deloc neplăcut. „Cel puţin”, îşi spuse ea obosită, „nu am de ce să-mi fac griji că am rămas gravidă”.

Flint se ocupase de asta cu ambele ocazii.

În Bali era cald, iar bivolul de baltă nici nu voia s-o vadă în ochi, cedând doar cu multă greutate în faţa îndârjirii stăpânului său. Orezăriile de smarald erau adevărate monumente închinate îndemânării unor generaţii întregi de oameni.

În oricare alt moment, Aurei i-ar fi

plăcut. Aşa, însă, executa mişcările învăluită în ceaţa cenuşie a deznădejdii, care din fericire se transpunea pe film sub forma unei aparenţe de senzualitate exotică.

Când ajunse înapoi la Auckland, ploua din nou şi era clar că de-o bună bucată de vreme în casă nu intrase nimeni. Oftând, pentru că Natalie plecase mult prea des la Kerikeri în ultimele luni, îl sună pe Alick la telefon.

Răspunse Laurel, vocea ei rece încălzindu-se când auzi salutul Aurei.

— Cum a fost în Caims? o întrebă.

— N-a plouat nici măcar o dată, cât am stat eu acolo.

— Şi-n Bali?

— O aversă, două. Nu ca aici.

Soţia lui Alick râse.

— Haide, că nici la noi nu plouă chiar

tot timpul.

— Nu, se pare doar. Natalie e la voi?

Tonul lui Laurel se schimbă subtil, deşi rămase cald:

— Da. Are nişte noutăţi pentru tine. Mă duc s-o chem.

Natalie avea vocea catifelată de satisfacţie.

— Iubito, mă mărit, anunţă ea, veselă.

— Chiar aşa? Cu canadianul?

— E un scump, ai să mori după el. A venit aici să organizeze o fermă pe care a cumpărat-o, la jumătatea distanţei dintre Whangarei şi coastă.

— Natalie, eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Foarte sigură. Vom avea o nuntă mică şi discretă aici, în Kerikeri – se ocupă Laurel de toate, Dumnezeu s-o binecuvânteze…

Iar Alick le plăteşte pe toate, completă cinică Aura în sinea ei.

— ...şi pe urmă vom pleca într-o călătorie în jurul lumii. Vei putea veni să ne vezi, iubito. Joe locuieşte foarte aproape de Calgary.

Aura era gata să parieze că mama ei nu auzise niciodată de Calgary înainte de a-l cunoaşte pe Joe, dar acum vorbea de parcă acel oraş ar fi fost buricul Pământului.

Sperând din toată inima ca atât Natalie cât şi Joe să ştie ce făceau, se duse la Kerikeri cu două zile înainte de nuntă şi, în curând, îşi dădu seama că Joe Donaldson era perfect conştient în ce se băgase. Mai descoperi, spre uimirea ei, că Natalie era îndrăgostită.

— Uluitor, nu-i aşa? îi mărturisi mama ei, arătând mai tânără şi mai

extravagant de frumoasă ca oricând. Credeam că, după tatăl tău…

— L-ai iubit, măcar?

Aura îşi pusese adesea această întrebare.

— A, da.

Natalie îşi netezi o şuviţă de păr, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă cu nişte ochi care vedeau până în trecut.

— Şi am fost fericiţi, până când el a ajuns la concluzia că Africa era mai importantă decât familia lui. Ştia că n-aş fi rezistat niciodată acolo, dar a insistat să-l însoţim. Uneori, există situaţii când n-ar reuşi niciun fel de compromis. El avea o vocaţie. Nu l-am urmat, dar l-am iubit, şi m-a iubit şi el pe mine.

— Atunci, de ce Dumnezeu te-ai măritat cu Lionel Helswell?

Natalie ridică din umeri.

— Mi-a… ăă, mi-a promis că urma să aibă grijă de mine şi, deşi ştiu că după părerea generaţiei voastre nu e cazul ca o femeie să-şi dorească asta, eu aşa ceva am fost crescută să aştept de la o căsnicie. Aşa sunt eu. E prea târziu ca să mă mai schimb acum, Aura.

— Da, cred că ai dreptate, zâmbi Aura.

— Joe nu e ca Lionel, să ştii.

Într-adevăr, petrolistul şi crescătorul de vite slab, şiret şi vesel nici nu se compara cu tatăl ei vitreg. Inima lui bună sărea în ochi de fiecare dată când deschidea gura să vorbească. Aura bănuia că, de data asta, mama ei făcuse o alegere inspirată.

— Sper să fiţi fericiţi, îi ură ea.

— Eu, una, voi fi. Dar tu?

Aura zâmbi sigură pe sine.

— O duc minunat.

Natalie era Natalie. Fiind fericită, presupunea că la fel erau toţi ceilalţi.

— Mă rog, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Promite-mi că vom păstra legătura.

— Bineînţeles.

— Vei putea veni în vizită la noi oricând vrei. Iar dacă se întâmplă ceva, îi ai pe Alick şi Laurel. Laurel ţine foarte mult la tine.

— M-am făcut mare, de-acum, zâmbi chinuit Aura.

Mama ei râse şi pulverizã parfum prin aer, trecând prin el, ca să se prindă de ea ca o ceaţă subtilă, înmiresmantă.

— O, ce frumoasă-i viaţa, spuse, fericită.

În Auckland, Aura organizã vânzarea

casei, apoi se mută într-o vilă mare şi veche în stil Kauri, din Mt. Eden, cu încă cinci femei, şi pentru prima oară de când ieşise din internat avu de suportat viaţa în comun. Îi plăcea compania şi camaraderia dezinvoltă, iar conversaţiile şi activităţile o împiedicau să se simtă prea singură.

Campania de publicitate fu lansată în ziare şi reviste, iar Aura, spre propria ei surprindere, deveni o mică celebritate, dându-le interviuri reporterilor şi primind oferte de serviciu pe care nu le dorea şi oricum nu le-ar fi putut accepta, întrucât contractul ei era încheiat în exclusivitate.

— Ochii sunt cauza, îi spuse veselă Jessica, în timp ce frunzărea filele cu ştraifuri. Extraordinar de fotogenici, răutăcioşi şi senzual-insinuanţi. Ideea cu lentilele de contact colorate a fost excelentă. Nu ştiu cum reuşeşti să arăţi

atât de inocentă în maro, şi de sinceră în albastru, dar îţi iese.

— Camera minte, replică scurt Aura. Începu să se plimbe prin cabinetul lui Jessica, privind pe fereastră. Peste Portul Waitemata jucau razele soarelui, conturând drăgăstos curbele insulei, ale peninsulei şi ale golfului, scoţând în relief acoperişurile din fier ondulat ale caselor de pe malul nordic. O fregată stătea în docul bazei navale, iar cei doi mici vulcani verzi din Devonport se înălţau ca nişte exotice budinci de Crăciun deasupra navei suple, cenuşii.

— Nu minte, îţi iubeşte faţa numai, şi mâinile, şi picioarele. De fapt, pe tine toată te iubeşte. Dacă erai mai înaltă cu patru degete şi mai uşoară cu şapte livre, ai fi făcut avere.

— Nu vreau avere. Şi nu-mi doresc

nicio altă ofertă, după ce asta va expira. Vreau să-mi fac meseria pe care am învăţat-o.

Aura ştia că vorbea cam repezit, dar o ajungea disperarea. O durere chinuitoare îi rodea inima.

Mai presus de orice, dorea să-şi poată înfige dinţii într-o muncă grea, acel gen de exerciţiu mintal care ar fi silit-o să se smulgă din acea mocirlă a auto-compasiunii în care părea să se fi împotmolit definitiv. Îşi cumpărase un computer nou şi petrecea cât de mult timp putea lucrând, dar interesul şi pasiunea păreau să se fi estompat în aceeaşi ceaţă cenuşie care-i inunda toată viaţa.

— Cred că ai înnebunit, spuse binevoitoare Jessica. Deşi, nici nu mă mir. Întotdeauna ai fost încăpăţânată. Cum merge treaba?

Aura ştia la ce se referea.

— Supravieţuiesc, răspunse ea, indiferentă.

— L-am văzut pe Paul la o lansare de carte, alaltăieri seară.

— Cum arăta?

— Posomorât. La fel de abătut ca tine, când crezi că nu te vede nimeni.

Sprâncenele Aurei se îmbinară.

— Nu te încrunta, spuse Jessica. Îţi prinde bine dacă vorbeşti, să ştii.

— Te-am plictisit destul.

— Nu fi proastă. Ţine minte numai, eu îţi stau la dispoziţie oricând. A, în ultimul număr din *Wine and Food* a apărut un articol despre Flint Jansen. Se pare că în curând va trece la fapte şi va începe să producă vinuri, pe coastă, lângă Warkworth. Dacă va avea succes sau nu, opiniile par să fie împărţite în proporţie

egală.

Aura simţi sângele adunându-i-se din tot trupul în inimă. Noroc să stătea cu spatele spre Jessica. Avu nevoie de un moment, pentru a putea răspunde cu un calm aparent:

— Aşa?

— Mhm. Omul ăsta arată ca un vis, în poze. Ştii, mă-ntreb dacă l-aş putea convinge să se înscrie în cartoteca noastră. Avem nevoie de bărbaţi maturi arătoşi, care să nu fie drăgălaşi, dulcişori şi bucălaţi, dar nici fals-mohorâţi sau cu aere de gospodari. Când îl vezi, îţi dai seama că e viu. Mă întreb dacă voi avea vreodată curajul să i-o cer.

Aura reuşi să râdă, schimbând subiectul, dar în drum spre casă se opri la o librărie şi cumpără revista. Îşi impuse să aştepte până ajunse în pat, pentru a o

deschide.

Chipul lui Flint îi făcu stomacul să se dea peste cap. Zâmbea, nu în obiectiv, ci spre un bărbat mai scund, vizibil francez, de lângă el. În spatele lor se întindeau şiruri de vii, gătite cu verdele primăverii. Alte şiruri de vii formau modele regulate pe panta din fundal. La capătul fiecărui rând, câte o tufă de trandafiri scotea primii boboci roşii. Coline albastre se înălţau până departe; la o distanţă nu prea mare, scânteiau apele oceanului.

Flint zâmbea. Dar, în fond, de ce n-ar fi făcut-o? El nu avea inima frântă, ca să rămână apăsat de un întuneric continuu. Privirea Aurei îi cutreieră lacomă chipul, amintindu-şi senzaţiile din momentele când o sărutase, fierbinţeala gurii lui pe sânii ei, cât de mult îl iubise…

O, Doamne, era excitată de o

fotografie! îşi impuse să citească articolul şi, pe măsură ce înainta, o cuprinse dorul de a vedea locul ales de Flint ca să se instaleze. Warkworth se afla la o oră de mers cu maşina din Auckland, un oraş frumos lângă estuarul unui râu, iar paradisul Shangri-La al lui Flint era la nici cincisprezece minute distanţă de Warkworth. Putea să închirieze o maşină pentru o zi şi să se ducă. Mâine, eventual…?

Ca şi cum condiţiile meteorologice ar fi fost de acord cu decizia ei, a doua zi fu însorită, una dintre acele delicioase dimineţi de primăvară când cerul e de un albastru atât de viu, încât te dor ochii privindu-l. Aerul proaspăt şi răcoros, cu doar o undă din viitoarea căldură a verii, atâta cât să nu fie rece, era destul de limpede pentru a distinge fiecare copac de

pe culmea lanţului de coline ce se întindeau la orizontul apusean şi nordic.

Pe nesimţite, Aurei începu să i se ridice moralul. Imediat după Matakana, o localitate atât de mică încât abia dacă se putea numi sat, coti spre răsărit, urmând şoseaua din lungul coastei, printre păşuni verzi unde zburdau şi se jucau la soare viţei mici, albi cu negru. Avea să treacă prin faţa porţii şi nimic mai mult.

La capătul drumului văzu o poartă, iar dincolo de ea, o clădire cu aer mediteranean care era în mod clar vinăria. Aura întoarse maşina în dreptul porţii şi se înapoie până la o oarecare distanţă, unde opri şi coborî. O adiere caldă cocheta cu cele câteva şuviţe de păr ce-i scăpau de sub batic. Potrivindu-şi mai bine ochelarii de soare pe nas, privi în jur.

Nu se auzea niciun sunet, numai

behăitul unui miel agitat risipea tăcerea. Proprietatea era întocmai aşa cum o descrisese Flint. Un râu cu estuar larg înconjura pe trei laturi podgoria sădită cu grijă. Marea era la reflux, aşa că malurile mocirloase se prelungeau în tentacule şerpuitoare pe ambele laturi ale estuarului. Prin mâlul umed umblau păsări şi, din înalturi, cântecul curat al unei ciocârlii era întrerupt de ţipetele leneşe, ca nişte hohote de râs, ale pescăruşilor.

Meandrele râului continuau printre colinele albastre, până la câţiva kilometri distanţă; în drum spre mare, albia despărţea viile de o limbă prelungă de nisip, unde se aflau un dig şi câteva parcări. Cu ani în urmă, Aura se îmbarcase de-acolo pe un mic bac care travera până la Insula Kawau. Acum, la începutul sezonului, fiind prea devreme

pentru traficul de vacanţă, parcările de maşini erau aproape goale.

Aura inspiră liniştită şi privi peste râu şi capul nisipos, în susul unei coline acoperite cu tufişuri, unde fuseseră construite case elegante, destul de departe pentru a nu bătea la ochi şi a nu risipi aerul de pace al priveliştii.

Era un loc minunat, un cămin ideal pentru războinicul care renunţase la bătăliile tăcute ale profesiunii lui. Aura stătu astfel un lung răstimp, până când zgomotul unei maşini care se apropia pe drum o făcu să încremenească.

„Doamne dă să nu fie Flint”, se rugă ea.

Rămase întoarsă cu faţa în direcţia opusă şi neliniştea cristalizându-i-se într-o panică ce-i îngheţa stomacul, când maşina încetini, apoi se opri.

Un glas cu accent franţuzesc distinct întrebă:

— V-aţi rătăcit, *în selle?*

Încet, fără tragere de inimă, Aura se întoarse. În maşină nu se afla decât un singur om. Uşurarea îi readuse sângele în obraji.

— Nu, admiram doar priveliştea.

Era asociatul francez al lui Flint. Deşi o privea cu o admiraţie tipic galică, Aura nu găsea nimic ofensiv în candoarea expresiei lui.

— Şi eu admir priveliştea, spuse el, cu un licăr poznaş în ochi, făcând-o să râdă.

Briza îi făcu baticul să fluture. Reuşi să-l apuce înainte de a i se desprinde de pe cap, dar francezul comentă totuşi:

— E o crimă să ascunzi un asemenea păr.

Zâmbind, Aura răspunse:

— Azi, vântul e cam agitat. La revedere, *monsieur*.

Îl simpatiza, îşi spuse ea, în drum spre casă. Ar fi putut să fie foarte fericită acolo, pe malul râului, cu viile crescând în jurul ei. Şi oraşul Warkworth îi plăcea.

Of, pe cine încerca să prostească? Dacă Flint i-ar fi cerut-o, ar fi trăit cu el în vârful Muntelui Cook, cel mai înalt din Noua Zeelandă, pe care băştinaşii maori îl numeau Aoraki, străpungătorul-cerului.

În noaptea aceea, plânse puţintel înainte de a adormi, dar vizita îi alungase cumva o durere din inimă. A doua zi, luă un avion până la Fala îşi, unde avea o nouă şedinţă fotografică.

Fala îşi era o insulă din Pacific, ca o nestemată verde montată într-o mare atât de albastră încât era dureroasă la vedere.

Echipa rezervase camere pentru obişnuita săptămână de muncă febrilă şi, în ultima seară, chiar înaintea cinei, pe Aura o deranjă un telefon din Noua Zeelandă.

— Aura?

Era vocea lui Jessica, metalică şi îndepărtată.

— Jess? Ce s-a întâmplat?

Telefonul părea să aibă paraziţi pe fir, un stol întreg, iar printre trosnete şi păcănituri vocea prietenei sale scădea şi creştea la loc, astfel încât nu se distingeau decât cuvinte disparate:

— …întrebat unde… sigur că nu i-am… dar… aşa că am vrut să fiu sigură…

— Jess, nu-nţeleg o vorbă din ce spui! O fi din cauza petelor solare, sau, cine ştie. Ascultă, mai bine dă-mi un fax!

— Un ce?

— Un fax! *F-A-X!*

— A, bine. Nu, stai…

Inexorabil, vocea lui Jessica se pierdu definitiv printre pârâieli.

Aura oftă, căută pe lista tipărită pentru clienţii hotelului, găsi numărul de fax şi îl citi cu voce tare, clar şi precis, de trei ori.

— O.K., răspunse desluşit Jessica înainte ca un nou val de interferenţe electronice să întrerupă legătura.

Aura închise telefonul, masându-şi încet punctul dintre sprâncene, în timp ce-şi spunea cu toată fermitatea să nu se încrunte. Înainte, nu avusese asemenea griji, se simţise liberă să facă tot ce voia cu faţa ei, dar modelingul tindea s-o facă să fie conştientă de aceste lucruri. În multe privinţe, era un mod narcisist de a-şi câştiga existenţa. Admira creativitatea necesară şi curajul modelelelor, şi avea să

fie recunoscătoare toată viaţa pentru banii pe care-i câştiga, dar abia aştepta să-l abandoneze.

Luând un prosop, coborî pe plajă.

La întoarcere, se aştepta să găsească faxul, dar află că nu sosise niciunul. Probabil Jessica ajunsese la concluzia că nu merita osteneala, îşi spuse ea, resemnată. La urma urmei, urma să revină la Auckland peste treizeci şi şase de ore.

Luă cina împreună cu restul echipei, refuză o invitaţie la o petrecere de noapte şi se duse la culcare. Trecuseră trei luni şi n-avea niciun motiv să simtă în continuare lipsa lui Flint, cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie a inimii, ca şi cum cineva i-ar fi smuls din trup un organ vital.

Poate să fi fost doar din cauza felului cum reacţiona trupul ei la clima tropicală.

Deşi Fala îşi nu prea semăna cu Australia, lăsând la o parte similitudinile superficiale constând în căldură, palmieri şi mările calde. Valurile de-aici îi răsunau în urechi, spărgându-se prelung pe recifele ce protejau plajele albe, iar în aer se simţea un slab iz tropical, de flori cu miresme dulci, nuci de cocos şi sare, mirosul umed şi bogat al fertilităţii şi al vieţii.

Aura stinse lumina şi se lungi pe-o parte, privind spre fereastră. Numai dacă Flint n-ar fi fost atât de distant, în acea dimineaţă când se văzuseră ultima oară. În acele momente, ştiuse că totul luase sfârşit. Dacă s-ar fi certat, ar fi putut profita de emoţie ca să comunice cu el, dar nu avea nicio armă împotriva acelei bunăvoinţe calme şi indiferente, împotriva acelei armuri a stăpânirii de sine.

În colţul ochiului i se formă o

lacrimă, care picură pe pernă. Dar n-avea să plângă. Trebuia ca acea suferinţă să se sfârşească, mai devreme sau mai târziu.

Restul echipei plecă în zori, cu primul avion, dar Aura, care hotărâse să mai rămână o zi, plănuia să lenevească în pat până târziu. Totuşi, răsăritul soarelui o găsi trează, aşa că se scula, luă pe ea un şort şi un maiou şi porni prin hotelul tăcut, salutându-se cu puţinii oameni care circulau, apoi peste nisipul sclipitor, cu privirea spre insuliţa de pe recif unde fusese fotografiată în ajun.

O siluetă înaltă, în capătul opus al plajei, o făcu să se strâmbe; nu mai avea chef de zâmbete false. Hotărî să se întoarcă din drum, pornind în direcţia opusă. Până una alta, îşi impuse să savureze prospeţimea aerului deja cald, dar purtând mirosul pădurilor de pe

munţii înalţi din interiorul insulei, şi sunetul blând al valurilor ce se rostogoleau leneşe pe nisipul de coral, alb şi aspru. Când un val peste măsură de mare se sparse de recif, stropii scânteiară în soare şi, o secundă, prin văzduhul de cristal pluti suspendat un curcubeu.

Deodată, curcubeul fu prelungit de lacrimi. Aura îşi trase nasul. Aici, era întotdeauna vară. Acasă, în ciuda bogăţiei de frezii cu deliciosul lor, anul abia îşi aduna forţele pentru lenta şi maiestuoasa trecere la vară.

O podidea dorul de casă. Greşise, rămânând încă o zi. Dacă ar fi plecat cu echipa, acum ar fi fost în Auckland. Se întoarse brusc şi porni spre hotel cât putea de repede.

O atingere pe umăr o făcu să tresară, răsucindu-se în loc.

— De ce plângi? o întrebă scurt Flint, în timp ce Aura îl privea aproape cu groază.

— Tu erai pe plajă? întrebă ea, prosteşte.

Flint dădu din cap. Arăta neschimbat, impenetrabil ca întotdeauna, lucru pentru care îl detesta. Murise încetul cu încetul înăuntrul ei, iar el îşi văzuse de drum fără a simţi nimic. Fără îndoială, nici nu se putea gândi la ea altfel decât cu o undă de dispreţ. Sau o considera, totuşi, acceptabilă pentru o aventură de-o noapte?

Pentru că, indiferent ce alte păreri avea despre ea, pe aceasta nu putea s-o nege. Şi lui îi plăcuse la fel de mult ca ei.

Dacă stătea să se gândească, era o ironie amuzantă. Îşi dăruise virginitatea unui bărbat care o găsea doar cu puţin

mai presus decât o târfă.

Şi avea sentimentul că niciodată n-avea să poată găsi un alt bărbat care să se ridice la înălţimea lui.

Capitolul 8

— Ce faci aici? întrebă Aura cu voce sacadată, ferindu-şi faţa. Sau e doar o coincidenţă, ca data trecută când m-ai găsit într-un hotel?

— Nu, răspunse Flint, pe un ton mecanic, care o făcu să se închidă şi mai mult în sine. De data asta, am venit anume să te caut.

— Cum ai aflat unde sunt? gemu ea, dând glas primei întrebări prosteşti care-i trecu prin minte, din moment ce pe cele mai importante nu putea să i le pună.

— Am sunat-o pe Jessica. Ea mi-a

spus.

— Nu se poate. N-ar fi spus nimănui unde eram.

Desigur, despre asta fusese vorba în convorbirea telefonică din ajun. Jessica încercase s-o prevină.

Flint zâmbi antipatic.

— A, când i-am spus de ce voiam să te găsesc, mi-a dat adresa.

— De ce? întrebă ea, obosită.

— De ce te-am căutat?

Flint vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un mic râu de foc verde.

— Ca să ţi le înapoiez pe-astea.

Aura făcu ochii mari, dar nu schiţă niciun gest de a lua pietrele.

— Unde le-ai găsit? întrebă ea. A doua zi după ce semnase contractul, se dusese la bijutier să le răscumpere, dar se

vânduseră deja.

— Le-am cumpărat.

Înghiţi un nod.

— De ce?

— Ei, zâmbi cu auto-ironie Flint, să zicem că din sentimentalism.

Încruntându-se, Aura îl întrebă:

— De unde-ai ştiut că le vândusem?

— Într-o zi, m-am întâlnit cu vărul tău, Alick, în Auckland. Tocmai ieşise de la bijutier, cu mâinile goale. Se pare că Natalie se dusese la el cu lacrimi în ochi, întrebându-l dacă nu putea să le răscumpere.

Aura se lumină la faţă.

— Dragul de Alick, comentă ea, cu tandreţe.

Flint îşi petrecu printre degete lanţul de flăcări verzi, privind pietrele cu ochii îngustaţi.

— Din păcate, dragul de Alick n-a avut succes, iar a doua zi urma să plece la Frankfurt. Bijutierul nu i-a putut spune cine le cumpărase – trecuseră pe la vreo doi stăpâni, de când le vânduse el, devenind tot mai valoroase pe parcurs – dar auzise un zvon că urmau să plece în America.

— Şi-atunci, cum au ajuns aici? întrebă Aura, nesigură.

Flint o privi în faţă.

— M-am oferit să le iau urma, ceea ce am şi făcut. Pe urmă, i-am oferit cumpărătorului o sumă pe care n-a putut-o refuza.

— Pentru Alick?

— Nu, răspunse el, cu un zâmbet nesuferit, pentru mine.

— Dar de ce? întrebă ea, amorţită.

Râse încetişor.

— Am spus că din motive sentimentale. Le purtai în seara când te-am sărutat prima dată, mai ţii minte? Când am fost la operă. Am sperat tot timpul că va veni noaptea când vom face dragoste fără ca tu să ai pe pielea ta fermecătoare altceva decât pietrele astea.

Aruncă spre ea colierul. Granatele străluciră scăpărător în aerul torid. Aura le prinse, simţindu-le greutatea şi netezimea încălzită de trupul lui, privindu-le jocul culorilor.

— De ce le-ai adus aici? şopti ea.

După un moment de ezitare, Flint răspunse:

— Pentru că şi tu ai venit la Matakana.

Aura închise ochii. Fusese undeva în apropiere, observând-o? Simţi în gât un nod de umilinţă, pe când pielea i se

învăluia într-o răceală umedă.

— De unde-ai ştiut?

— Mi-a spus Jean-Pierre.

— Nu mă cunoaşte.

Pe buzele lui Flint se aşternu un zâmbet rece.

— Într-adevăr, dar când mi-a descris extaziat o femeie cu părul de culoarea celui mai ales vin de Bordeaux, ochi mari şi verzi, atât de trişti încât ţi-ar fi venit să te omori pentru ei, şi o gură făcut să vorbească franceza, nu greoaia limbă engleză, am ştiut pe cine văzuse.

Aura nu spuse nimic; era prea ocupată să se blesteme în sinea ei pentru că cedase acelei nevoi irezistibile de a vedea via.

— Aici nu putem discuta, continuă Flint. Vino în apartamentul meu.

Vorbea atât de firesc, încât Aura nu

putu găsi nicio obiecţie şi, în câteva minute, se pomeni stând într-un salon opulent, cu atât de multe întrebări luându-se la întrecere în mintea ei încât n-o putea formula pe niciuna dintre ele.

Nehotărâtă, îi privea imaginea reflectată în oglindă, în timp ce lua receptorul telefonului şi comanda micul dejun de la room-service. Umeri laţi, şolduri înguste, o graţie felină şi dezinvoltă care-i propaga fiori prin tot trupul; întruchiparea arogantă a forţei şi a puterii.

După ce puse receptorul în furcă, Flint se întoarse spre Aura, care ezita lângă canapeaua de piele, şi-i ordonă:

— Stai jos. N-am să te mănânc.

Nu încă, cel puţin, făgăduiau zâmbetul şi privirile lui, repezi şi prădalnice.

Aura se aşează şi, de astă dată, îl putu întreba:

— De ce ţi-ai dat atâta osteneală?

— Nu ghiceşti, Aura?

Încet, clătină din cap.

— Nu.

— Ce-ai făcut de când te-am văzut ultima oară?

— Am lucrat.

— Tot modeling?

Dezgustul din glasul lui îi făcu părul să se zbârlească, dar răspunse ferm şi fără emoţie:

— Da.

— De ce te-ai apucat de munca asta?

Vorbea într-o doară, dar Aura îl cunoştea mult prea bine. Interesul lui nu avea nimic indiferent.

Ridică din umeri.

— Ştii bine de ce. Din acelaşi motiv

pentru care am vândut granatele. Aveam nevoie de bani.

— Mama ta tocmai s-a măritat cu posesorul unei mari averi. După toate semnele, e pe cât de bogat, pe-atâta de generos şi se vede clar că s-a îndrăgostit de Natalie până peste cap. Nu mai e nevoie să munceşti. Ai fi putut duce o viaţă idilică, alături de ei.

Tot fără să-l privească, Aura răspunse rece:

— Niciodată.

În viaţa ei n-ar fi acceptat bani de la un bărbat.

Sprâncenele lui negre se înălţară, dar continuă totuşi:

— Înţeleg că ai destul succes. Plănuieşti ca asta să fie cariera ta?

— Nu. La începutul anului viitor, am să-mi caut altă slujbă.

Din cine ştie ce motiv, acest lucru îl amuză.

— Serios? Ce anume?

— Am licenţa în sisteme informatice şi marketing, spuse ea, pe un ton caustic. Nu cred că-mi va fi foarte greu să găsesc de lucru.

De astă dată, reuşise să-l surprindă. Ridică şi mai sus sprâncenele, destul de descumpănit.

— Înţeleg…

Ceva o determină să adauge:

— Paul nu ţi-a spus?

— Paul şi cu mine n-am discutat nimic despre tine, replică el scurt.

Aura îşi înălţă batjocoritor sprâncenele delicate.

— Şi dosarul ăla pe care-l adunaseşi?

— Era schematic, zâmbi ironic Flint, adunat mai mult din bârfe. Ţi-am vorbit

despre el ca să-ţi observ reacţia. Am crezut, teamă mi-e, că diploma ta era obişnuita şi banala *Bachelor of Arts*. Poate că Paul a încercat să-mi spună, dar i-o retezam ori de câte ori încerca să vorbească despre tine. Unde ţi-ai luat licenţa?

Nu strica să-i spună.

— La o politehnică din vestul oraşului Auckland.

— Şi de ce ţi-ai ales tocmai materiile astea?

Aura îi aruncă o privire suspicioasă, dar în trăsăturile lui aspre nu se distingea decât un interes moderat.

— Iniţial, mă hotărâsem să fac contabilitate, se strâmbă acru gura ei. Părea o idee bună, iar matematicile şi contabilitatea au fost două dintre materiile mele favorite în şcoală.

O bătaie înceată în uşă anunţă sosirea ospătarului, cu micul dejun pe cărucior. După ce acesta termină de pus masa şi plecă, Flint o întrebă:

— Vrei să torni cafeaua?

Deşi mâncarea avea o aromă divină, cum numai şunca şi cafeaua pot să emane, nu se aşeză. Nici nu-i mai puse alte întrebări despre studiile ei.

În schimb, se interesă distant:

— În ultima vreme l-ai mai văzut pe Paul?

Aura tresări.

— Nu.

— Nici eu, dar am auzit că-şi revine.

— Bine. Mă bucur.

Flint se îndreptă spre fereastră, unde se opri cu privirea posomorâtă spre plaja însorită de-afară. Cineva măturа nisipul, cântând cu glas de bas una dintre

melodiile vesele care păreau nelipsite din partea locului.

Aura sorbi puţină cafea, apoi puse ceaşca la loc. Privi mâncarea, dar foamea îi pierise.

— Nu de-asta te-am căutat, reluă el în cele din urmă. De ce-ai venit la Matakana?

Inima Aurei începu să bată cu putere, în piept, în adâncitura de la baza gâtului, cu ecoul răsunându-i în urechi. Îşi privi cafeaua, observând cum pluteau aburii peste lichidul dens din ceaşca de porţelan subţire ca foiţa.

— Am citit un articol într-o revistă, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Voiam să văd şi eu cum arată via.

— Şi ţi-a plăcut?

— A, da. E foarte frumoasă.

Din nou tăcere. Apoi:

— Te-am urmărit, spuse Flint, pe un ton calculat, fiindcă am descoperit că nu pot trăi fără tine.

Cafeaua se revărsă peste buza ceştii. Aura reuşi să îndrepte farfurioara înainte de a se scurge şi de-acolo, dar mâinile îi tremurau prea tare pentru a o ţine nemişcată, aşa că fu nevoită s-o pună pe masă, cu un mic clinchet ce răsună mult prea tare în tăcerea din cameră. Rămase cu capul în piept, incapabilă să-şi mute privirea, atentă numai la cuvintele care tocmai îi scrâşniseră pe la urechi.

— M-ai auzit? întrebă el.

— Da te-am auzit.

Vocea îi era rece şi sigură.

— Şi, continuă el cu aceeaşi deliberare, fiindcă am presupus că, dacă ţi-ai dat osteneala să vii până la Matakana, înseamnă că ai reuşit în sfârşit să laşi în

urmă despărţirea de Paul.

— Din necesitate, replică ea, împietrită.

— Îl mai visezi?

Clătină din cap. Continuând să nu-l privească, spuse:

— Nu mi s-a întâmplat decât atunci. Flint, n-o să meargă.

— De ce?

— Fiindcă cu un…

— Ştiu că ai făcut tot posibilul pentru a te convinge să mă urăşti, dar au existat momente când m-ai plăcut, Aura. Când nu ne certăm, ne înţelegem bine. Iar acum, nu mai avem niciun motiv să ne certăm.

Întreruperea lui insistentă îi atrase atenţia cum nimic altceva n-ar fi reuşit.

Ridică ochii. Flint întorsese capul şi o privea. Chipul de pirat era crispat într-un autocontrol rigid.

— Flint… începu ea, epuizată.

Cu iuţeala unui animal încolţit, Flint veni de la fereastră. Înainte ca Aura să poată continua, o ridică de pe canapea, luând-o în braţe, pentru a o ţine strâns peste duritatea masculină şi disciplinată a trupului său.

— Dacă altă cale nu este, continuă el, cu un glas ce o străbătea dureros, un glas în care se contopeau cinismul şi o dorinţă tenebroasă, te pot cuceri aşa.

Gura lui îi înăbuşi protestele, reducându-le la simple funcţii în creier, la umbre, apoi la nefiinţă. Sărutul era aproape disperat, ca şi cum ar fi fost lihnit, ar fi pândit nopţi întregi, devorat de nevoia de ea.

O secundă, Aura se împotrivi, până când focul şi pasiunea reciprocă îi copleşiră autocontrolul. Jinduirea

nesfârşită şi neaşteptatul asalt masculin îi înlătura toate barierele de apărare. Se cufundă în uitare, desfătându-se cu capitularea, vag conştientă, undeva într-o regiune îndepărtată a creierului, că abandonul era format din fibrele complicate ale cuceririi şi înfrângerii, ţesute laolaltă pentru a forma o urzeală a egalităţii.

În cele din urmă, Flint îşi retrase capul, pentru a murmura:

— Dacă pentru tine nu e decât atât, atunci merge, deocamdată. Mă scoţi din minţi, te-ai instalat cu reşedinţa în inima mea, în mintea şi sufletul meu, şi nu pot face nimic ca să scap de tine. Niciodată n-am mai avut nevoie de o femeie, n-am dorit nicio femeie fără de care să nu pot trăi, dar tu ai intrat în inima mea ca o furtună, i-ai dărâmat toţi pereţii şi ai

ocupat-o, şi de când te-am văzut pentru prima oară, nu mai exist decât pe jumătate.

Cu un mare efort, Aura începu să vorbească:

— Nu e…

— Nu, o întrerupse el. Nu spune „nu”, nu încă. Lasă-mă să mai visez puţin.

— Flint…

Restul frazei fu înăbuşit de încă o sărutare. Oftând, Aura se lăsă în voia extazului, răspunzându-i cu toată pasiunea.

— Mă doreşti, spuse el într-un târziu, când o văzu tremurând, cu răsuflarea tăiată, privind-o cu o patimă atât de dezgolită în ochii lui aurii, încât îi seca toată rezistenţa.

Aura zâmbi cu tristeţe.

— Sigur că te doresc.

În surâsul lui se amestecau triumful şi durerea.

— Nu ştiu cum să fac faţă în situaţia asta. Am crezut că avea să-mi fie uşor, că puteam folosi atracţia violentă dintre noi ca să te atrag în patul meu, iar apoi să-ţi penetrez carapacea atât de abil încât, până să te dezmeticeşti, te îndrăgosteai de mine. Dar sunt lacom; vreau totul – şi vreau acum.

— Ce doreşti?

Nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii întredeschişi, atenţi.

— Ce vrei de la mine? insistă Aura.

Flint îşi mută privirea, cu un chip dur, încordat şi hămesit. Dându-i drumul, făcu un pas înapoi. După o clipă de ezitare, scrâşni printre dinţi:

— Vreau să mă iubeşti la fel cât te iubesc eu pe tine.

Inima Aurei intră în viteza a patra.

— Tu mă *iubeşti?* întrebă ea, cu gura uscată.

— Sigur că te iubesc, ce mama dracu'!

O privi un moment furios, apoi râse aspru, fără haz.

— Dac-ai şti de câte ori am încercat să premeditez modul în care te-aş fi abordat. Mi-am spus: „merită tandreţe, a avut parte de-atât de puţină, deci voi fi tandru". Dar n-o pot face, când nu ştiu ce simţi.

— Nu trebuia decât să-mi spui că mă iubeşti, răspunse ea, încet. Fiindcă cu te-am iubit de când ne-am văzut a doua oară.

Flint se albi la faţă, apoi, pe când în piele îi revenea o roşeaţă închisă, o apucă dintr-o mişcare iute, stângaci de disperată, departe de graţia lui obişnuită.

N-o mai sărută; câteva secunde, nu făcu decât să privească peste capul ei, cu inima lipită de a ei bătându-i ca un baros, strângând-o atât de tare în braţe încât Aura abia mai putu respira.

Înjură trivial, cu un mârâit scurt. Iar apoi, în sfârşit, braţele i se destinseră şi ridică bărbia, privind-o în ochi. Aura îl privi şi ea, cu gura arcuită.

— Zâmbetul ăsta afurisit, spuse el încet. Aşa te-ai uitat la mine atunci, în prima seară, şi mi-am spus – o, Doamne, mi-am spus, ce naiba am să mă fac acum? Bine, vrăjitoare mică. Când te măriţi cu mine?

Inima Aurei sări în gât, apoi lumina din ochi i se stinse.

— Ce e? întrebă Flint.

— Nu ne putem căsători, răspunse ea, nefericită.

— De ce?

— Paul…

Braţele lui se înmuiară un moment, iar Aura încercă să se retragă, dar o opri furios.

— Nu. N-o să stea între noi ca un înger cu o spadă de flăcări, să fiu eu al dracului dacă-l las!

— Dar e prietenul tău.

— Iar tu, spuse el simplu, vei fi soţia mea.

— Ne va urî, insistă Aura, cedând fără să-şi dea seama.

Cuvintele ei căzură ca nişte bolovani în noroi, scurt, fără reverberări, fără ecou.

— Da, răspunse el, neînduplecat, mă tem că aşa va fi. Dar nu avem ce face. Nu suntem răspunzători pentru fericirea lui Paul.

Aura îşi muşcă buzele.

— N-am vrut să mă interpun între voi.

— Nu aveai între ce să te fi interpus. Nu mă mai consideră prieten. Şi chiar dacă o făcea, n-aveam de gând să aştept ani de zile până te lăsa în urmă. Ultimele câteva luni au fost un infern, aşteptându-te să ţi-l scoţi din organism. Aura, te iubesc şi sunt al dracului de sigur că şi tu mă iubeşti pe mine. Trebuie să ne fim loiali unul altuia. Vreau să ne căsătorim.

În faţa acestei declaraţii atât de simple, Aura nu mai avea niciun argument.

— Da, spuse ea, simplu. În regulă.

Flint rămase încremenit.

— Aşa, simplu? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Pe buzele ei tresări un surâs.

— Ce te-ai aştepta să fac? Să mă

împotrivesc doar de dragul împotrivirii? Doar ştii că te iubesc.

— Mă temeam să nu ai vreo loialitate debusolată care te-ar fi ţinut departe de mine, râse el încet, dar fericit, şi o sărută pe frunte. Mă gândeam că poate trebuia să mă culc cu tine iar şi iar, până te lăsam gravidă, pentru ca abia apoi să te conving să mă accepţi de bărbat. De fapt, abia aşteptam s-o fac.

Aura râse şi ea, cu ochii ei verzi amuzaţi, blânzi şi tandri.

— Te şi cred. Îmi dau seama că voi avea o viaţă teribilă.

Braţele lui o încercuiau calde şi puternice, făgăduindu-i nu siguranţă, ci riscuri, nu linişte, ci emoţii, nimic de genul tandreţei calde pe care crezuse că o dorea. Flint era foc, pericol şi turbulenţă înviorătoare; viaţa cu el n-avea să semene

nici pe departe cu limanul calm şi senin la care râvnise. Şi nici n-ar fi vrut să audă de altceva.

Zâmbind, ridică faţa, în semn de invitaţie tăcută.

Peste câteva ore, când înserarea tropicală rapidă învăluise insula în îmbrăţişarea ei vineţie, Aura se mişcă în pat. Imediat, braţele lui Flint o cuprinseră strâns.

— Nu, îi şopti el la ureche.

Zâmbind, Aura îşi frecă obrazul de pieptul lui.

— Nu plec nicăieri.

— Bun.

Flint căscă, apoi îi sărută părul încurcat ce se revărsa peste umărul lui.

— De fiecare dată când facem dragoste, cred că nu poate exista nimic

mai minunat, că nimic n-o va mai egala vreodată, şi de fiecare dată e mai fascinant, mai insuportabil de electrizant. Cred că, într-o zi, am să mă excit atât de tare încât am să mor.

— Nu în timp ce facem dragoste, sper, râse ea.

Flint zâmbi, cu surâsul leneş, de satisfacţie pură, al omului care are lumea la picioare. Avea în zâmbetul acela ceva de tigru.

— De ce nu? Ar fi un mod superb de a da în primire.

— Pentru tine, poate. Mie nu mi-ar plăcea deloc.

— O.K., n-am s-o fac.

Braţele lui o strânseră din nou.

— Când te măriţi cu mine?

— Am o sesiune foto în Thailanda, peste două săptămâni, şi o deplasare în

Japonia, în ianuarie. Nu pot lipsi, Flint.

Din cine ştie ce motiv, se aşteptase să obiecteze, dar Flint răspunse calm:

— Nu, nici nu ai vreun motiv ca să încerci. Deci, ne căsătorim înainte de a pleca în Thailanda?

— Atât de repede?

Flint râse de tonul ei scandalizat, cu o ironie tandră lucindu-i în ochii aurii.

— De ce nu? Vrei nuntă mare?

— Nu!

— Atunci, de ce să mai aşteptăm? ridică el din umeri. Eu am de lucru pentru Robertson’s până la sfârşitul anului, iar apoi ne putem muta la podgorie. Va trebui să mai clădim vreo două case; încheiasem un contract cu acelaşi arhitect care a proiectat crama, dar de cum mi-am dat seama că te iubesc, l-am suspendat: trebuie să-i aprobi şi tu planurile. Jean-

Pierre e foarte mărinimos; a spus că va sta în rulota lui, până e gata casa noastră, cu condiţia să-i găteşti două cine pe săptămână. O să-l placi.

— Şi dacă nu ştiu să gătesc? întrebă ea, timidă.

— Te va învăţa el, răspunse Flint, cu colţurile gurii arcuite vesel.

— Întâmplător, nu-s o bucătăreasă prea rea, dar sunt gata oricând să primesc lecţii. Dacă i-ai cerut arhitectului să mai aştepte, înseamnă că erai destul de convins că mă voi mărita cu tine, continuă ea, pe un ton răutăcios.

Flint zâmbi.

— A fost singura soluţie ca să nu-mi tai venele, spuse el, cu toată faţa radiind numai umor. Trebuia să cred că vei trece peste dorul de Paul şi te vei îndrepta spre

mine, altfel cred că mi-aş fi pierdut minţile. Pentru prima oară în viaţa mea, eram disperat.

— Fac pariu că viaţa cu tine va fi un iad.

Flint se înroşi uşor, apoi râse din nou.

— Mă cunoşti prea bine, spuse el sec. Deci, vei fi fericită să trăieşti într-o podgorie?

— Sună minunat.

O sărută pe buzele gingaşe.

— Desigur. Totul e minunat. De fapt, nici dacă încercam nu mi-ar fi ieşit mai bine. Firma va avea nevoie de un bun contabil şi manager financiar, iar pe tine e clar că providenţa mi te-a trimis, tocmai pentru asta.

Aura se strâmbă.

— Nici măcar nu ştii dacă mă pricep.

— Am pretenţii prea mari? Ai prefera

să lucrezi în oraş?

Pentru prima oară, Aura îşi îngădui să spere că de data asta totul avea să se lege bine, că viitorul era atât de luminos şi strălucitor pe cât părea să se făgăduiască.

— Ce-ai face dacă ţi-aş spune că da? îl întrebă ea.

Mâna din părul ei se încordă, dar Flint spuse calm:

— Aş încerca să te conving că ai fi mai fericită lucrând cu mine, dar nu sunt un căpcăun, inima mea, iubita mea. Îţi vei face viaţa pe care ţi-o doreşti.

— Nu-mi pot dori nimic mai mult decât să lucrez cu tine.

O sărută, o dată şi încă o dată, iar după un interval extrem de satisfăcător Aura oftă şi-i puse întrebarea care o sâcâia de ultima dată când fuseseră împreună.

— De ce-ai făcut dragoste cu mine

atunci, prima dată? Nu prima oară când am…

Sub privirea lui amuzată, obrajii i se împurpurară, dar continuă cu îndărătnicie:

— …nu când… ăă… când ne-am *culcat* împreună, ci în Auckland. După „Pescuitorii de perle”.

Flint tăcu un moment. Apoi, spuse cu glas hotărât:

— Doream cu disperare să împiedic căsătoria ta cu Paul, împins de o pornire mai puternică decât onoarea sau prietenia. În acele momente, mi se părea că nu puteam decât să-ţi ocolesc buna creştere şi să mizez pe atracţia sexuală, fiindcă ştiam că mă doreai la fel de tare cum te doream eu. Era singurul mijloc de a rupe legăturile de loialitate care te uneau cu el. Dar, totodată, n-am putut rezista. Mă îmbrobodiseşi atât de strâns,

încât trebuia să te sărut. S-ar putea chiar să fi crezut că nu însemna nimic pentru mine, că nu te doream decât fiindcă îmi erai interzisă.

Aura tresări, iar Flint confirmă aspru:

— Da.

Şi, în acel cuvânt monosilabic, se simţi toată durerea şi dezgustul de sine însuşi, iar pe dedesubt, ca metalul veritabil sub stratul de oxid, edificiul strălucitor al iubirii lui.

— Dacă dacă am făcut-o, continuă el, acel prim sărut mi-a dovedit cât de amarnic mă înşelam. Atunci am ştiut că trebuia să fii a mea. Şi totuşi, deşi reacţia ta a fost cât pe ce să-mi ia minţile, încă mai erai hotărâtă să te măriţi cu el.

— Îl iubeam. Dar, după noaptea aceea, am ştiut că nu mă mai puteam mărita cu el.

— Ai ştiut?

Ridicându-i bărbia, o privi în ochi cu o ostilitate promptă.

— Atunci, de ce naiba nu mi-ai spus?

— Cum aş fi putut? Mai întâi trebuia să-i spun lui – măcar atâta lucru îi datoram. Aveam de aşteptat până se întorcea din Samoa. Şi nu ştiam ce simţeai tu. Mi-ai spus că nu-mi ofereai decât o aventură. Eram complet distrusă.

— La fel ca mine.

Furia îi pieri la fel de repede pe cât îi venise; o sărută blând, înlăturându-i mângâietor părul de pe obraz.

— Aveam nevoie să mă doreşti din dragoste, nu de dragul securităţii, din niciun alt motiv decât acela că nu puteai trăi fără mine. Când ai refuzat în continuare să cedezi, mi-am dat seama că trebuia să forţez. Îl cunosc pe Paul. Sub

aparenţa lui blajină se ascunde un om foarte posesiv. Ar fi încercat să te păstreze cu orice preţ.

— N-a făcut-o.

— Fiindcă i-am spus că eram deja amanţi.

Aura se îndreptă de spate, privindu-l fix.

— Ce-ai *făcut?*

În ciuda zbaterilor ei indignate, Flint o strânse din nou la piept.

— Calmează-te. Altă soluţie nu aveam ca să-l îndepărtez de tine şi nici măcar de asta nu eram sigur.

— Ai minţit, murmură ea, pe un ton amenințător.

— Aşa e. Nicio grijă, n-am obiceiul. Îţi jur că n-am să te mint niciodată. Eram în pragul disperării. Înţelegi, am ştiut întotdeauna că l-ai iubit. De-asta ţi-am

cerut să nu te întâlneşti singură cu el, când eu am fost chemat la datorie. Mă temeam că avea să te convingă să nu contramandaţi nunta. Dacă reuşea, praful s-ar fi ales de viaţa ta, şi de a lui. Fiindcă i te-aş fi răpit. Noi doi eram hărăziţi să fim împreună, iubito.

Înţelesese mult mai mult decât crezuse ea. Aura stătu mult timp cu obrazul lipit de inima lui, care bătea statornic.

Într-un târziu, Flint spuse, cu glasul tulburat:

— Dumnezeule, mi-a venit să fac lumea bucăţi, când a sunat pagerul ăla nenorocit, dar n-aveam ce face, nu-mi venea nicio idee ca să preîntâmpin riscurile, decât aceea de a-ţi cere să nu te apropii de el.

— Iar în Caims, ai plecat fiindcă încă

mai credeai că eram îndrăgostită de el?

O sărută pe creştetul capului, strângând-o şi mai tare în braţe.

— Încă mai erai legată de el, pe plan emoţional, dacă nu şi legal. Aveai nevoie de timp.

Aura dădu din cap. Flint vedea mai limpede lucrurile. Fusese ancorată de trecut cu lanţurile amintirii, iar acelea erau şubrede şi false. Nu-şi dorea pacea şi liniştea, un soţ care s-o adore ca pe o făptură rară şi fragilă, pe care s-o ţină ferită, încuiată la adăpost de orice pericol. Avea nevoie de o provocare, la fel ca el; Flint o înţelegea mai bine decât se înţelegea ea însăşi.

Spuse cu seriozitate:

— Aşa e. L-am iubit. Dar pe tine te iubesc incomparabil mai mult, şi sunt şi îndrăgostită de tine. Acum ştiu care e

diferenţa. S-ar putea s-o fi ştiut dintotdeauna; numai că nu eram gata s-o recunosc.

Îi vorbi despre visul pe care-l avusese în noaptea de după ce se cunoscuseră.

— Ar fi trebit să ascult ceea ce încerca să-mi spună subconştientul, încheie ea.

— N-ai fi fost femeia pe care o iubesc, dacă îl părăseai şi atât. Ştiam că ai nevoie de timp pentru a-l lăsa în urmă, spuse Flint, grav. La Caims, eram flămând şi speriat. M-am folosit de atracţia dintre noi ca să mă culc cu tine – şi am descoperit, spre marea mea încântare, că pentru tine era prima dată – dar n-o puteam face la nesfârşit. Trebuia să-l laşi în trecut, unde-i era locul, şi să înveţi să mă iubeşti pe mine, iar pentru asta aveai nevoie de timp, fără presiuni, un timp în

care să descoperi singură adevărul.

Aura se întoarse cu faţa înfierbântată spre gâtul lui.

— Cum ţi-ai dat seama că era prima oară?

— A, totul era complet nou pentru tine, zâmbi Flint, cu o satisfacţie răutăcioasă. Nu mi-a fost deloc greu să-mi dau seama de ce. Ştiu că nu e modern să spun că m-am bucurat de virginitatea ta, dar când mi-am dat seama, m-am simţit ca stăpânul universului.

— Încrezutule, îl acuză ea.

— În privinţa asta, mă tem că aşa e. Şi nici nu-mi cer iertare. Salutul de rămas bun pe care ţi l-am adresat în dimineaţa aceea a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, dar se întâmplaseră prea multe şi prea repede. Mi-am spus că urma să aştept cu răbdare un semn de la

tine.

Apoi, izbucni în râs.

— Deşi, trebuie să recunosc că m-a cam apucat neliniştea, când mi-a spus Jean-Pierre că veniseşi la podgorie.

— Mmm, îl sărută ea pe bărbie, apoi de-a lungul cicatricei, cu ochii visători. Cât te mai iubesc.

— Şi eu te iubesc. Din toată inima.

EPILOG

— Aura, ce naiba faci acolo?

Pe sub exasperarea din tonul lui Flint se simţea nelipsita notă de tandreţe, uşor de recunoscut chiar şi prin uşa camerei de toaletă.

Aura zâmbi.

— Mă îmbrac.

— Ai fi bine să merite aşteptarea asta.

— Ai încredere, toarse ea, seducător.

— N-am încredere nici atâtica, dar mai aştept cinci minute.

Făcând o mutră spre uşă, Aura îşi potrivi la urechi perlele, una albă ca laptele, cealaltă neagră, două picături care îl costaseră pe Flint o avere cu trei ani în urmă, la naşterea fiului lor.

— Poftim, îi spuse ea imaginii din oglindă, eşti gata. Şi, chiar dacă o spun numai eu, arăţi trăsnet.

Mirosul floral proaspăt al parfumului Joy îi ajunse la nări când deschise uşa şi intră în dormitor, elegantă şi sofisticată, într-o rochie de lână exact de culoarea pielii. Poalele strâmte îi dezvăluiau picioarele cu ciorapi din cei mai subţiri şi pantofi simpli, ca ivoriul. Văzută din faţă,

rochia era decentă, cu mâneci lungi şi largi şi falduri uşoare, dar la spate materialul era drapat într-un decolteu adânc care-i dezvăluia şira spinării aproape până la talie. O cingătoare lată de satin îi înconjura şoldurile, înnodată cu fundă într-o parte.

Îşi strânsese părul în creştet, iar la ceafă îşi prinsese o fundă din acelaşi material. Era, într-adevăr, o toaletă ucigătoare, iar expresia de pe chipul lui Flint, la vederea ei, îi confirmă că reuşise.

— Uite-mă, spuse ea, făcând o piruetă pentru a-şi arăta spatele; privindu-l peste umăr, îl întrebă cu un zâmbet: a meritat să aştepţi?

— Pe tine merită să te aştept oricât, replică Flint, examinând-o cu ochi îndrăzneţi, posesivi. Dar, de data asta, te-ai întrecut pe tine însăţi. Cât timp trebuie

să stăm acolo?

Râzând, Aura îşi încheie pirueta, oprindu-se în dreptul lui, astfel încât să-i poată privi chipul feroce.

— Până când, iubitule, toţi cei de la prezenare vor trage concluzia că Southern Red e cea mai interesantă realizare din producţia de vinuri pe care a cunoscut-o lumea de la experienţa californiană încoace.

Flint oftă cu multă pompă, cuprinzându-i talia între mâinile sale puternice, suple şi bronzate de anii întregi de muncă la vie.

— Este, într-adevăr, spuse el cu glasul plin de convingere. Peste zece ani, va fi în topul celor mai bune.

— Ştiu.

Râzând în surdină, o întrebă:

— Nu te-ai îndoit nicio clipă, aşa-i?

Nici chiar când oamenii ne spuneau că suntem nebuni.

Aura clătină din cap.

— Aşa e. Mi-ai spus cândva că nu obişnuieşti să faci greşeli. Te cred.

— N-a fost decât aroganţă, fir-ar să fie!

Mâinile lui se strânseră un moment, pe când lucirea aurie din ochi i se înteţea.

— Mare minune că m-ai lăsat să mă apropii de tine.

Aura ridică o mână, cuprinzându-i obrazul în căuşul palmei.

— Şi-acum eşti arogant, spuse ea, cu obrăznicie. Dar te iubesc totuşi.

Zâmbetul lui era parţial ironic, parţial amuzat şi plin de satisfacţie masculină.

— Ştii, cred că toţi zeii au fost de partea mea când m-am îndrăgostit de tine.

Ai făcut minuni. Mulţumită ţie, am ieşit cu nişte economii fantastice, iar publiciatea a fost extraordinară. Cine, dacă nu tu, s-ar fi putut hotărî să lansăm prima recoltă cu o recepţie într-o marchiză? Şi căptuşită cu mătase, pe deasupra. Plus că ai reuşit să stârneşti o asemenea furtună de reclame, încât până şi cumpărătorii de vin britanici ne-au cerut invitaţii.

Aura îl îmbrăţişă.

— Au vrut să vină pentru că vinul e magnific. Iar asta, sufletul meu, se datorează faptului că tu şi Jean-Pierre sunteţi geniali. Oricine simte când se face istoria. Şi va merge din ce în ce mai bine. Iubitule, ăsta-i începutul unei dinastii! Şi-acum, ar fi timpul să mergem. Sunt convins că mama ta consideră că nimeni nu ştie să prepare racii la fel de bine ca ea. Numai că nu pare capabilă să

înţeleagă că a venit aici ca să fie servită şi răsfăţată.

— Mama mea? Niciodată! declară vesel Flint.

Aura râse. Casa era plină, cu Natalie şi Joe instalaţi într-un dormitor, iar părinţii lui Flint în celălalt. Aveau foarte puţine în comun, dar totuşi păreau să se înţeleagă de minune.

Viaţa, îşi spuse ea, în timp ce începeau să coboare scara, nu mai avea mare lucru să-i ofere.

— Bună seara, Aura.

Preţ de-o secundă dureroasă înlemni, înainte de a se întoarce încet. Da, era Paul, mai bătrân cu cinci ani, privind-o atent cu ochii săi albaştri, pe sub pleoapele lăsate.

— Paul, murmură ea, izbutind să

surâdă. Paul, ce mult mă bucur că te văd!

— A, şi mie-mi pare bine că te văd. Se vede clar că-ţi priesc căsnicia, maternitatea şi cultivarea viilor.

— Într-adevăr. Şi tu arăţi minunat. Ai vorbit cu Flint?

— L-am văzut. N-am stat de vorbă. Sunt puţin cam jenat – ultima dată când ne-am întâlnit, i-am spus nişte lucruri absolut de neiertat.

Flint nu-i vorbise niciodată despre acea întrevedere finală, dar de-atunci nu se mai întâlniseră, iar Aura ştia că pe soţul ei continua să-l doară pierderea prieteniei lui Paul.

— A învăţat să ierte mult mai uşor decât înainte, spuse ea sec.

— Erau lucruri pe care nu aveam niciun drept să le spun, continuă Paul, privind-o pătrunzător. Mă tem că l-am

învinuit pentru…

— N-are importanţă.

— Mi-aţi lipsit amândoi.

— Atunci, de ce nu te duci să-i spui şi lui două vorbe, Paul?

Paul dădu din cap.

— Da, cred c-am s-o fac. Eşti şi mai frumoasă decât te ţineam minte. Am auzit că aveţi copii.

— Un băiat, Andrew Paul, răspunse Aura, accenutând numele, şi o fetiţă, Sophie. Andrew are trei ani, iar Sophie, un an şi şase luni. Dar tu, Paul? Nu te-ai căsătorit?

— Nu, răspune el, cu un uşor surâs. Probabil a trebuit să te exorcizez.

Aura râse.

— Iar acum, ai reuşit.

— Iar acum, am reuşit, repetă rar Paul, râzând şi el. Cred că am ştiut încă de

când eram logodiţi că nu mă iubeai, deşi ţineai la mine. Numai mândria şi încăpăţânarea m-au făcut să fiu atât de îndărătnic.

— Eşti nedrept cu tine însuţi.

— Nu învăţ prea rapid, dar până la urmă mă lămuresc, spuse el, însă pe un ton cam absent, privind peste capul Aurei, spre cineva care se apropia.

Tensiunea familiară a nervilor o avertiză că sosise Flint. Întoarse capul şi zâmbi, dându-i de înţeles că întâlnirea n-o neliniştea câtuşi de puţin. Licărirea periculoasă din ochii lui aurii se şterse.

Privi spre omul care cândva îi fusese cel mai bun prieten.

— Paul, îl salută el, pe un ton care nu exprima nimic.

Zâmbetul lui Paul era forţat, dar îi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd, Flint, spuse, cu o sinceritate inconfundabilă.

Îşi strânseră mâinile, iar Aura se relaxă. Avea să fie totul bine.

Mai târziu, în timpul nopţii, după ce toţi plecaseră iar ei doi se aflau din nou în dormitorul lor cu vedere spre râul tăcut, limba de nisip şi Insula Kawau întrezărită dincolo de golf, Aura spuse cu modestie:

— Ei, cred că a fost un succes, ce zici?

Flint râse, sărutând-o pe ceafă.

— Lasă teatrul. A fost un triumf magnific, iar tu ai fost perfectă. Iubito, când te-ai măritat cu mine, mi-ai făcut viaţa cadou legată cu-o fundă roz.

— Mă rog, cel puţin nimeni nu va uita prea repede vinul Southern Red, zâmbi ea spre oglinda în care îşi vedeau imaginile reflectate.

— A, ne-am înscris cu litere mari pe hartă. Iar la anul, recolta va fi şi mai bună. Îmi place ideea ta de a întemeia o dinastie. De câţi copii e nevoie ca să-i punem bazele?

— Păi, Andy mi-a spus că se face şofer de cursă lungă, aşa că va trebui să ne lipsim de el. Cred c-ar fi bine să investim în vreo doi în plus, spuse sobru Aura, în eventualitatea că şi Sophie va prefera să nu fie podgoreancă.

Flint îşi dădu capul pe spate, râzând, cuprinzând-o la piept cu braţele lui puternice. Ochii Aurei luciră verde printre pleoapele întredeschise. Aveau o viaţă atât de fericită, ea şi iubitul ei; niciodată nu ştiuse că era posibil ca fericirea să crească din tine însăţi şi să-ţi coloreze lumea.

Se întoarse şi îl sărută, apoi se desprinse din braţele lui.

— Crezi că tu şi Paul veţi mai fi vreodată prieteni adevăraţi?

— Sper că da, răspunse Flint, aruncându-şi butonii pe masa de toaletă.

— Mă bucur că a venit, continuă Aura, în timp ce-şi scotea perlele de la urechi, pentru a le pune cu grijă în cutia lor. Îmi stătea pe conştiinţă.

— Şi mie.

Ochii lui Flint luciră, cu două flăcări străbătându-le limpezimea, pentru a-i aprinde Aurei toate celulele din trup.

— Ţi-am spus că astă seară, oriunde mergeau, oamenii se întrerupeau din vorbă ca să se uite la tine? Şi pe chipurile tuturor bărbaţilor se vedea acelaşi lucru – uimire şi invidie.

— Parcă mi-ai şoptit tu ceva în genul ăsta, zâmbi Aura, dar poţi să mi-o mai spui. Nu că m-ar interesa alt bărbat în

afară de tine.

— Ştiu. Şi nici nu pot să-ţi spun cum mă face să mă simt asta. Ca omul cel mai norocos din lume.

Ochii Aurei se înrourară.

— Lasă că nici tu nu arăţi prea rău, comentă ea. Pe toate femeile le apucă bâţâiala şi li se înmoaie genunchii când le arunci zâmbetul tău de tigru. Şi am auzit-o clar pe Jess gemând, când ai sărutat-o.

— Sam ar trebui s-o ţină mai din scurt, murmură absent Flint. Ştii, toată seara m-am gândit la rochia asta. Ia întinde puţin mâna.

Aura se conformă, iar el începu să-i descheie încet năsturaşii manşetei. În timp ce degetele agile i se mişcau peste materialul deschis la culoare, îi spuse ce intenţiona să facă după ce înlătura de pe ea veşmântul acela superb, cu cuvinte

explicite dar tandre, astfel încât, când în sfârşit îi scoase rochia peste cap şi o lăsă în lenjeria de mătase, ciorapi şi pantofi, Aura se înroşise toată.

— Chiar şi dacă Paul nu mi-ar mai fi adresat o vorbă tot restul vieţii, spuse el, cu ochii strălucindu-i ca două nestemate, merită săcrificiul. Acum tu eşti lumea mea, tu şi copiii. Sunteţi tot ce am mai de preţ, tot ce-mi pot dori şi spera. Noaptea, mă culc cu tine în gând, iar când mă scol, mă gândesc la tine. Niciodată n-am regretat cele întâmplate.

Aura se lăsă să alunece în braţele lui, strângându-l cu putere, în timp ce-i simţea bătăile tot mai repezi ale inimii, micile semne care-i arătau cât de intens îl afecta.

— Nici eu, spuse ea încet. Am avut nevoie de mult timp ca să accept faptul că, dacă nu ne întâlneam înainte de a mă fi

măritat cu Paul, n-ar fi contat cu nimic. Căsătorită sau nu, te iubesc şi te-aş fi urmat fără o singură privire în urmă. Asta mă face să mă simt atât de vinovată.

— Într-adevăr, o privi el în faţă, cu o expresie aspră, devoratoare. Şi eu. Aş fi stricat căsnicia lui Paul la fel de uşor cum i-am desfăcut logodna. Fără niciun scrupul, renunţând la o prietenie de-o viaţă, fiindcă erai femeia *mea*, nu a lui.

Glasul i se înăspri într-un tors aspru. Se aplecă şi-i sărută vena care pulsa la baza gâtului.

— Fiindcă te iubesc, continuă el, cu buzele lipite de pielea ei. Fiindcă eşti cealaltă jumătate a mea.

— Fiindcă eram sortiţi unul celuilalt.

Flint o ridică în braţe şi o duse spre pat, cu chipul hotărât şi concentrat, dar fără ca focurile întunecate ale dragostei

lui să mai fie amenințătoare. În timp ce îl trăgea spre ea, scrutându-i chipul drag cu ochi îngreunați de senzualitate, Aura îi surâse.

— *Sfârșit*